

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 506 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Φτώχεια, Ιδιωτικοποιήσεις, Καταστολή, Πολιτική Σήψη, Εμπλοκή στον Πόλεμο

στον
Δρόμο
μέχρι
τη Νίκη

ΑΓΩΝΑΣ - ΑΝΑΤΡΟΠΗ

της ΝΔ του Μητσοτάκη

Πογκρόμ διώξεων κατά εκπαιδευτικών για συνδικαλιστική, κοινωνική και πολιτική δράση

Απεργία 17 Απρίλη
Κάτω η ακρίβεια
και οι μισθοί πείνας
σελ. 4

Φοιτητικές εκλογές
Ψηφίζουμε -
οργανωνόμαστε
στη ΣΣΠ
σελ. 6

Διεθνή
75 χρόνια από
την ίδρυση του
NATO
σελ. 11

Πορτογαλία
Πολιτική κρίση και
ακροδεξιά ενίσχυση
σελ. 12

Υπουργείο Παιδείας και Κυβέρνηση επιδεικνύουν άκραιο αυταρχισμό απέναντι στο εκπαιδευτικό κίνημα που παλεύει ενάντια στην αξιολόγηση - ιδιωτικοποίηση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Αδυνατούν να πείσουν τους εκπαιδευτικούς να δεχθούν την αξιολόγηση και όλα τα βάρβαρα εκπαιδευτικά μέτρα τους και για αυτό τους επιτίθενται. Έχουν οδηγήσει εκπαιδευτικούς 14 φορές στα δικαστήρια για να βγάλουν την απεργία - αποχή της ΔΟΕ, της ΟΛΜΕ, της ΑΔΕΔΥ τώρα και της ΕΛΜΕ Χανίων παράνομη. Εκτός όμως από τα δικαστήρια, τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, η κυβέρνηση χρησιμοποιεί και τον διοικητικό μηχανισμό για να κάμψει τις αντιστάσεις των εκπαιδευτικών χτυπώντας μαχόμενους συνδικαλιστές, σωματεία καθώς και το ίδιο το δικαίωμα στην απεργία.

Στη Θεσσαλονίκη, διώκεται εκπαιδευτικός που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις κατά των πλειστηριασμών. Το προεδρείο του ΔΣ της Ε' ΕΛΜΕ-Θ

διώκεται για τη στάση τους στη ΓΣ της Ε' ΕΛΜΕ-Θ. Κάνουν χρήση του αναχρονιστικού και χουντικής έμπνευσης «παραπτώματος» του Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα της «ανάρμοστης συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας». Όμως η αλληλεγγύη των συναδέλφων προς τους διωκόμενους και την Ε' ΕΛΜΕ-Θ ανάγκασαν τον προϊστάμενο να σταματήσει τις διώξεις των τριών. Συνάδελφος ωστόσο στην Ημαθία διώκεται για την ίδια υπόθεση.

Στο Ρέθυμνο 4 καθηγήτριες κλήθηκαν στο αστυνομικό τμήμα για να δώσουν εξηγήσεις γιατί συμμετείχαν στην απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 21/9 και «στέρησαν το δικαίωμα των μαθητών στην γνώση»(!).

Στην Αθήνα παραπέμπονται στο Πειθαρχικό Συμβούλιο τρεις εκπαιδευτικοί επειδή αδυνατούσαν να παρέχουν τηλεκπαίδευση, άλλοι τρεις για τη συμμετοχή τους στην απεργία - αποχή και ένας επειδή τόλμησε να εκφράσει ελεύθερα την άποψή του για κενά σε σχολείο που υπηρετεί.

Ο προϊστάμενος ΔΕ Πειραιά διώκει πειθαρχικά με το παράπτωμα «ανάρμοστης συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας» δύο μέλη της ΕΛΜΕ Πειραιά γιατί το 2020 συμμετείχαν στην κινητοποίηση για τη δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου και για τρίτη φορά μέσα σε ένα χρόνο μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά καθώς και έναν ακόμα συνάδελφο συνδικαλιστή για δημόσια διατύπωση απόψεων στο διαδίκτυο! Βάφτισε την κριτική στην κυβερνητική πολιτική «κακόβουλη κριτική προς την προϊστάμενη αρχή» θέλοντας να ποινικοποιήσει την ελεύθερη έκφραση γνώμης και την άσκηση κριτικής στο κυβερνητικό έργο.

Η τρομοκρατία τους και η ευθεία παρέμβαση της διοίκησης και του κράτους στο εσωτερικό των σωματείων μας δεν θα περάσει. Με μαζικούς αγώνες θα υπερασπιστούμε τις δομές του εκπαιδευτικού κινήματος και θα απαιτήσουμε να αποσυρθούν όλες οι κατασκευασμένες διώξεις από όλους τους εκπαιδευτικούς πανελλαδικά.
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αναγκασμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Η Επανάσταση του 1821****Ο Χαρακτήρας και η Εξέλιξή της**

Συγγραφείς: Σοφία Καρασαρλίδου

Γρηγόρης Καρβούνης

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2023

Σελίδες: 62

Τιμή: 2 ευρώ

Η σχολή Α. Παπαρηγόπουλου-Σπ. Ζαμπέλιου, το 1821 ήταν η κορυφαία στιγμή στην ιστορική διαδρομή τριών χιλιάδων χρόνων του ελληνικού έθνους. Παραπλήσια αυτής της άποψης, αλλά ακόμη πιο ακραία, είναι αυτή που υπήρξε πριν τον Α. Παπαρηγόπουλο -και υποστηρίζεται και σήμερα κυρίως από ακροδεξιούς-ότι η Ελληνική Επανάσταση ήταν απόδειξη ότι οι Έλληνες διατήρησαν την εθνική τους συνείδηση όλο αυτό το διάστημα, κόντρα σε όλα τα ιστορικά γεγονότα και ότι ο ελλαδικός χώρος για κοντά δυο χιλιάδες χρόνια γνώρισε εισβολές, επιδρομές και κατοικήθηκε από πάρα πολλές φυλές, κλπ. Αυτοί οι μύθοι οδηγούν σε παραλογοισμούς του τύπου: την κατάλληλη στιγμή γεννήθηκε ο «διακαής πόθος του γένους» για την ανεξαρτησία, την ελευθερία και το όραμα της «παλιγγενεσίας».

Αυτά επαναλαμβάνουν όλα τα σχολικά εγχειρίδια για δεκαετίες, από τα μέσα περίπου του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα. Είναι μια συνειδητή προσπάθεια να παραποιηθούν, να συσκοτιστούν το Βυ-

ζάντιο και ο ρόλος του, η Οθωμανική Αυτοκρατορία, ο χαρακτήρας της επανάστασης του 1821, ο ρόλος των τάξεων και των οργανώσεων τους, της εκκλησίας, των διαφόρων προσώπων, των τότε μεγάλων δυνάμεων κ.λπ. Αυτή η στρεβλή και παραποιημένη εικόνα της επανάστασης του 1821 δεν άλλαξε ουσιαστικά ούτε μετά την Μεταπολίτευση και την άνοδο στην κυβέρνηση, υποτίθεται, και κεντροαριστερών κυβερνήσεων. Κάποιες προσπάθειες έγιναν, αλλά είτε έμειναν ανοκλήρωτες είτε υποχώρησαν κάτω από τη λυσσασμένη αντίδραση της Εκκλησίας, που πολλές φορές χρησιμοποιήθηκε ως πρόσχημα για να κρύψουν τη δική τους υποχωρητικότητα και τη διαρκή τάση τους να συμβιβάζονται. Πως αλλιώς να εξηγηθεί ότι ακόμη και οι χρεοκοπημένοι μύθοι και αποδειγμένα ιστορικά ως αναληθείς και κατασκευασμένοι όπως το κρυφό σχολειό, η Αγία Λαύρα κ.ά., παραμένουν στην επίσημη ιστοριογραφία και διδάσκονται στα σχολεία.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η τριήμερη συζήτηση στη βουλή επί της πρότασης δυσπιστίας που κατέθεσε το μεγαλύτερο μέρος της αντιπολίτευσης και ακολούθησε και η υπόλοιπη, για ακόμη μια φορά έδειξε το μέγεθος της κρίσης του συστήματος και των πολιτικών δυνάμεων που το υπηρετούν. Παρά την προπαγάνδα της κυβέρνησης και σχεδόν του συνόλου των ΜΜΕξαπάτησης, ότι «όλα πάνε καλά» ότι «η οικονομία αναπτύσσεται» και μάλιστα «με ρυθμούς πολλαπλασίους» από τις περισσότερες χώρες της ΕΕ, ότι «δίνονται αυξήσεις στους μισθούς» ακόμη και στο δημόσιο, ότι «η κρίση ξεπεράστηκε»... ότι (αλίμονο) στην Ελλάδα «έχουμε κράτος δικαίου», η πραγματικότητα είναι εντελώς αντίθετη. Αυτή την πραγματικότητα την αισθάνονται όλοι οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία και σιγά-σιγά αλλά σταθερά διαμορφώνουν μια νέα συνείδηση.

Ξεπεράστηκε η κρίση;

Η κρίση (οικονομική, κοινωνική, πολιτική) που ξέσπασε το 2008, η οποία ήταν από τις μεγαλύτερες που γνώρισε ο ελληνικός καπιταλισμός ανάλογης, σε κάποιο βαθμό, με αυτήν του '40-'49 ή του '65-'73, όχι μόνο δεν έχει ξεπεραστεί αλλά μάλλον έχει χειροτερευτεί. Ενδεικτικά μόνο αναφέρουμε:

- Σχεδόν κανένας βασικός οικονομικός δείκτης 15 χρόνια μετά το 2008 δεν έχει βελτιωθεί ουσιαστικά.

- Η κατάσταση των δυο βασικών παραγωγικών τομέων της οικονομίας (βιομηχανία και γεωργία) είναι σε χειρότερη κατάσταση και η τάση είναι να χειροτερευτεί ακόμη περισσότερο, καθώς επενδύσεις δεν γίνονται. Να υπενθυμίσουμε ότι την διετία 2022-23 οι επενδύσεις είναι μόλις στο 46% της διετίας 2007-08.

- Η οικονομία εξακολουθεί να τρέφεται τρώγοντας τις σάρκες της, ιδιωτικοποιώντας και ξεπουλώντας τη δημόσια περιουσία, τα δάση, τα νησιά, αλλά και την περιουσία των κατοίκων (πλειστηριασμοί κατοικιών κ.λπ.)

- Το δημόσιο χρέος έχει αυξηθεί σημαντικά από το 2008 (298 δισ. ευρώ) και έχει φτάσει τα 407 δισ. ευρώ, ενώ το ιδιωτικό χρέος – που αυξάνεται ταχύτερα – έχει ξεπεράσει τα 250 δισ. ευρώ. Επιπλέον το συλλογικό χρέος (ασφαλιστικά ταμεία) έχει φτάσει σε αστρονομικά ποσά!

- Αποκαλυπτικό της όλης κατάστασης: η Ελλάδα το 2023 κατρακύλησε στην προτελευταία θέση των 27 της ΕΕ σε μονάδες αγοραστικής δύναμης (ΜΑΔ), μόλις πάνω από τη Βουλγαρία. *Να υπενθυμίσουμε ότι το 2009 το ελληνικό κατά κεφαλήν ΑΕΠ ήταν στην 14^η θέση ανάμεσα στους 27 της ΕΕ και υπερδιπλάσιο της Βουλγαρίας, η οποία μειώνει διαρκώς την απόσταση που την χωρίζει από την υπόλοιπη ΕΕ (από 46% που ήταν πριν μια δεκαετία έχει φτάσει στο 64% του μέσου όρου της ΕΕ, αντίθετα η Ελλάδα κατρακυλάει προς τα κάτω συνεχώς).*

- Τέλος, οι κοινωνικές ανισότητες κάθε μέρα μεγαλώνουν, λόγω της μείωσης των μισθών και των λαϊκών εισοδημάτων (εσωτερική υποτίμηση) από τη μια μεριά, και, από την άλλη λόγω των υπερκερδών των επιχειρήσεων, των τραπεζών και των καπιταλιστών. Π.χ. τα κέρδη των τεσσάρων συστημικών τραπεζών (Εθνική, Πειραιώς, Eurobank και Alpha Bank) αυξήθηκαν το 2023 κατά 4 δισ. ευρώ (50%) σε σχέση με το 2022, από τα οποία οι προμήθειες ήταν πάνω από 1,8 δισ. ευρώ!

- Οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που κυβερνούν είναι σε χειρότερη κατάσταση από αυτή που ήταν πριν δεκαπέντε χρόνια. Κι αυτό, παρά την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ που ουσιαστικά ανέστησε όλες τις αστικές δυνάμεις που είχαν οδηγήσει την χώρα στην χρεοκοπία και την ήττα που κατάφερε με την πολιτική του στο εργατικό κίνημα, που δυστυχώς τον εμπιστεύθηκε και εγκατέλειψε τον γιγαντιαίο αγώνα/ξεσηκωμό στους δρόμους, στους χώρους δουλειάς, στα πανεπιστήμια, στις

γειτονιές και στις πλατείες.

Ξεπεράστηκε η κρίση αντιπροσώπευσης;

Χωρίς αμφιβολία η έντονη κρίση αντιπροσώπευσης των μαζών που υπήρχε την περίοδο 2010-2015 ή ακόμη μέχρι και το 2019 δεν υπάρχει σήμερα, χάρη στην σύγχυση, την απογοήτευση κ.λπ., ιδιαίτερα στις μεγαλύτερες γενιές που πάλεψαν εκείνη την περίοδο και εμπιστεύτηκαν τον ΣΥΡΙΖΑ και στην ήττα των αγώνων αυτής της περιόδου. Αλλά όχι και ότι επουλώθηκε/έκλεισε πλήρως αυτή η κατάσταση. Αυτό είναι αδύνατο όσο η κρίση βαθαίνει και οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις της αστικής τάξης εκφυλίζονται κάθε μέρα και περισσότερο, η οικονομία καταρρέει και η κοινωνία φτωχοποιείται και βυθίζεται σ' έναν βούρκο.

Επομένως, η «κυριαρχία του Μητσοτάκη», είναι ακόμη ένας μύθος των ΜΜΕξαπάτησης και των προπαγανδιστικών μηχανισμών των νεοφιλελεύθερων της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών. Η ελληνική κοινωνία δεν ήταν ευχαριστημένη από τη διακυβέρνηση ΝΔ, που χρεοκόπησε τη χώρα και, βεβαίως, δεν είναι ευχαριστημένη από την διακυβέρνηση των νεοφιλελεύθερων αγριάνθρωπων του Μητσοτάκη που είναι πολύ χειρότεροι από τις πολιτικές δυνάμεις του 2008. Τα λαϊκά προβλήματα, οι ιδιωτικοποιήσεις των πάντων, της Υγείας, της Παιδείας, κ.ά., το δέσιμο της χώρας στους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς της Δύσης, και κυρίως η ακρίβεια, σε συνδυασμό με την ανικανότητα της κυβέρνησης να δώσει λύσεις, δημιούργησαν αρχικά ένα υπόγειο ρεύμα δυσαρέσκειας (που χαρακτηρίζονταν με περαστικές εκρήξεις, όπως Νέα Σμύρνη, περίπτωση Κουφοντίνα, έγκλημα των Τεμπών κ.ά.), το οποίο έχει βγει πλέον στην επιφάνεια και τείνει να μετατραπεί σε ορμητικό ποτάμι καθώς η κατάσταση

χειροτερεύει διαρκώς, με αποτέλεσμα σε 1-2 χρόνια να βρεθεί η ελληνική κοινωνία σε ΜΑΔ (μονάδες αγοραστικής δύναμης) στην τελευταία θέση της ΕΕ.

Δεν αποτελεί κανένα μυστήριο γιατί η δυσαρέσκεια προς τη ΝΔ και τον Μητσοτάκη δεν εκφράστηκε στις περασμένες εθνικές εκλογές, αλλά συνέβη – σε κάποιο βαθμό – το ακριβώς αντίθετο. Δεν υπάρχει κανένας θρίαμβος γι' αυτό το αποτέλεσμα της μητσοτακικής ΝΔ και αυτό σήμερα φαίνεται απολύτως καθαρά. Στις περασμένες εθνικές εκλογές η ΝΔ δεν πήρε ψήφο επιβράβευσης και θριάμβου αλλά μια ψήφο αδιεξόδου. Ο κόσμος σε μεγάλο βαθμό – αηδιασμένος από τα άλλα κόμματα, ιδιαίτερα από τον ΣΥΡΙΖΑ – ψήφισε ΝΔ γιατί δεν είχε πού αλλού να πάει. Η προπαγάνδα των συστημικών ΜΜΕ, που μηδένιζαν οποιαδήποτε άλλη πολιτική πρόταση εκθειάζοντας την κυβερνητική διαχείριση ως τη μοναδική που υπήρχε στη χώρα, έπαιξε ρόλο.

Αυτό το υπόγειο ρεύμα δυσαρέσκειας (αυτό το αδιέξοδο) που έχει βγει στην επιφάνεια, το αντιλαμβάνονται όλοι, και πρώτα και καλύτερα οι κυρίαρχες αστικές και πολιτικές δυνάμεις, ο Μητσοτάκης και η νεοφιλελεύθερη κυβέρνησή του. Το Κράτος Δικαίου για το οποίο μιλούν όλοι οι μνημονιακοί και το στρατηγείο της αντεπανάστασης των Βρυξελλών, είναι η κωδική ονομασία του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης που οικοδομούν συστηματικά όχι απλά για να πειθαρχεί κατασταλτικά τις ανάγκες, τις ελπίδες ακόμη και τα όνειρα της κοινωνίας, αλλά για να προχωράει τακτικά την προληπτική αντεπανάσταση. Αυτή είναι η πολιτική της νεοφιλελεύθερης μνημονιακής κυβέρνησης του Μητσοτάκη και όχι μόνο. Αυτή είναι η ουσία του περιορισμού του δικαιώματος της απεργίας, του συνδικαλισμού και του συνδικαλιζέσθαι, του περιορισμού του δικαιώματος των διαδηλώσεων... της καταπάτησης – που θα ζήλευε και η χούντα – του άρθρου 16 του Συντάγματος και βέβαια τα μνημόνια που επέβαλαν πραξικοπηματικά με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου.

Η συνέχεια στο επόμενο φύλλο της Ε.Π.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Μελέτη του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας (ΔΟΕ) το έτος 2021 σημείωσε αύξηση στην καταναγκαστική εργασία (εργασία που επιβάλλεται ενάντια στη θέληση του εργαζομένου και επιβάλλεται με τιμωρία ή με απειλή κυρώσεων) κατά 37% ή 64 δισ. δολάρια, σε σύγκριση με μια δεκαετία πριν. Το επίπεδο του ετήσιου κέρδους που δημιουργείται από την καταναγκαστική εργασία φτάνει τα 236 δισ. δολάρια, αντίστοιχα δηλαδή με τα κέρδη της Microsoft, Samsung κ.ά. Κάθε μέρα του 2021, υπολογίζεται ότι 27,6 εκατ. άνθρωποι βρίσκονταν σε καταναγκαστική εργασία — αύξηση 10% σε σχέση με πέντε χρόνια νωρίτερα. Περίπου το 85% των ανθρώπων που επλήγησαν εργάζονταν σε «ιδιωτικά επιβεβλημένη καταναγκαστική εργασία». Λίγο πάνω από το 1/4 των θυμάτων παγκοσμίως υπόκεινται σε σεξουαλική εκμετάλλευση με σχεδόν 173 δισ. δολάρια σε κέρδη. Περίπου 6,3 εκατ. άνθρωποι αντιμετώπισαν καταστάσεις αναγκαστικής εμπορικής σεξουαλικής εκμετάλλευσης οποιαδήποτε μέρα πριν από τρία χρόνια.

Στοιχεία ερευνών δείχνουν την κατακόρυφη πτώση της αγοραστικής δύναμης στην Ελλάδα. Πρόσφατα στοιχεία της Eurostat έδειξαν ότι οι Έλληνες ήταν οι μόνοι Ευρωπαίοι που ξεκίνησαν να μειώνουν τις αποταμιεύσεις τους ήδη από το 2022, με ποσοστό -4%. Τα αρνητικά ποσοστά αποταμίευσης αποκαλύπτουν μια άμεση συρρίκνωση της αγοραστικής δύναμης. Άλλο ένα στοιχείο είναι ότι το 1/4 (26,7% το 2022) του πληθυσμού (8,7% στην ΕΕ) δαπανά πάνω από το 40% του διαθέσιμου εισοδήματος για στέγαση. Την ίδια στιγμή, ο συνδυασμός των υψηλών επιτοκίων και του υψηλού χρέους των πολιτών αποτελεί τεκμήριο αυξανόμενης οικονομικής εξαθλίωσης. Τα χρέη στην εφορία φτάνουν τα 105 δισ. ευρώ, οι οφειλές στα ασφαλιστικά ταμεία έχουν ξεπεράσει τα 47 δισ. ευρώ, τα κόκκινα δάνεια που παραμένουν στις τράπεζες υπολογίζονται σε περίπου 12 δισ. ευρώ, οι ανεξόφλητοι λογαριασμοί ενέργειας ξεπερνούν το 1,2 δισ. ευρώ. Επίσης, 135 δισ. είναι τα εξυπηρετούμενα δάνεια, τα οποία επιβαρύνονται με υψηλά επιτόκια.

Στοιχεία ερευνών δείχνουν την κατακόρυφη πτώση της αγοραστικής δύναμης στην Ελλάδα. Πρόσφατα στοιχεία της Eurostat έδειξαν ότι οι Έλληνες ήταν οι μόνοι Ευρωπαίοι που ξεκίνησαν να μειώνουν τις αποταμιεύσεις τους ήδη από το 2022, με ποσοστό -4%. Τα αρνητικά ποσοστά αποταμίευσης αποκαλύπτουν μια άμεση συρρίκνωση της αγοραστικής δύναμης. Άλλο ένα στοιχείο είναι ότι το 1/4 (26,7% το 2022) του πληθυσμού (8,7% στην ΕΕ) δαπανά πάνω από το 40% του διαθέσιμου εισοδήματος για στέγαση. Την ίδια στιγμή, ο συνδυασμός των υψηλών επιτοκίων και του υψηλού χρέους των πολιτών αποτελεί τεκμήριο αυξανόμενης οικονομικής εξαθλίωσης. Τα χρέη στην εφορία φτάνουν τα 105 δισ. ευρώ, οι οφειλές στα ασφαλιστικά ταμεία έχουν ξεπεράσει τα 47 δισ. ευρώ, τα κόκκινα δάνεια που παραμένουν στις τράπεζες υπολογίζονται σε περίπου 12 δισ. ευρώ, οι ανεξόφλητοι λογαριασμοί ενέργειας ξεπερνούν το 1,2 δισ. ευρώ. Επίσης, 135 δισ. είναι τα εξυπηρετούμενα δάνεια, τα οποία επιβαρύνονται με υψηλά επιτόκια.

Το Γενικό Συμβούλιο της ΓΣΕΕ αποφάσισε στις 27 Ιανουαρίου την κήρυξη Γενικής Απεργίας για τις 17 Απρίλη, με βασικές διεκδικήσεις την αύξηση μισθών, την λήψη άμεσων μέτρων για την αντιμετώπιση της ακρίβειας, την πάταξη της αισχροκέρδειας και την επαναφορά των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας. Η προκήρυξη της απεργίας 2,5 μήνες νωρίτερα, με το πρόσημα της σωστής προετοιμασίας της, βρήκε τους εργαζόμενους σε πολύ δεινή κατάσταση, με την έρευνα του ΙΜΕ της ΓΣΕΕ να καταδεικνύει ότι ο μισθός φτάνει μέχρι τις 19 κάθε μήνα!

Την ίδια ώρα, η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη είχε ήδη ξεκινήσει τη λυσασμένη της επίθεση ενάντια στην δημόσια και δωρεάν Παιδεία, το άρθρο 16 και το φοιτητικό κίνημα, που έδινε μια μεγάλη μάχη για να μην ιδρυθούν ιδιωτικά πανεπιστήμια και να μην αποκλειστεί από την εκπαίδευση το μεγαλύτερο κομμάτι της νεολαίας. Το «παζλ» του ξεπουλήματος ήρθε να ολοκληρωθεί λίγο αργότερα ο γνωστός «εκτελεστής» Γεωργιάδης καταστρέφοντας την δωρεάν Υγεία με την επιβολή των απογευματινών χειρουργείων, καταδικάζοντας σε θάνατο χιλιάδες ασθενείς που δεν έχουν να πληρώσουν τα υπέρογκα ποσά.

Στο μέτωπο των πολεμικών συγκρούσεων, η δολοφονική κυβέρνηση της ΝΔ, πρωτοπόρα στη στήριξη των σιωνιστών - σφαγέων του Ισραήλ και ενεργός σύμμαχος τους, συνεχίζει τη συμμετοχή στη γενοκτονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού. Επιπλέον, με τις συμφωνίες του Μητσοτάκη με τον φασίστα Ζελένσκι, η χώρα μπλέκεται ακόμα περισσότερο στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών. Όσον αφορά στα εργασιακά μας δικαιώματα καταργούνται ένα-ένα, με πιο πρόσφατα την κατάργηση του επιδόματος επίσχεσης εργασίας και επιδομάτων των μακροχρόνια ανέργων. Και ενώ στους εργοδότες έχει δοθεί κάθε δικαίωμα, εμείς αναγκαζόμαστε να δουλεύουμε σε επισφαλείς συνθήκες, με την ακρίβεια να καλπάζει, τις τριετίες που υποσχέθηκε η κυβέρνηση να «έχουν κάνει φτερά» αφού οι εργοδότες αρνούνται να τις καταβάλλουν, και μια ανεπαίσθητη αύξηση του κατώτατου μισθού να βρίσκεται προ των πυλών. Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση προστατεύει και ενισχύει τράπεζες, διυλιστήρια, σούπερ μάρκετ και εργολάβους εις βάρος των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, «απαγορεύοντάς» μας να αντιδράσουμε με τους αντισυνδικαλιστικούς νόμους που πέρασε και θα περάσει, που καταργούν την απεργία και ποινικοποιούν την συνδικαλιστική δράση, και με την αντιδραστική αναθεώρηση του ποινικού κώδικα.

Δεν πάει άλλο!

Ο επίμονος και μαζικός αγώνας του φοιτητικού κινήματος ενάντια στην βάση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, τις ιδιωτικοποιήσεις, έχει φθείρει την κυβέρνηση. Οι εκπαιδευτικοί συνεχίζουν εδώ και δύο χρόνια έναν εντυπωσιακό αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση, παρά την καταστολή και τις διώξεις που δέχονται, δίνοντας απανωτά χτυπήματα σε ένα μέτρο που η κυβέρνηση θέλει να περάσει «πάση θυσία». Εργατικές κινητοποιήσεις, κλαδικές ή τοπικές απεργίες, η στήριξη της κοινωνίας στα μπλόκα των αγροτών, δείχνουν ότι κυριαρχεί μια απόρριψη των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και των εκπροσώπων τους και ότι η οργή που έχει συσσωρευτεί στην κοινωνία ψά-

χνει τρόπο να εκφραστεί με μια πιο οργανωμένη μορφή. Αυτό έγινε πιο ξεκάθαρο στην απεργία στις 28 Φλεβάρη, με μια πολύ μεγάλη κινητοποίηση, παρότι η ΓΣΕΕ ούτε κάλεσε σε απεργία, ούτε συμμετείχε στη διαδήλωση.

Η αστικοποιημένη συνδικαλιστική ηγεσία της ΓΣΕΕ βρίσκεται εδώ και χρόνια μακριά από τις ανάγκες και τα συμφέροντα των εργαζομένων, από τις αρχές της πραγματικής αγωνιστικής συνδικαλιστικής δράσης. Η διοίκηση της μεγαλύτερης συνδικαλιστικής οργάνωσης της χώρας, αντί να προωθεί αποφασιστικές δράσεις ενάντια στις πολιτικές εκμετάλλευσης, επιλέγει να συμβιβάζεται με την κυβερνητική γραμμή και προσπαθεί να την εισάγει μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα (συμμετέχοντας και προωθώντας τις ηλεκτρονικές εκλογές, δεν κήρυξε απεργία ενάντια στο αντεργατικό - αντισυνδικαλιστικό έκτρομα Γεωργιάδη, κ.ά). Αντί να ενισχύει τη βάση της, να οργανώνει και να ενοποιεί τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, που δέχονται αλλεπάλληλες επιθέσεις στα δικαιώματά τους και το βιοτικό τους επίπεδο, παραμένει έρμαιο των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, χωρίς να μπορεί και χωρίς να θέλει να αντιδράσει. Αυτή η άσχημη κατάσταση δεν θα αντιστραφεί «αντικαθιστώντας» τη ΓΣΕΕ με τους σταλινικούς γραφειοκράτες, όπως προσπάθησε αποτυχημένα να κάνει το ΚΚΕ, ούτε απλώς προσπερνώντας την και αφήνοντάς την στην μοίρα της. Πρέπει εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, να οργανωθούμε στα σωματεία μας, να τα κατευθύνουμε προς μια ενωτική και μαχητική κατεύθυνση. Να κινητοποιηθούμε για να οργανώσουμε έναν μαζικό αγώνα με απεργίες και διαδηλώσεις που δεν θα μπορούν να ξεπουλήσουν οι αστικοποιημένες και οι σταλινικές συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Να ξεμπερδεύουμε με την κυβέρνηση των α(χ)ρίστων

Η απεργία στις 28 Φλεβάρη έδειξε τις δυνατότητες που έχει η εργατική τάξη και η νεολαία να ανασυγκροτηθεί, να ενοποιηθεί και να αντεπιτεθεί στοχευμένα στην κυβέρνηση Μητσοτάκη που μας καταστρέφει τη ζωή και το μέλλον. Η απεργία στις 17 Απρίλη πρέπει να αποτελέσει μια συνέχεια στην προσπάθεια των εργαζομένων, των νέων και των φτωχών να ξεπεράσουν την ηττοπάθεια και την απογοήτευση που σκόρπισε ο ΣΥΡΙΖΑ και να αποκτήσουν ξανά εμπιστοσύνη στους αγώνες και στις δικές τους δυνάμεις. Να στηριχθεί από όλους τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα για να δώσουμε ένα ισχυρό μήνυμα ενάντια στην κυβέρνηση που μας κοροϊδεύει με αυξήσεις - «ψίχουλα», αλλά και ένα μήνυμα στην ηγεσία της ΓΣΕΕ ότι δεν δεχόμαστε να υπονομεύονται τα συμφέροντά μας. Όλοι και όλες στην απεργία στις 17 Απρίλη!

- ▶ Για την κατάργηση των αντεργατικών εκτρωμάτων Γεωργιάδη και Χατζηδάκη
- ▶ Για πραγματικές αυξήσεις των μισθών πάνω από τον πληθωρισμό
- ▶ Για δημόσια και δωρεάν Υγεία και Παιδεία
- ▶ Για την ακύρωση των ιδιωτικοποιήσεων και την εθνικοποίηση των τομέων - κλειδιά της οικονομίας
- ▶ Για την απεμπλοκή μας από την πολεμική μηχανή ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ
- ▶ Για να ρίξουμε τη δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη

επίκαιρα...

Οργή και καταδίκη για την καταστολή των προσφύγων

Με ωμή βία αντιμετώπισαν τα ΜΑΤ τους κρατούμενους απεργούς πείνας στο κέντρο κράτησης της Κορίνθου, που διαμαρτύρονταν για την αυθαίρετη κράτησή τους και για τις απάνθρωπες και εξευτελιστικές συνθήκες που επικρατούν στα κελιά.

Η κατάχρηση εξουσίας εναντίον προσφύγων αποκαλύπτει το πραγματικό πρόσωπο της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Οι ανείπωτες βαρβαρότητες κατά των ανθρώπων που ζητούν προστασία αντικατοπτρίζουν την αποτυχία της κυβέρνησης να διαχειριστεί ανθρωπιστικά κρίσεις. Αντί να διευκολύνει την ομαλή ενσωμάτωση των προσφύγων, η ΝΔ εμποδίζει την αλληλεγγύη και ενθαρρύνει τον ρατσισμό με πολιτικές διαχωρισμού και μίσους. Η επίθεση κατά αυτών που αναζητούν ασφάλεια και προστασία αποτελεί πράξη βαρβαρότητας και, αντιθέτως, πρέπει να επιδοκιμαστεί η ανθρωπιά και η αλληλεγγύη. Ο Μητσοτάκης και η κλίκα του φέρουν την ευθύνη για την επιδείνωση των συνθηκών των προσφύγων και την ενίσχυση του ρατσισμού στην κοινωνία. Η πολιτική της αναπαραγωγής του φόβου και του μίσους προς τους ξένους αποτυγχάνει να προστατεύσει τα ανθρώπινα δικαιώματα και να εδραιώσει την αλληλεγγύη.

Είναι καθήκον μας να ανατρέψουμε αυτήν την ανθρωποκτονική κυβέρνηση και να αγωνιστούμε για μια κοινωνία ισότητας και αλληλεγγύης. Η αντίσταση ενάντια στον ρατσισμό είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα μας για τη δημιουργία ενός κόσμου όπου όλοι οι άνθρωποι θα ζουν ελεύθεροι και ισότιμοι. Η άγρια καταστολή δεν είναι αποδεκτή και απαιτούμε να ληφθούν άμεσα μέτρα για την προστασία των προσφύγων και την τιμωρία των υπευθύνων. Κάθε ανθρώπινη ζωή μετράει και καμία διάκριση δεν χωράει στην προσπάθειά μας να χτίσουμε έναν κόσμο ειρήνης και δικαιοσύνης.

Εργατικά δικαιώματα σε κίνδυνο

Έγινε δεκτή η αγωγή εργαζομένης στην Piza Fan, η οποία απολύθηκε ενώ ήταν εκλεγμένη πρόεδρος του Σωματείου, κρίνοντας άκυρη την απόλυσή της και υποχρεώνοντας την εργοδότη να την επαναπασχολήσει με το συμφωνημένο ωράριό της.

Το περιστατικό της δικαιοσύνης της συνδικαλιστριάς που έπεσε θύμα αυθαιρεσίας είναι ένα ακόμα δυσάρεστο παράδειγμα της κατάντιας των εργασιακών συνθηκών. Η κυβέρνηση φαίνεται ανίκανη ή, ακόμα χειρότερα αδιάφορη, για τους εργαζόμενους, αφήνοντας τα δικαιώματά μας στην αβεβαιότητα. Η κυβέρνηση επιλέγει να παραμένει σιωπηλή, στηρίζοντας τα συμφέροντα των ελίτ και των μεγάλων επιχειρήσεων. Οι συνθήκες υποβάθμισης των εργαζομένων, η απαξίωση των εργασιακών δικαιωμάτων και η ανοχή σε εκμετάλλευση είναι μόνο μερικά από τα σημεία που αναδεικνύουν την ανάγκη για αλλαγή.

Η αλλαγή αυτή δεν έρχεται από μόνη της. Είναι αποτέλεσμα του αγώνα και της αντίστασης ενάντια στις αδικίες. Το περιστατικό αυτό πρέπει να μας ωθήσει να ενωθούμε ακόμα περισσότερο και να ενισχύσουμε τον αγώνα μας για δικαιοσύνη και ισότητα. Μόνο με τη συλλογική δράση και την αντίσταση μπορούμε να αλλάξουμε το ρεύμα και να κατακτήσουμε ένα καλύτερο αύριο για όλους τους εργαζόμενους.

Συνεχείς επαναπροκηρύξεις της απεργίας-αποχής με κάθε τρόπο από ΔΟΕ-ΟΛΜΕ-ΑΔΕΔΥ-ΣΕΠΕ-ΕΑΜΕ

Εδώ και τρία χρόνια ο κλάδος των εκπαιδευτικών δίνει τη μάχη ενάντια στην αξιολόγηση –ιδιωτικοποίηση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Παρά τις απειλές, την τρομοκρατία, την καταστροφάντηση του κλάδου και τις δικαστικές αποφάσεις που χαρακτηρίζουν «παράνομες» τις απεργίες-αποχές των ΔΟΕ-ΟΛΜΕ, ο κλάδος στάθηκε όρθιος με τα πολύ μεγάλα ποσοστά συμμετοχής στην απεργία-αποχή (α-α) και στις στάσεις εργασίας από την ατομική αξιολόγηση. Οι τελευταίες αποφάσεις των δικαστηρίων που έκριναν την α-α των ΑΔΕΔΥ, ΔΟΕ «παράνομη και καταχρηστική» και της ΟΛΜΕ «παράνομη», αποτελούν ένα δικαστικό πραξικόπημα της κυβέρνησης. Η α-α χαρακτηρίζεται ως «πολιτική απεργία», γιατί είναι απεργία ενάντια σε ψηφισμένο νόμο και ουσιαστικά η λογική της απόφασης αυτής απαγορεύει οποιαδήποτε απεργία στους δημόσιους υπαλλήλους, καθώς από τη θέση τους απεργούν ενάντια σε νόμους που ψηφίστηκαν ή θα ψηφιστούν. Αυτή η χουντικής έμπνευσης λογική καταργεί το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία!

Δικαστικές προσφυγές, απειλητικές εγκύκλιοι και καταστολή η μόνη συνταγή κυβέρνησης - υπουργείου Παιδείας

Η κυβέρνηση αναγκάζεται διαρκώς να καταφεύγει σε κατασταλτικά μέσα γιατί δεν μπορεί να πείσει κανέναν για την άγρια νεοφιλελεύθερη πολιτική της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. Αν η κυβέρνηση νομίζει πως θα αποτρέψει τους αγώνες, με εισβολές ΜΑΤ και συλλήψεις φοιτητών στο ΑΠΘ και αλλού, με απειλές Μητσοτάκη για διαγραφές φοιτητών που αγωνίζονται ή με τις συνεχείς πειθαρχικές δίωξεις σε αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς, με εγκυκλίους που καθορίζουν ακόμα και τις μελλοντικές αποφάσεις των δικαστηρίων και με συνεχείς δικαστικές προσφυγές κατά των απεργιών των εκπαιδευτικών, είναι βαθιά νυχτωμένη. Η εφαρμογή της ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων, μέσω της επιβολής διδάκτρων παντού, απειλεί να επαναφέρει τις κινητοποιήσεις του φοιτητικού κινήματος στην πρώτη γραμμή. Το νομοσχέδιο για το Λύκειο και το εθνικό απολυτήριο που θα πετάξει την πλειοψηφία των μαθητών από το Λύκειο θα βγάλει τους μαθητές στο δρόμο. Αυτές τις εξελίξεις φοβάται η κυβέρνηση και επιχειρεί να κλείσει τα μέτωπα στην εκπαίδευση.

Δεν έχουμε άλλο δρόμο παρά μόνο να συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση!

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο αγώνας για τη σωτηρία της δημόσιας εκπαίδευσης και των μορφωτικών δικαιωμάτων των παιδιών

Πολύμορφος αγώνας διαρκείας για να μην περάσει η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών!

των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων είναι μακρύς και σκληρός. Στην κρίσιμη αυτή του φάση οι εκπαιδευτικοί πρέπει να κρατήσουμε την αντίσταση και τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση. Αν υποχωρήσουμε τώρα κάτω από τα δικαστικά πραξικόπημα της κυβέρνησης, της ανοίγει ο δρόμος για να προχωρήσει πιο εύκολα στα σχέδιά της για πλήρη ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης. Αν η αξιολόγηση περάσει θα είναι μια σημαντική ήττα και η ζωή εκπαιδευτικών και μαθητών στο σχολείο θα είναι ένας ατελείωτος γολγοθάς, ενώ βασικά εργασιακά δικαιώματα – κατακτήσεις, όπως η μονιμότητα, η ακάλυπτη μισθολογική εξέλιξη, το δικαίωμα στον συνδικαλισμό κ.ά., θα γίνουν παρελθόν. Δεν θα τους αφήσουμε να καταργήσουν το πιο δυνατό μέσο αντίστασής μας και να επιβάλουν την απαγόρευση της απεργίας ενάντια σε ό,τι νομοθετούν στη βουλή.

Σε αγαστή συνεργασία με την κυβέρνηση οι παρατάξεις στις

ΔΟΕ-ΟΛΜΕ της ΔΑΚΕ (ΝΔ), Αυτόνομου Δικτύου - ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), ΔΗΣΥ - ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ)

Στην ΔΟΕ, επικαλούμενες τη δικαστική απόφαση υποχωρούν ατάκτως. Παριστάνουν τους «υπεύθυνους», επικαλούνται ότι «δεν μπορεί πλέον να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ότι το Υπουργείο κάνοντας χρήση της απόφασης [...] θα προχωρήσει σε χρήση των ποινών του άρθρου 56 του ν.4823/21», όπως αναφέρουν στην ανάλυση της απόφασης του δικαστηρίου που ανακοίνωσαν. Ακόμη κι αν αυτό είναι σωστό, πρόκειται για «ένα ενδεχόμενο» που ο μόνος τρόπος για να αποκλειστεί είναι η συνέχιση της α-α με τους μαζικούς όρους, που είχε μέχρι τώρα. Μόνο τότε το υπουργείο δεν θα μπορεί να επιβάλει καμιά ποινή. Άλλωστε και η μέχρι σήμερα αντίσταση στην αξιολόγηση «παράνομη» ήταν για την κυβέρνηση. Αναγκάστηκε όμως να υποχωρεί για δύο χρόνια κάτω από το βάρος της μαζικής συμμετοχής του κλάδου στην α-α.

Στην ΟΛΜΕ μετά την τελευταία Γ.Σ των προέδρων (9/3) αφού πάρθηκε ομόφωνα η προκήρυξη της α-α, δεν την προκήρυξαν άμεσα, αλλά και όταν την κήρυξαν δεν έστειλαν τη δήλωση συμμετοχής στις ΕΛΜΕ παρά την Παρασκευή 15/3 στις 11:30 (μία εβδομάδα μετά) με αποτέλεσμα και να μείνουν ακάλυπτοι οι συνάδελφοι και να βγει η απόφαση του δικαστηρίου που έκρινε την απεργία παράνομη πριν προλάβει να συμμετάσχει κανένας εκπαιδευτικός! Στην συνέχεια, αυτές οι δυνάμεις με αρωγό αυτή τη φορά την ΑΣΕ (ΚΚΕ), αντί να επαναπροκηρύξουν άμεσα την απεργία ή να κάνουν έφεση, καλέσαν νέο γύρο Γ.Σ (26 με 29-3) και νέα ΓΣ προέδρων στις 30/3, αφήνοντας αυτήν τη φορά 3 εβδομάδες τουλάχιστον τους συναδέλφους μόνους απέναντι στους αξιολογητές (Διευθυντές - Σύμβουλους). Είναι φανερό ότι οι παρατάξεις αυτές ψάχνουν απλώς άλλοθι για να υποσκάψουν σοβαρά και να κλείσουν εντέλει τον αγώνα. Η ηττοπάθεια και ο φόβος που

καλλιεργούν μόνο την κυβέρνηση εξυπηρετούν. Στο δρόμο του αγώνα κρατήθηκαν 24 ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ (πρωτοβάθμια σωματεία σε καθηγητές και δασκάλους) που αμέσως κήρυξαν α-α, ενώ στο επόμενο διάστημα γίνονται μαζικότερες γενικές συνελεύσεις σωματείων που αποφασίζουν τις συνεχείς επαναπροκηρύξεις της α-α από ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ.

Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση πρέπει να συνεχιστεί με κάθε τρόπο (συνεχείς επαναπροκηρύξεις της α-α από ΑΔΕΔΥ-ΔΟΕ-ΕΑΜΕ-ΣΕΠΕ). Οι στάσεις εργασίας και οι απεργίες δεν πρέπει να σταματήσουν ούτε μέσα στον Απρίλη, όταν και οι αξιολογητές επιχειρήσουν να μπαίνουν στο μάθημά μας. Οφείλουμε να πάρουμε την υπόθεση του αγώνα, ενάντια στην αντιεκπαιδευτική πολιτική και τον αυταρχισμό της κυβέρνησης, στα χέρια μας με Επιτροπές Αγώνα και Απεργιακά Ταμεία.

■ *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών*

Αύξηση κατώτατου μισθού: Ψίχουλα μπροστά στην ακρίβεια που σαρώνει

Από τις αρχές του έτους, η κυβέρνηση Μητσοτάκη είχε αφήσει να διαρρεύσει το ενδεχόμενο αύξησης του κατώτατου μισθού από την 1η Απρίλη. Έχοντας επιδοθεί στα γνωστά της επικοινωνιακά τρικ, σκοπίμως δεν προσδιόριζε το ύψος της αύξησης. Από τη μια ήθελε να κερδίσει εντυπώσεις, ώστε να χρησιμοποιήσει το ύψος της αύξησης σε κάποια φάση που θα βρισκόταν στριμωγμένη πολιτικά, από την άλλη δεν μπορούσε να υπολογίζει χωρίς τον ξενοδόχο, δηλαδή τις ενώσεις εργοδοτών (ΓΣΕΒΕΕ, ΣΕΒ, κ.ά.) με τις οποίες βρίσκεται σε αγαστή συνεργασία, συχνά ως εντολοδόχος τους, κάνοντας νόμο κάθε διευκόλυνση υπέρ τους και κάθε εργοδοτική αυθαιρεσία. Εντέλει, αυτό που έχουν αφήσει να διαρρεύσει είναι μια αύξηση της τάξης του 5,5 % με 6,5%, διαμορφώνοντας τον κατώτατο μισθό μεταξύ των 822 με 830 ευρώ μεικτά (από 780 ευρώ που βρίσκεται σήμερα). Αυτό που αξίζει να σημειωθεί είναι η στάση της ΓΣΕΕ. Σε αντίθεση με τις εργοδοτικές ενώσεις που, όπως αναμενόταν, ήταν αρκετά φειδωλές με τις προτάσεις τους, η ΓΣΕΕ πρότεινε άμεση αύξηση 16% ή 908 ευρώ. Βέβαια, το άμεσο της αύξησης ερμηνεύεται αρκετά δημιουργικά από την ίδια, καθώς ο τρόπος για να διεκδικήσει αυτή την αύξηση ήταν η προκήρυξη τον Φλεβάρη της «άμεσης» απεργίας στις 17 Απρίλη (!), θέτοντας ως προϋπόθεση για οποιονδήποτε σχεδιασμό την ολοκλήρωση των διαβουλεύσεων της επιστημονικής

επιτροπής του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ.

Προσπαθώντας να καλλιεργήσει ένα κλίμα οικονομικής ευφορίας, η κυβέρνηση Μητσοτάκη διατυμπανίζει τις αυξήσεις και το ξεπάγωμα των τριετιών που έχει «επαναφέρει». Παραλείπει όμως να αναφέρει ότι από το 2012 μέχρι το 2019 όχι μόνο δεν είχε δοθεί καμία αύξηση αλλά αντιθέτως ο κατώτατος μισθός τσεκουράθηκε κατά 22% λόγω του 2ου μνημονίου. Το 2ο Μνημόνιο μάλιστα εισήγαγε και την ταπεινωτική για τους εργαζόμενους έννοια του υποκατώτατου μισθού, η οποία συνεπαγόταν ακόμα χαμηλότερο μισθό για τους νέους κάτω των 25 ετών. Ακόμα και μετά από αυτές τις αυξήσεις, ο κατώτατος μισθός μόλις και μετά βίας καταφέρνει να ξεπεράσει το ύψος του κατώτατου προ μνημονίων και με βασική διαφορά ότι τότε δεν υπήρχε αυτό το τεράστιο κύμα ακρίβειας που έχει τσακίσει τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι τιμές στα καύσιμα, τα είδη πρώτης ανάγκης, τα ενοίκια και συνολικά το κόστος ζωής οδηγούν στην αφαίμαξη του μισθού, ο οποίος δεν φτάνει ούτε μέχρι τις 20 του μήνα. Επιπλέον, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και οι ιδιωτικοποιήσεις σε Υγεία, Παιδεία, ενέργεια κ.ά. διαρκώς φορτώνουν με βάρη τα λαϊκά νοικοκυριά, με τα χρήματα να καταλήγουν απευθείας στους διάφορους ιδιώτες – αρπακτικά και φίλους της κυβέρνησης. Στον τελευταίο απολογισμό του ΤΕΚΕ (Ταμείου Εγγύησης Κατα-

θέσεων και Επενδύσεων) για τους τραπεζικούς λογαριασμούς των νοικοκυριών της χώρας, το 72,5% των καταθετών έχει καταθέσεις από 0 έως και 1.000 ευρώ το οποίο πρακτικά σημαίνει αβεβαιότητα και επισφάλεια καθώς δεν μπορούν να καλύψουν κάποια έκτακτη ανάγκη και μένουν έκθετοι σε οποιαδήποτε αναποδιά.

Ο κατώτατος μισθός δεν είναι ελεημοσύνη καμίας κυβέρνησης ούτε παραχώρηση των εργοδοτών. Έχει θεσπιστεί με σκληρούς αγώνες και αποτελεί ελάχιστη εγγύηση της αξιοπρέπειας των εργαζομένων. Όλο το προηγούμενο διάστημα, ιδιαίτερα στις προγραμματικές τους δηλώσεις προεκλογικά, τα αστικά κόμματα προσπαθούν να συνδέσουν τον κατώτατο μισθό με τις «δυνατότητες της οικονομίας», τις ανάγκες της αγοράς κ.λπ., όταν δεν κάνουν ανέξοδες εξαγγελίες για εξωπραγματικές αυξήσεις στον κατώτατο μισθό. Ακόμα και το ΚΚΕ που προσπαθεί να παρουσιάσει ως εκφραστής των αναγκών των εργαζομένων, δεν ξεφεύγει από αυτόν τον οικονομικό «ρεαλισμό» (χαρακτηριστικά προτείνει αύξηση του κατώτατου μισθού στα 880 ευρώ, όχι πολύ μακριά από την αύξηση που υπόσχεται η κυβέρνηση) για να μπορεί να ελέγξει και να περιορίσει τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Το μόνο που μπορεί να προσφέρει αυτή η κυβέρνηση είναι αυξήσεις – ψίχουλα με το ένα χέρι τις οποίες παίρνει κατευθείαν με το άλλο, με ληστρικούς φόρους και με την κερδοσκοπία των ημετέρων

της. Όσο βαθιά η κρίση, τόσο πιο πολύ θα ξεγυμνώνεται από τα φτιασιδία της η μισθωτή εργασία και θα αποκαλύπτεται η ωμή εκμετάλλευση, όπου θα επικρατεί μόνο ο νόμος του εργοδότη – δεσπότη και θα συμπληρώνεται από την σκληρή καταστολή και τις δικαστικές δίωξεις ενάντια σε όποιον διεκδικεί και αγωνίζεται.

Το ύψος του κατώτατου μισθού πρέπει να συνδεθεί με τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων. Μόνο μέσα από συλλογικές διεκδικήσεις, μέσα από τα σωματεία μπορεί να δοθεί πραγματική αύξηση στους μισθούς. Είναι ο μόνος τρόπος ώστε ουσιαστικά να αντιστραφούν οι επιπτώσεις παραπάνω από μίας δεκαετίας μνημονίων. Παράλληλα όμως πρέπει να μπει ένα φρένο στις διαρκείς αυξήσεις στα είδη πρώτης ανάγκης, τα ενοίκια, τα καύσιμα, τις ιδιωτικοποιήσεις και το στράγγισμα του δημόσιου χρήματος από την αγορά πολεμικών εξοπλισμών, που διαρκώς σπρώχνουν τις κοινωνικές ανάγκες στο περιθώριο ως περιττές. Πρέπει να αναπτύξουμε τους αγώνες μας και την αυτοοργάνωσή μας, μέσα από συνελεύσεις και επιτροπές, σε χώρους δουλειάς και κλάδους της οικονομίας, κοινωνικούς χώρους, γειτονιές και με μαχητικά μέσα πάλης, με απεργίες και καταλήψεις. Μέσα από αυτά τα όργανα θα μπορέσουμε να ασκήσουμε τον εργατικό έλεγχο στην οικονομία και να επιβάλλουμε πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς.

■ *Νίκος Σπ.*

Φοιτητικό κίνημα

Ολοκλήρωση α΄ φάσης – ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ μέχρι την Ανατροπή

Το νομοσχέδιο Πιερρακάκη ψηφίστηκε στις 8/3, με το φοιτητικό κίνημα να αγωνίζεται με αποφασιστικότητα για 2 μήνες.

Το πραξικόπημα της κυβέρνησης Μητσοτάκη καταργεί ντε φάκτο το Άρθρο 16 του συντάγματος, που απαγορεύει τη σύσταση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Η υποκριτική καταψήφιση από τον υπόλοιπο μνημονιακό συρφετό (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.ά.) δεν αποτελεί παρά προσπάθεια «αντιπολίτευσης» ενόψει Ευρωεκλογών: όλοι εφάρμοσαν την ίδια πολιτική ξεπουλήματος - ιδιωτικοποίησης. Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού κάνει στρατηγικό στόχο της κυβέρνησης (και όλων των αστικών δυνάμεων) την κατάργηση της δημόσιας - δωρεάν Παιδείας, ως περιττό κόστος, το ξήλωμα κατακτήσεων 50 χρόνων από τους σκληρούς αγώνες εργαζομένων και νεολαίας μετά την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και στη Μεταπολίτευση.

Πετύχαμε πολλά

Το κίνημα έβαλε σημαντικές παρακαταθήκες: α) Καθολική καταδίκη του νομοσχεδίου, συντριβή της ΔΑΠ στις συνελεύσεις, μια κίνηση ξεπεράσματος των ατομικών «λύσεων» και στροφής στη συλλογική πάλη. β) Μια επανασύνδεση της νεολαίας με τις αγωνιστικές παραδόσεις, με μαζικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις (ιδιαίτερα οι πανελλαδικές 8/2, 8/3), καταλήψεις. γ) Η συνείδηση των φοιτητών, ενώ ακόμη επηρεάζεται από την προηγούμενη δυσμενή κατάσταση, έχει κάνει βήματα. Καταλαβαίνει ξεκάθαρα τι σημαίνουν ιδιωτικοποιήσεις (Τέμπη, ΔΕΗ, ΕΣΥ κ.ά.), ακρίβεια, φτώχεια, αποκλεισμός. Ότι αυτές οι κυβερνήσεις είναι άνομες και παράνομες. Ότι κυβερνούν σαν χούντες με κοινοβουλευτικό μανδύα, με πραξικοπήματα αντισυνταγματικά, κοινοβουλευτικά, πολιτικά, κατασταλτικά κ.ά. δ) Διαμορφώνεται έτσι ένα πλατύ μπλοκ

Η κυβέρνηση θα επιχειρήσει το επόμενο διάστημα να θέσει σε εφαρμογή τον χουντονόμο απαγόρευσης των διαδηλώσεων που το καλοκαίρι του 2020 ψήφισε παρά με ΠΑΣΟΚ και Ελληνική Λύση, μέσα στη βουλή, την ίδια στιγμή που ορδές των ΜΑΤ είχαν επιδοθεί σε ένα όργιο καταστολής έξω από την βουλή.

Ο νόμος αυτός έμεινε ανενεργός, ωστόσο οι χουντοαπαγορεύσεις την περίοδο της πανδημίας κινήθηκαν στην ίδια κατασταλτική κατεύθυνση ιδιαίτερα σε τρεις περιπτώσεις: α) στο τριήμερο του Πολυτεχνείου 2020, β) στις 6 Δεκεμβρίου 2020 και γ) κατά το διάστημα 26/1/2021 έως 1/2/2024. Η κατάφωρη και πρωτοφανής καταπάτηση θεμελιωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, ακόμα και με πρόστιμα, έσπασε παρά την καταστολή, την αστυνομοκρατία, τη βία, τις προσαγωγές και τις συλλήψεις. Αντίθετα, εκείνο το διάστημα η ψοφοειδής αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ του «θα λογαριαστούμε μετά» και η αναστολή της ταξικής πάλης από το ΚΚΕ με το «μένουμε σίτι δυνατόι» και τον τηλεσυνδικαλισμό, δεν ενόχλησαν καθόλου την κυβέρνηση.

Πράγματι ο νέος νόμος αποτελεί χειρότερη εκδοχή του χουντικού διατάγματος Ν.δ.794/1971. Γιατί με μια σειρά περιορισμούς βάζει στον γύψο τις διαδηλώσεις, ακόμα και τις συγκεντρώσεις («συναθροίσεις»):

- Καμία διαδήλωση/συγκέντρωση δεν μπορεί να γίνεται χωρίς προηγούμενη άδεια από την χούντα κυβέρνησης - αστυνομίας,

αγώνα, που εκφράστηκε με τη συμμετοχή στις διαδηλώσεις και τη σταθεροποίηση των συνελεύσεων. Εδώ βρίσκονται τα πρώτα σπέρματα μιας νέας γενιάς αγωνιστών, μιας πρωτοπορίας που θα δώσει τον σκελετό των επόμενων αγώνων.

«Αγκάθια» του κινήματος

Η απορία και το ερώτημα πλανάται: Γιατί δεν νικήσαμε; Φταίει η κούραση; Γιατί «μειώσαμε ταχύτητα»;

Κύρια αιτία δεν ήταν η κόπωση (πέραν του φυσιολογικού). Ούτε οι φοιτητές έγιναν ξαφνικά «συντηρητικοί»: όσοι τα λένε αυτά, δεν πίστευαν στα μάτια τους όταν οι ίδιοι φοιτητές ψήφισαν μαζικά υπέρ των καταλήψεων. Κυρίως φταίει μια απόλυτη έλλειψη σχεδίου, απέναντι σε μια κυβέρνηση που, παρά τα προβλήματά της, ήταν αποφασισμένη να πάει τη σύγκρουση μέχρι τέλους. Αυτή η έλλειψη καλλιεργούνταν από τους ρεφορμιστές της ΠΚΣ/ΚΝΕ και τα διάφορα ΕΑΑΚ. Στην ουσία, οι φοιτητές έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν, όσο το κίνημα έμενε σχεδόν αυθόρμητο, με δεδομένες επιλογές των δυνάμεων που εμφανίζονται ως «ηγεία».

Η ΠΚΣ, με τη λογική «νικήσαμε», θέλει μόνο άλλη μια πρωτιά στις επερχόμενες φοιτητικές εκλογές και ψήφους για το ΚΚΕ. Σαμπόταρε το κίνημα, παρεμπόδιζε και διασπούσε συντονιστικά, διέλυε συνελεύσεις που της «ξέφευγαν», όπου μπορούσε ασκούσε ακόμα και φυσική βία. Συχνά επιχειρήσε να υπονομεύσει και να σπάσει καταλήψεις. Κυρίως χτυπούσε με μανία κάθε αίτημα που στόχευε την κυβέρνηση, συμμετείχε ανοιχτά στην τηλε-εξεταστική. Στο τέλος, συντάχθηκε με τα αντιδραστικά κομμάτια, μιλώντας όπως η κυβέρνηση για καταλήψεις «μειοψηφιών», για να κλείσει ο αγώνας και να πάμε σε μαθήματα, εξεταστικές, εκλογές.

Τα διάφορα ΕΑΑΚ δεν έκαναν τίποτα διαφορετικό. Μόνο μισόλογα είχαν στο ερώ-

τημα: τι γίνεται με την ψήφιση, πώς κλιμακώσουμε/συνεχίζουμε; Αλλοπρόσβαλοι ομορτισμοί, π.χ. των δυνάμεων της ΑΡΑΣ, που αφενός κατέγγελαν την ΠΚΣ αφετέρου ήθελαν άνευ όρων ενότητα μαζί της, χωρίς καμία πρόταση συνέχισης του αγώνα. Πολύ άσχημη η στάση των δυνάμεων της νΚΑ και διάφορων αυτόνομων: ανούσιος βερμπάλισμός, αποπροσανατολισμός και διαίρεση του κινήματος με τη νέα μόδα των «ταυτοτικών» ζητημάτων.

Μέσω διαδοχικών εμπειριών, οι φοιτητές θα πρέπει να μάθουν ότι δεν αρκεί να ενοχλούνται από τέτοια προβλήματα, αλλά πρέπει να μπορούν να τα διακρίνουν, να τα εξηγήσουν, να αναλάβουν οι ίδιοι το ξεπεράσμά τους.

Κυβέρνηση απομονωμένη, αλλά επικίνδυνη

Η κυβέρνηση ποντάει ότι οι φοιτητές θα γυρίσουν σε μια ανύπαρκτη «κανονικότητα». Θέλει να εφαρμόσει τον νόμο εμφανίζοντας διδάκτρα παντού, εμπορευματοποίηση της μέριμνας για να θησαυρίσουν οι εργολάβοι, ξεπούλημα του δημόσιου πανεπιστημίου (βιβλιοθήκες, χώροι κ.λπ.), χρήση των υποδομών, του προσωπικού, της χρηματοδότησής του από τους «επενδυτές» των ιδιωτικών.

Η ψήφιση του νόμου είναι πόντος για την κυβέρνηση — αλλά όχι το τέλος του αγώνα. Αυτά τα μέτωπα είναι ανοιχτά, αποτελούν ευκαιρίες για το φοιτητικό κίνημα να ξαναβγει στο προσκήνιο. Εργαζόμενοι και νεολαία συνειδητοποιούν σταδιακά την καταστροφή από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και ότι η μόνη διέξοδος είναι στους δρόμους.

Τι να κάνουμε

Η νεολαία δεν έχει μπροστά της μόνο έναν νόμο αλλά ένα ολόκληρο καθεστώς. 2 μήνες αγώνα είναι μια μεγάλη παρακαταθήκη, αλλά δεν αρκούν. Το κίνημα πρέπει να

Να σπάσουμε στον δρόμο τον γύψο που θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση

Η άδεια («υποχρέωση γνωστοποίησης») σημαίνει, σύμφωνα με τον νόμο, ότι πρέπει να δηλώνονται αναλυτικές λεπτομέρειες: «ακριβής τόπος», «χρόνος έναρξης», «εκτιμώμενος χρόνος λήξης», «δρομολόγιο», «σκοπός», «αριθμός συμμετεχόντων».

- Πρακτικά οι μηχανισμοί καταστολής και μόνο στην πιθανότητα απειλής της «ασφάλειας», της «ιδιοκτησίας» ή της «πολιτειακής εξουσίας» μπορούν να επιβάλουν απαγόρευση ή περιορισμούς. Τέτοιο ζήλο για την ασφάλεια δεν είδαμε βέβαια στην περίπτωση του εγκλήματος των Τεμπών. Εκεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη και ο υπουργός Μεταφορών Καραμανλής «διασφάλιζαν την ασφάλεια» και τα τραγικά αποτελέσματα είναι πλέον γνωστά με οδυνηρό τρόπο.

- Οι διαδηλώσεις που δεν παίρνουν άδεια είναι παράνομες και άρα οι δυνάμεις καταστολής μπορούν να τις διαλύσουν! Η διάλυση μιας συγκέντρωσης δεν απαιτεί ενημέρωση εισαγγελέα, ο οποίος μπορεί απλά να ενημερώνεται, ενώ επιτρέπεται «κάθε νόμιμο μέσο» γενικά. Αυτό σημαίνει ότι μπορούν να χρησιμοποιηθούν ακόμα και τα αστυνομικά πιστόλια.

- Πρέπει να δηλώνεται στην Αστυνομία ο «οργανωτής» που είναι υποχρεωμένος να συνεργάζεται και να βοηθάει στην επιβολή των διαταγών τους. Ο οργανωτής ευθύνεται για την αποζημίωση ζημιών που μπορεί να προ-

κληθούν από οποιονδήποτε στη διαδήλωση, κάτι που συνιστά μια ακόμα στην πράξη απόπειρα ποινικοποίησης πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων οι οποίες οργανώνουν συνήθως διαδηλώσεις.

- Προβλέπει την απαγόρευση «αντισυγκεντρώσεων», ώστε να προστατεύουν τις φασιστοσυμμορίες από αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές κινητοποιήσεις.

Κράτος Έκτακτης Ανάγκης: Απαραίτητη η θωράκιση του καθεστώτος Μητσοτάκη, αλλά και της αστικής τάξης

Η «σταθερότητα» και η «κυριαρχία του Μητσοτάκη» κάθονται πάνω στην τεράστια νάρκη του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού μέσα σε μια ασταθή οικονομική και πολιτική περίοδο διεθνώς, αλλά και σε μια πρώτη ανάταση των αγώνων.

Γι' αυτό θα πρέπει να βασιζόμαστε ολόενα και περισσότερο σε μια κρατική δομή που, όχι μόνο θα καταργεί τα θεμελιώδη κοινωνικά δικαιώματα, αλλά θα ενισχύει τον κατασταλτικό μηχανισμό και θα αφοπλίζει την δυνατότητα του εργατικού κινήματος να παλεύει χτυπώντας τις δομές του και τις μορφές πάλης, όπως τις διαδηλώσεις και τις απεργίες.

Σ' αυτή την κατεύθυνση κινείται ένα ολόενα και πιο πλούσιο θεσμικό και νομικό οπλοστάσιο που αναπτύσσει η κυβέρνηση

δώσει συνέχεια. Χρειάζεται ένας πολύμηνος αγώνας διαρκείας, δηλώνοντας ξεκάθαρα στην κυβέρνηση, σε όλη την κοινωνία αλλά και μέσα στις σχολές: ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΟΥΜΕ. ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ. Υπερασπιζόμαστε όσα κατακτήσαμε (τακτικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις, συντονιστικά/επιτροπές, καταλήψεις ως μορφή πάλης). Συνεχίζουμε με δράσεις στην κατεύθυνση της ενότητας του αγώνα μας με όλη την κοινωνία — ιδιαίτερα τους μαθητές, που στο Νέο Λύκειο θα αντιμετωπίσουν εξεταστική σφαγή.

Σταδιακά, το φοιτητικό κίνημα πρέπει να μετατρέψει τον αγώνα σε πολιτικό: αν θέλουμε πράγματι να πέσει ο νόμος, δεν πιάνουν π.χ. μόνο «συνδικαλιστικές» κινητοποιήσεις στις πρωτανείες, χρειάζεται μια ανώτερη οργάνωση του κινήματος και σύγκρουση. Όσο αποδομείται ο Μητσοτάκης (Τέμπη κ.λπ.), το ίδιο θα γίνεται με τον νόμο — και θα πλησιάζει η στιγμή να σπάσουμε τον «τσαμπούκα» τους, να ριζώσουμε και τους δύο μαζί.

Οι φοιτητές και νέοι που δεν θέλουν να «βουλευτούν» με αγώνες που μένουν «στη μέση», πρέπει να σκαλίσουν και να ξεδιαλέξουν απαντήσεις: πού ακόμα χλωαίνει το κίνημα, τι ρόλο παίζουν οι δυνάμεις του, ποια πολιτική παλεύει για μια διέξοδο, ποια είναι η ευθύνη του καθενός από εμάς. Όχι με αυταπάτες για λύσεις στις κάλπες (όπως των ΠΚΣ και ΕΑΑΚ) ή για «επιστροφή στα μαθήματα», αλλά με μια επαναστατική πολιτική. Σε αυτό η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη δίνει όλες τις δυνάμεις της.

για τον περιορισμό και την ποινικοποίηση των απεργιών και του συνδικαλισμού, τις διώξεις συνδικαλιστών, τον νόμο για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, τον νόμο για την πανεπιστημιακή αστυνομία, τα πειθαρχικά για τους φοιτητές, την πρόσφατη απόπειρα ποινικοποίησης και καταστολής των φοιτητικών καταλήψεων, τον νέο Ποινικό Κώδικα, τους τρομονόμους κ.ά.

Συμπλήρωμα του νομοθετικού/νομικού οπλοστασίου αποτελούν βέβαια η με κάθε τρόπο υλικοοικονομική ενίσχυση των κατασταλτικών μηχανισμών και οι συνεχείς προσλήψεις (την ίδια στιγμή που υπάρχουν χιλιάδες κενές θέσεις σε σχολεία και νοσοκομεία), το «επίδομα Δολοφονίας» 600 ευρώ, η βιομηχανία κατασκευής ενόχων, το ακαταδίωκτο και η ατιμωρησία αστυνομικών που βιασπραγούν ενάντια σε διαδηλωτές και η ντε φάκτο αποτροπή όσων θέλουν να συμμετάσχουν σε συγκεντρώσεις με τις προσαγωγές και συλλήψεις, τα χημικά κ.λπ.

Ούτε βήμα πίσω από τις κατακτήσεις και τα δικαιώματά μας

Η λύσσα ενάντια στην κλίκα Μητσοτάκη και του καθεστώτος του μεγαλώνει. Αυτή από μόνη της όμως δεν αρκεί. Η σύγκρουση μαζί τους θα είναι σκληρή και μακροχρόνια. Μπορούμε να νικήσουμε: στον δρόμο, όχι στις κάλπες — με αγώνες ενωτικούς, μαζικούς, που θα πηγαίνουν αποφασιστικά μέχρι το τέλος.

■ Χ. Ζάκας

Για μια επαναστατική πολιτική στο φοιτητικό κίνημα

Στις φοιτητικές εκλογές ψηφίζουμε - οργανωνόμαστε στη ΣΣΠ

Ο φετινές φοιτητικές εκλογές, που θα πραγματοποιηθούν πιθανώς μέσα στον Μάιο (μέχρι τη στιγμή που γράφεται το άρθρο δεν έχουν ανακοινωθεί), έρχονται σε μία εντελώς διαφορετική συγκυρία. Δεν θα έχουμε μία απλή επανάληψη των προηγούμενων χρόνων, όπου η διεξαγωγή τους πραγματοποιούνταν μέσα σε καθεστώς κινηματικής νηνεμίας, με την πλειοψηφία των συλλόγων να είναι ημιθανείς και τους φοιτητές να μην συμμετέχουν ενεργά σε αυτούς. Φέτος, η κατάσταση δεν είναι αντικειμενικά η ίδια, καθώς αποκτούν έναν εξαιρετικά κρίσιμο χαρακτήρα. Το διακύβευμα αυτών των εκλογών θα είναι τι συμπεράσματα έβγαλε το φοιτητικό κίνημα από τον πρόσφατο αγώνα και με ποια πολιτική θα χαράξει τον δρόμο για την συνέχιση ενός αγώνα διαρκείας μέχρι την νίκη.

Είναι απαραίτητο το φοιτητικό κίνημα να καταλάβει πως απέναντί του δεν έχει απλά μια κυβέρνηση, αλλά το αντιδραστικό καθεστώς Μητσοτάκη, μια χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα, που κυβερνά με συνεχή πραξικοπήματα, σκάνδαλα, ασυδοσία και με αιχμή του δόρατος τις ιδιωτικοποιήσεις των πάντων, αδιαφορώντας για τους νεκρούς που αφήνει πίσω της η εγκληματική πολιτική της. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι αποφασισμένη να ξηλώσει όλα τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις που έχει κερδίσει η εργατική τάξη στην Μεταπολίτευση. Υποβαθμίζει διαρκώς το βιοτικό επίπεδο εργαζομένων και φτωχών. Την ίδια στιγμή που αντιδραστικοποιεί τον ποινικό κώδικα και οικοδομεί ένα μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης με καταστολή και βαριές ποινές σε αγωνιστές, δεν διστάζει να αθώνει κάθε λογής μαφιόζο, παιδερραστή και δολοφόνο φίλο της! Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το καθεστώς Μητσοτάκη μας μπλέκει άμεσα στη δύνη του πολέμου στην Ουκρανία, στηρίζει και συμβάλει στην γενοκτονία των Παλαιστινίων από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, στέλνει φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα να επιτεθούν στους Χούθι της Υεμένης, στέλνει πολεμικούς εξοπλισμούς αξίας δισεκατομμυρίων, λεφτά που προφανώς αφαιρούνται από Υγεία, Παιδεία, ασφάλιση, μισθούς, συντάξεις κ.ά.

Μέσα σε αυτή τη συνολικότερη επίθεση εντάσσεται και η κατάργηση της δημόσιας - δωρεάν εκπαίδευσης με τον ν. Πιερρακάκη. Η κυβέρνηση έδειξε από την αρχή ότι ήταν αποφασισμένη να περάσει το νομοσχέδιο, καθώς αποτελεί στρατηγικό στόχο για την ίδια, αλλά και για τον χρεωκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό, που δεν θέλει να δίνει ούτε 1 ευρώ για την δημόσια - δωρεάν εκπαίδευση. Με την εφαρμογή του νόμου αυτού έρχονται τα δίδακτρα στις σχολές, η υποβάθμιση των πτυχί-

ων, το ξεπούλημα της Μέριμνας και ο ταξικός αποκλεισμός των πιο φτωχών από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το νομοσχέδιο (πλέον νόμος) για τα Ιδιωτικά και η πραξικοπηματική κατάργηση του άρθρου 16, αποτέλεσαν την θρυαλίδα για να ξεσπάσει ένα μεγαλειώδες φοιτητικό κίνημα επί δύο συνεχόμενων μήνες, με εβδομαδιαίες καταλήψεις, διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις και 2 πανελλαδικές διαδηλώσεις στην Αθήνα, στις 8/2 και 8/3 με πάνω από 30.000 φοιτητές στην τελευταία. Συνεπώς, μέσα στους φοιτητές έχει διαμορφωθεί ένα νέο ακροατήριο, που πήρε το βάπτισμα του πυρός σε έναν αποφασιστικό και μαχητικό αγώνα και ξέρει πλέον πως με την κατάργηση του άρθρου 16, δεν υπάρχει επιστροφή στην κανονικότητα.

Η μετατόπιση της συνείδησης των φοιτητών προς μια πολιτικοποίηση είναι εμφανής. Μία νέα φουρνιά αγωνιστών παρακολούθησαν και συμμετείχαν ενεργά σε μαζικές συνελεύσεις, καταλήψεις, διαδηλώσεις, διατράνωσαν το σύνθημα «Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις» συνδέοντάς το με το έγκλημα στα Τέμπη, συγκρούστηκαν και νίκησαν την ΔΑΠ μέσα στις σχολές, αντιμετώπισαν τις συνεχείς επιθέσεις της αστυνομίας, κατάφεραν να απονομιμοποιήσουν στα μάτια της κοινωνίας τον νόμο Πιερρακάκη και προκάλεσαν φθορά στην κυβέρνηση. Το φοιτητικό κίνημα πέτυχε επιπλέον μια μερική ανασυγκρότηση των δομών αυτοοργάνωσής του, αναζωογονώντας συλλόγους που δεν είχαν πραγματοποιήσει συνέλευση τα τελευταία 14 χρόνια(!).

Όλα αυτά αφενός αποτέλεσαν σημαντικές νίκες και μία αρκετά ελπιδοφόρα παρακαταθήκη για το φοιτητικό κίνημα, αλλά αφετέρου έφεραν στην επιφάνεια μια σκληρή πραγματικότητα: Ποτέ ξανά στην Μεταπολίτευση οι δυνάμεις του φοιτητικού κινήματος δεν βρίσκονταν σε τόσο βαθιά κρίση, γεγονός που αποτυπώνεται στο ότι δεν μπορούν να κάνουν μια ουσιαστική αποτίμηση του αγώνα και να απαντήσουν στο ερώτημα «Πατί δεν κέρδισε αυτό το φοιτητικό κίνημα;». Μόνο όποιος μπορεί να το απαντήσει, θα είναι μία χρήσιμη δύναμη για την συνέχιση του αγώνα και θα δώσει τα απαραίτητα εφόδια στο φοιτητικό κίνημα για να νικήσει. Η ηγεσία του φοιτητικού κινήματος, από ακατάλληλη να χαράξει τον δρόμο για την αναβάθμιση του αγώνα, εξελίχθηκε σε συνειδητό εμπόδιο.

ΠΚΣ/ΚΝΕ: Παρότι σχεδίασε το ξεκίνημα ενός αγώνα που θεωρούσε ότι θα τον ελέγξει πλήρως, πολύ γρήγορα το φ.κ. την ξεπέρασε. Με το που το αντιλήφθηκε, έβαλε εμπόδια στη συνέχισή του μαζί με τον δωρητή σώματος, την ΑΡΙΣ. Παρεμπόδιζε τις δομές αυτοοργάνωσης, χτυπούσε με μανία κάθε αίτημα που στόχευε την κυβέρνηση, συντασσόταν με αντιδραστικά

κομμάτια για να κλείσει τις καταλήψεις, διασπούσε συντονιστικά και πορείες. Συμμετείχε ανοιχτά στην τηλε-εξεταστική, επιβλήθηκε συχνά με φυσική βία στο εσωτερικό του κινήματος. Μετά την μαζική πανελλαδική διαδήλωση στις 8/2, επιδόθηκε σε προδοτικές ζητωκραυγές («είμαστε ήδη νικητές»), χωρίς να έχει αποσυρθεί το νομοσχέδιο. Η μέρα ψήφισης αποτέλεσε γι' αυτούς το κλείσιμο του αγώνα καθώς την εβδομάδα μετά, ΠΚΣ-ΑΡΙΣ εμφανίστηκαν στις σχολές ως πλαίσιο αντί-κατάληψης, αναπαράγοντας τα επιχειρήματα της ΔΑΠ («είμαστε μειοψηφίες, θα χάσουμε το εξάμηνο») και συμμαχώντας ανοιχτά με Δαλίτες για να κλείσουν τις καταλήψεις και τον αγώνα. Μόνο έτσι μπορούσαν να πάνε ανενόχλητοι σε εκλογές.

ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ: Δεν είχαν κανένα απολύτως σχέδιο για την συνέχιση του αγώνα και επιπλέον μοιράζονται την ανησυχία της ΠΚΣ για την εξαργύρωση του φοιτητικού κινήματος εκλογικά. Δεν μπόρεσαν να προετοιμάσουν το φοιτητικό κίνημα, δεν έθεσαν καμία προοπτική πέρα από τις καταλήψεις. Ακολούθησαν μία άκρως αλλοπρόσβαλη και οπορτουνιστική στάση: Από τις καταγγελίες απέναντι στην ΠΚΣ, έκαναν στροφή 180 μοιρών βάζοντάς την ξανά στο παιχνίδι με κοινά πανό, συντονιστικά και πλαίσια. Μετά τις 8/3 μάλιστα ακολούθησαν και αυτοί τον δρόμο της εγκατάλειψης του αγώνα.

νΚΑ (ΑΤΤΑΚ): Κράτησαν μία μεσοβέζικη στάση συμμετέχοντας μεν στο κίνημα, σιγοντάροντας δε τον βρόμικο ρόλο της ΠΚΣ, τόσο στην λογική των προωθημένων αιτημάτων, όσο και στον αποπροσανατολισμό του φοιτητικού κινήματος, μαζί με τους αναρχοαυτόνομους για την προσπάθεια αποπροσανατολισμού του κινήματος με τα ταυτοτικά («ημέρα των θηλυκοτήτων»). Βγαίνει αρκετά αποδυναμωμένη και με μία πολιτική σύγχυση, που αγγίζει τα όρια της υπαρξιακής κρίσης.

Ως **ΣΣΠ** μπήκαμε με όλες μας τις δυνάμεις και συμβάλαμε καθοριστικά με την πολιτική μας στο φοιτητικό κίνημα. Αναδείξαμε την ανάγκη ενίσχυσης των δομών αυτοοργάνωσης. Υπερασπιστήκαμε τον ρόλο της κατάληψης ως μέσο πάλης για να γίνουν κέντρα αγώνα οι σχολές. Ήμασταν η μόνη δύναμη που τόνιζε την σημασία ανοίγματος του αγώνα στους μαθητές, τους εργαζόμενους και τους εκπαιδευτικούς, αποφεύγοντας το κλείσιμο του αγώνα στους 4 τοίχους των σχολών. Πάνω σ' αυτή τη βάση συγκροτήσαμε Επιτροπές και Πρωτοβουλίες πανελλα-

Δημόσια Δωρεάν Παιδεία για όλους

ΟΧΙ σε Ιδιωτικά, Δίδακτρα, κατάργηση Άρθρου 16, ταξικό αποκλεισμό

Λεφτά για τις Ανάγκες μας, όχι για Εργολάβους και Εξοπλισμούς

Για μια ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ πολιτική στο φοιτητικό κίνημα

Στηρίζουμε - Ψηφίζουμε

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

δικά για την υπεράσπιση του άρθρου 16, με τις οποίες συμβάλαμε στην πολιτικοποίηση του αγώνα, παρεμβήκαμε σε σχολές, σχολεία, γειτονιές. Από την πρώτη στιγμή αναδείξαμε τα βασικά συνθήματα στα οποία πρέπει να επικεντρωθεί το φ.κ., όπως «Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις- Όχι στη κατάργηση του άρθρου 16 - Κάτω η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη» και υπογραμμίσαμε ότι πρέπει να συνεχίσουμε μέχρι την νίκη.

Στον αγώνα διαρκείας για την υπεράσπιση της δημόσιας - δωρεάν Παιδείας, ένας πρώτος σταθμός είναι οι επικείμενες φοιτητικές εκλογές. Σ' αυτή την μάχη, καλούμε όλους τους συναγωνιστές που παλέψαν μαζί μας, στους δρόμους, στα αμφιθέατρα, να την δώσουμε μαζί. Όχι μόνο στις εκλογές, αλλά ταυτόχρονα και στον δρόμο. Η ΣΣΠ δεν είναι «άλλη μία χρήσιμη ψήφος», αλλά μία επαναστατική πολιτική και ένα συμβόλαιο με τον αγώνα. Γι' αυτό και πρέπει να ενισχυθεί - στηριχθεί στις φοιτητικές εκλογές, προκειμένου να συμβάλλουμε στην ανασυγκρότηση - ανασύνθεση των συλλόγων μας και να συνεχιστεί απρόσκοπτα ο αγώνας με συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, συντονιστικά, διαδηλώσεις, καταλήψεις.

Μπροστά μας ορθώνεται το δύσκολο αλλά απαραίτητο έργο της διαμόρφωσης μίας νέας αγωνιστικής και επαναστατικής πρωτοπορίας που θα λειτουργήσει ως σφήνα για την πολιτική ανασύνθεση του κινήματος. Αυτή η μερική ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, δεν θα μπορέσει να διατηρηθεί, αν δεν ενισχυθεί η επαναστατική πολιτική μέσα στο φοιτητικό κίνημα. Είναι μονόδρομος η συνέχιση του αγώνα, η πολιτικοποίησή του, για να προετοιμάσουμε το φοιτητικό κίνημα για μία απευθείας σύγκρουση ενάντια σε πόλεμο, ακρίβεια, διάλυση της εκπαίδευσης, ανατρέποντας το καθεστώς Μητσοτάκη. Αυτό είναι το σχέδιο της ΣΣΠ και μπροστά σε αυτό το καθήκον κάθε αγωνιστής που συμμερίζεται αυτό το σκοπό πρέπει να οργανωθεί και να παλέψει μαζί μας.

Θέσπιση μνημονίου συνεργασίας με ΗΠΑ:

Πλήρης υποδούλωση στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό Ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή στον πόλεμο

Η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει με αμείωτο ρυθμό την πολεμοκάπηλη - τυχοδιωκτική πολιτική της, εμπλέκοντάς μας ακόμα πιο βαθιά στις ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις και τα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

■ **Αλέξης Μπρέντας**

Αφού ο βοναπάρτης Μητσοτάκης κήρυξε τον πόλεμο κατά της Ρωσίας, πρωτοστάτησε στην αποστολή εξοπλισμού στην Ουκρανία, τάχθηκε με τους σφαγείς του Ισραήλ συνδράμοντας με την αποστολή στρατιωτικής βοήθειας και την παραχώρηση στρατιωτικών εγκαταστάσεων στις ΗΠΑ, έδωσε δεκάδες δισ. για την αγορά όπλων, τώρα πλέον μας εμπλέκει ανοιχτά με την συμμετοχή του ελληνικού στρατού σε εμπόλεμες επιχειρήσεις. Οχυρωμένος πίσω από το 41% και την ανύπαρκτη αντιπολίτευση, μας φέρνει όλο και πιο κοντά στο κίνδυνο του πολέμου.

Μνημόνια συνεργασίας με ΗΠΑ

Στις 13/3 ψηφίστηκαν στη βουλή, με στήριξη της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, δύο μνημόνια συνεργασίας μεταξύ των υπουργείων Άμυνας ΗΠΑ και Ελλάδας με θέμα την «απόσπαση/τοποθέτηση ελληνικού Προσωπικού Άμυνας στον Στρατό των ΗΠΑ» και την «τοποθέτηση Προσωπικού Άμυνας της Ελληνικής Δημοκρατίας στη Διοίκηση Ειδικών Επιχειρήσεων των ΗΠΑ», δηλαδή την ένταξη ελληνικού στρατιωτικού προσωπικού στον στρατό των ΗΠΑ.

Τα πιο σημαντικά σημεία:

α) Η ελληνική πλευρά θα είναι υπεύθυνη για όλα τα έξοδα και δαπάνες του αποσπασμένου ελληνικού προσωπικού άμυνας, τα οποία περιλαμβάνουν όλες τις βασικές αμοιβές, μισθούς, επιδόματα κ.ά., καθώς και για τα έξοδα κηδείας. β) Το προσωπικό θα είναι υπό τις οδηγίες και τον επιχειρησιακό έλεγχο του Διοικητή των ΗΠΑ. γ) Κάθε συμβαλλόμενο μέρος θα παραιτείται όλων των αξιώσεων του για τραυματισμό ή θάνατο στρατιωτικού μέλους ή πολιτικού υπαλλήλου. δ) Κάθε μέρος δεν θα ζητήσει αποζημίωση για την ζημία, απώλεια, τραυματισμό ή θάνατο που θα έχει προκύψει από πράξεις ή παραλείψεις των στρατιωτικών μελών ή των πολιτικών υπαλλήλων των ΗΠΑ. ε) Το προσωπικό δύναται να παρέχει υποστήριξη και να συμβουλευεί τον διευθυντή επιχειρήσεων «για τον σχεδιασμό, την οργάνωση και την κατανόηση παγκόσμιων ειδικών επιχειρήσεων», και «σε πολυεθνικές ειδικές επιχειρήσεις». στ) «Δύναται να μετακινηθεί παγκοσμίως για την αντιμετώπιση θεμάτων αναδυόμενης εκπαίδευσης, καθώς και για επιχειρησιακά ή σχεδιαστικά θέματα σε όλο το φάσμα της ΕΕ - ΗΠΑ».

Στελέχη της ΝΔ έσπευσαν να διαβεβαιώσουν ότι δεν πρόκειται να συμμετέχουν τα αποσπασμένα μέλη σε εμπόλεμες επιχειρήσεις, ωστόσο τα μνημόνια προβλέπουν αυτός ο περιορισμός να μπορεί να καμφθεί με «ρητή έγγραφη εξουσιοδότηση του Μέρους Υποδοχής (ΗΠΑ) και του Μέρους Προέλευσης (Ελλάδα)». Με μία υπογραφή από το υπουργείο Άμυνας ελληνικά στρατεύματα θα μπορούν να συμμετάσχουν στις ιμπεριαλιστικές επιχειρήσεις των ΗΠΑ ανά πάσα στιγμή.

Οι στόχοι της συμφωνίας, υπό τον εισηγητή της κυβέρνησης, Ανδριανό, είναι α) η εκπαίδευση των ένοπλων δυνάμεων για να

αταποκριθούν στις διεθνείς εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή μας αλλά και στις ευρύτερες αποσταθεροποιητικές τάσεις που οξύνονται και β) η περαιτέρω σύσφιξη με τους συμμάχους μας. Δηλαδή παραδέχεται έκδηλα και κυνικά ότι πρέπει να προετοιμαστούμε για πόλεμο συμμετέχοντας ακόμα πιο ενεργά στους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών.

Πρόκειται για μία συμφωνία αποικιακού τύπου που μας μετατρέπει σε προτεκτοράτο των ΗΠΑ. Αποτελεί μία τομή σε σχέση με τις προηγούμενες συμφωνίες, καθώς δεν αφορά στην εκμετάλλευση των βάσεων - στρατιωτικών εγκαταστάσεων, αποστολή όπλων, αλλά είναι ένα πρώτο βήμα για την πλήρη συγχώνευση του ελληνικού με τον αμερικάνικο στρατό. Η κυβέρνηση της ΝΔ ξεπέρασε τον εαυτό της για ακόμα μία φορά, αποδεικνύοντας ότι αποτελεί το πιο πιστό σκυλί των μακελάρηδων του ΝΑΤΟ. Είναι διατεθειμένη να θυσιάσει τα πάντα, να πατήσει επί πτωμάτων, ακόμα και να μας εμπλέξει ανοιχτά σε μία πολεμική σύγκρουση για να διατηρήσει την εύνοια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά το γεγονός ότι καταψήφισε υποκριτικά τα εν λόγω μνημόνια για καθαρά αντιπολιτευτικούς λόγους, έσπευσε να δώσει τα διαπιστευτήρια υποταγής στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Όπως ανέφερε η Ραλλία Χρηστίδου, το κύριο πρόβλημα είναι ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη προσπαθεί «να καρπωθεί τις ωφέλειες των αποτελεσματικότητας ενεργειών που έγιναν κατά τη διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ-Προοδευτική Συμμαχία, που οδήγησαν στη βελτίωση και στην επέκταση των αμυντικών στρατηγικών σχέσεων μεταξύ Ελλάδας και ΗΠΑ». Άλλωστε επί κυβέρνησής του θεσπίστηκε ο Στρατηγικός Διάλογος με την Ουάσινγκτον¹, αναθεωρήθηκε και επεκτάθηκε επ' αόριστον η Συμφωνία Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας που αφορά στις βάσεις², ψηφίστηκε η συμμετοχή στον αντιδραστικό

άξονα Ελλάδας - Ισραήλ - Αιγύπτου, κ.ά. Η κατεύθυνση που χαράζει η ΝΔ αποτελεί μια κοινή στρατηγική για το σύνολο του αστικού πολιτικού σκηνικού. Ο ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τα υπόλοιπα μνημονιακά ρετάλια της Νέας Αριστεράς, Βελόπουλου κ.λπ., ακολουθούν πιστά την ίδια κατεύθυνση.

Το ΚΚΕ από την πλευρά του, καταψήφισε, με γνώμονα όμως την πατριωτική/συντηρητική του πολιτική για την υπεράσπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων. Όπως δήλωσαν στελέχη του «τα προς ψήφιση νομοσχέδια-μνημόνια ενισχύουν την κυβερνητική πολιτική του αποπροσανατολισμού των ελληνικών δυνάμεων από την αποστολή τους, όπως την εννοεί και την απαιτεί ο λαός μας, δηλαδή την υπεράσπιση των συνόρων και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας». Πρόκειται για μία θέση που θολώνει το γεγονός ότι μέσα σε αυτό τον κυκλώνα ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων, την πλήρη στοίχιση της Ελλάδας με το στρατόπεδο του ΝΑΤΟ, δεν υπάρχουν «δικαιοί - αμυντικοί» ή «άδικοι» πολέμοι αλλά μόνο καταστροφή και θάνατος για τον ελληνικό λαό.

Η συμμετοχή της Ελλάδας στην ιμπεριαλιστική εκστρατεία στην Ερυθρά

Σημαντική κλιμάκωση αποτελεί και η συμμετοχή του ελληνικού στρατού στην ιμπεριαλιστική επιχείρηση στην Ερυθρά Θάλασσα από την πρώτη γραμμή, απέναντι στους Χούθι της Υεμένης. Μετά από πρόταση της ελληνικής κυβέρνησης δια στόματος υπουργού Άμυνας Δένδια, η Ελλάδα τάχθηκε επικεφαλής της επιχείρησης «Ασπίδες», της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ως στρατηγείο ορίστηκε το Στρατηγείο της Λάρισας. Από τις 26/2 η φρεγάτα «Υδρα» έχει καταφθάσει στην Ερυθρά, μαζί με την ευρωπαϊκή αρμάδα και συμμετέχει κανονικά στις πολεμικές συγκρούσεις.

ριαλισμό

Τυχοδιωκτισμοί στο πλευρό των ΗΠΑ και των δυτικών ιμπεριαλιστών: βασικό συστατικό του καθεστώτος Μητσοτάκη

Η πολεμοκάπηλη πολιτική της ΝΔ δεν αποτελεί μία εκτροπή, όπως προσπαθούν να παρουσιάσουν τα κόμματα της αντιπολίτευσης, αλλά μία στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης. Ο ελληνικός καπιταλισμός υποβαθμίζεται διαρκώς στην παγκόσμια τάξη πραγμάτων σε όλα τα επίπεδα. Έχει χάσει το οικονομικό βάρος που διατηρούσε άλλοτε στην περιοχή, αλλά και το γεωστρατηγικό του βάθος, ειδικά μετά τη σημαντική ενδυνάμωση της Τουρκίας. Πλούσιοι, παρασιτική - μαφιόζικη ελίτ και πολιτικό προσωπικό βασίζονται όλο και περισσότερο, για την διατήρηση των προνομίων τους, των κερδών τους αλλά και την επιβίωσή τους, στη στήριξη των δυτικών ιμπεριαλιστών και συγκεκριμένα των ΗΠΑ.

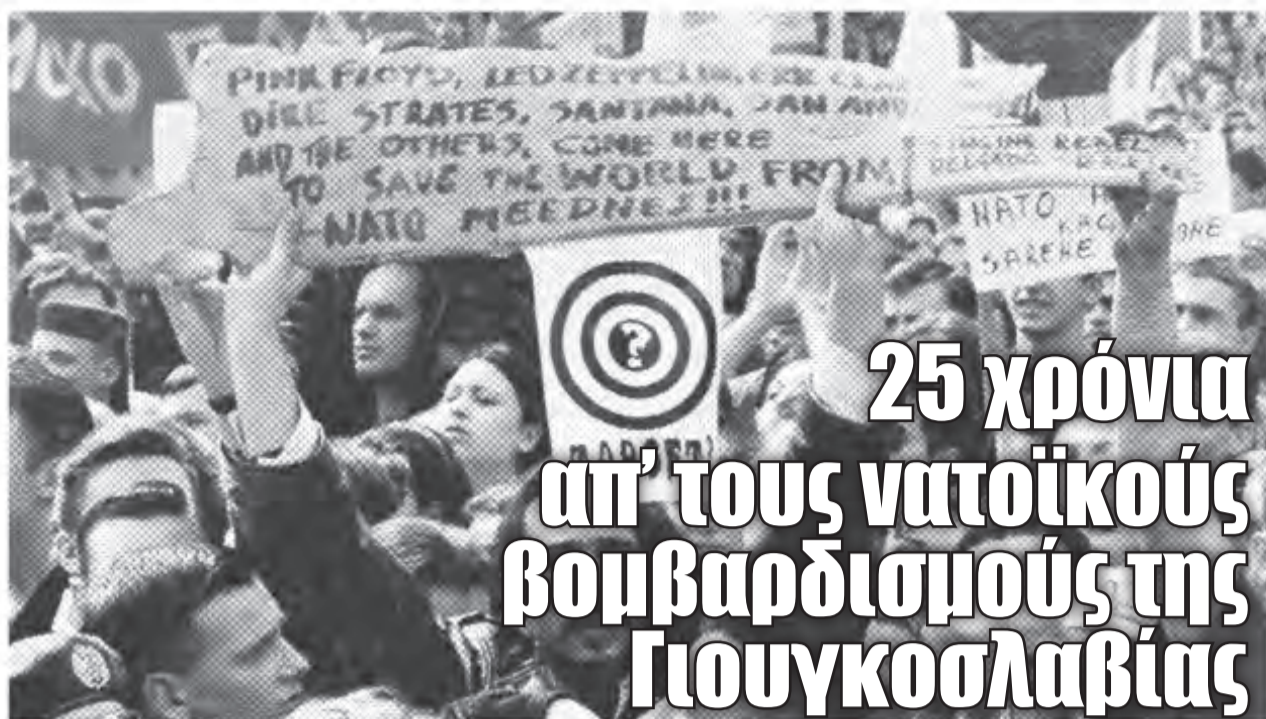
Και ακόμα παραπάνω, οι συγκεκριμένες ενέργειες (στήριξη του Ισραήλ, μνημόνια συνεργασίας, συμμετοχή στην εκστρατεία της Ερυθράς, κ.ά.) αποτελούν βασικό συστατικό του μνημονιακού - αντιδημοκρατικού καθεστώτος που προσπαθεί να οικοδομήσει ο Μητσοτάκης. Ένα καθεστώς που δεν λογαριάζει νόμους, την κοινωνική βούληση, το ίδιο το Σύνταγμα, ανθρώπινες ζωές κι έχει σαν στόχο μία ιστορικών διαστάσεων αντεπανάσταση και οπισθοδρόμηση: οικονομική, κοινωνική, πολιτική, ιδεολογική, ηθική. Η πατριδοκαπηλία, η αμέριστη στήριξη ΗΠΑ-ΕΕ, το δηλητήριο του ρατσισμού και σάπιος εθνικισμός είναι σημαντικά όπλα της αστικής τάξης για να τσακίσουν και να υποτάξουν το εργατικό κίνημα, για να διατηρηθούν στην εξουσία. Μάλιστα όσο περισσότερο απομονώνονται κοινωνικά και πολιτικά, ως απόρροια των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, όσο κάνει δειλά την εμφάνισή της η πολιτική κρίση, είναι υποχρεωμένοι να στηρίζονται όλο και περισσότερο στις δυνάμεις των ιμπεριαλιστών.

Αυτή η τυχοδιωκτική πολιτική δημιουργεί τεράστιους κινδύνους για τους λαούς της περιοχής και μας απειλεί με μία ανυπολόγιστη καταστροφή. Η συνεχόμενη υποβάθμιση των δυτικών ιμπεριαλιστών, σε συνδυασμό με την ενίσχυση των BRICS, έχει αυξήσει τα εμπόλεμα μέτωπα σε όλο τον πλανήτη, πολλά από τα οποία συγκεντρώνονται στην περιοχή μας. Η αναζωπύρωση των μετώπων στην Μέση Ανατολή, η σφαγή του παλαιστινιακού λαού, οι συγκρούσεις στην Ερυθρά Θάλασσα, οι διαρκείς εντάσεις στα Βαλκάνια, η όξυνση του πολέμου στην Ουκρανία, αποτυπώνουν την ένταση και την κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων. Σε μία τέτοια συγκυρία οι κινήσεις του Μητσοτάκη δεν μας καθιστούν απλά ένα στόχο, αλλά μας εμπλέκουν ενεργά στον πόλεμο.

Μόνο με ένα πραγματικό αντιπολεμικό/αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα συγκρουστεί με την κυβέρνηση της ΝΔ και τους ιμπεριαλιστές, θα απαιτήσει να κλείσουν οι βάσεις και να βγούμε από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, να σταματήσουν οι αποστολές όπλων στην Ουκρανία και το Ισραήλ, η γενοκτονία στην Παλαιστίνη, το εμπάργκο απέναντι στην Ρωσία, μπορούμε να αποφύγουμε το σφαγείο του πολέμου.

1 Σε αυτό τον Στρατηγικό Διάλογο βασίζονται όλες οι μετέπειτα συμφωνίες που ψήφισε η ΝΔ.

2 Σε βαθμό που οι αμερικάνικες βάσεις θεωρούνται ξένο έδαφος. Οι αμερικάνοι αξιωματούχοι δεν χρειάζεται να λογοδοτούν και να ενημερώνουν για οποιαδήποτε ενέργεια.

Στις 24 Μαρτίου 1999, το ΝΑΤΟ ξεκίνησε έναν ανελέητο βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας, που κράτησε 78 μέρες, χρησιμοποιώντας κάθε προπαγανδιστικό μέσο και εκβιασμό ενάντια τόσο στο λαό της όσο και στην παγκόσμια «κοινή γνώμη». Ποτέ μέχρι τότε οι ιμπεριαλιστές δεν είχαν επιτεθεί όλοι μαζί, με τέτοια μανία και υστερία ενάντια σε μια τόσο μικρή χώρα (στον πρώτο πόλεμο του Κόλπου (1990-91) οι υπόλοιποι ιμπεριαλιστές είχαν απλά βοηθήσει τις ΗΠΑ).

Στην ιμπεριαλιστική προπαγάνδα, ο εθνικισμός και κυρίως αυτός της Σερβίας (πρόεδρος της ήταν ο Μίλόσεβιτς) παρουσιαζόταν ως πηγή όλων των δεινών στα Βαλκάνια, που οι λαοί τους πάντα αντιμετώπιζονταν υποτιμητικά ως «υπανάκτυκτοι».

Οι βαλκανικές άρχουσες τάξεις/ελίτ είχαν φυσικά μεγάλες ευθύνες. Μετά την κατάρρευση των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, προώθησαν φιλοϊμπεριαλιστικές και νεοφιλελεύθερες πολιτικές, ενώ καλλιέργησαν τον εθνικισμό, ψάχνοντας σε ανιστόρητους μύθους τη νομιμοποίηση της νέας εξουσίας που είχαν σφετεριστεί. Το 1989, η αφαίρεση από το καθεστώς Μίλόσεβιτς της ευρείας αυτονομίας του Κοσόβου ήταν μια ξεκάθαρη καταπάτηση των εθνικών-δημοκρατικών δικαιωμάτων του πληθυσμού (στη συντριπτική πλειοψηφία αλβανόφωνοι). Ωστόσο, ο σέρβικος εθνικισμός δεν ήταν ο μόνος ή ο πιο σκληρός. Τα ίδια ή χειρότερα ίσχυαν π.χ. για την Κροατία, «αγαπημένο παιδί» των ΗΠΑ-ΕΕ, ενώ και οι Κοσοβάροι καταπίεζαν μικρότερες μειονότητες.

Οι ντόπιοι εθνικισμοί και οι ηγέτες τους δεν ήταν παρά δευτερεύοντα αντικειμενικά προϊόντα της πολιτικής των ιδίων των ιμπεριαλιστών. Τα υπαρκτά, εσωτερικά εθνικά προβλήματα και οι φυγόκεντρες τάσεις στα Βαλκάνια είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν από μόνα τους θα μπορούσαν ποτέ να είχαν οδηγήσει στη διάλυση της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας, στην έκταση και τα χαρακτηριστικά που αυτή πήρε, μέσα από έναν αιματηρό εμφύλιο. Ο καθοριστικός παράγοντας ήταν η επέμβαση των ιμπεριαλιστών. Καταρχάς της Γερμανίας, που ουσιαστικά είχε επιβάλλει τη διάλυση αναγνωρίζοντας τα κομμάτια που αποσχίστηκαν (ήθελε τη Σλοβενία και την

Κροατία στη ζώνη οικονομικής επιρροής της), και στη συνέχεια των ΗΠΑ.

Η παρουσίαση του Μίλόσεβιτς ως νέου Χίτλερ (όπως πιο πριν του Σαντάμ Χουσέιν ως χασάπη της Βαγδάτης και ούτω καθεξής για όποιον βρισκόταν εμπόδιο στον δρόμο των ιμπεριαλιστών) είχε σκοπό να συγκαλύψει τα πραγματικά συμφέροντα και σχέδια των ιμπεριαλιστών. Επεδίωκαν τη συντριβή και τον περιορισμό/διαμελισμό της Σερβίας, ραχοκοκκαλιάς των Βαλκανίων, με κύριους στόχους: α) Τον έλεγχο των εμπορικών, ενεργειακών, τηλεπικοινωνιακών κ.ά. κόμβων και δρόμων μεταξύ Ευρώπης και Ανατολής, στο μεγάλο μοίρασμα και ξαναμοίρασμα του κόσμου από τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Αυτής που είχαν διακηρύξει (μαζί με το «τέλος της ιστορίας», δηλαδή της ταξικής πάλης και του σοσιαλισμού) οι ιμπεριαλιστές με επικεφαλής τις ΗΠΑ μετά τις μεγάλες ανατροπές του 1989-1991 (κατάρρευση ΕΣΣΔ κ.λπ.) και την επιδείνωση των διεθνών συσχετισμών σε βάρος του εργατικού κινήματος. β) Τη χρήση της περιοχής ως στρατηγικού χώρου για την απώθηση / τον περιορισμό του μεγάλου αντιπάλου τους, της Ρωσίας. Πράγμα που σήμαινε και την εγκατάσταση / εξάπλωση του ΝΑΤΟ στην περιοχή. Γι' αυτό άλλωστε από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 το ΝΑΤΟ διέυρνε διαρκώς τις θέσεις, την ακτίνα δράσης και το περιεχόμενο των επεμβάσεών του.

Στην αιχμή του δόρατος της προπαγάνδας των ιμπεριαλιστών, της ιδεολογικοποίησης των εγκλημάτων τους ήταν η υπεράσπιση των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Οι νατοϊκοί ονόμασαν τις βόμβες «ανθρωπιστικές» και τα αεροπλάνα τους «αγγέλους με φτερά» - ενώ τα θύματα έφταιγαν τα ίδια που είχαν βρεθεί «κάτω από τον Μίλόσεβιτς»! Όσο για το ενδιαφέρον τους για τα δικαιώματα του πληθυσμού του Κοσόβου, που βούλιαζε στην εξαθλίωση, φαίνεται από τη μετατροπή του σε στρούγκα μαφιόζων. Τα χρήματα από το εμπόριο ναρκωτικών, μαζί με το κοσοβάρο λόμπι στις ΗΠΑ, χρηματοδότησαν τον διαβόητο UCK (Απελευθερωτικό Στρατό του Κοσόβου), που μετά τους βομβαρδισμούς εγκατέστησε τις κλίκες του ως ντόπια εξουσία, υποχείριο των ιμπεριαλιστών. Τόσο πολύ ελευθερώθηκε το Κόσοβο, που μέχρι σήμερα υπάρχουν εκεί αγάλματα του «εθνο-

σωτήρα» Μπιλ Κλίντον, προέδρου των ΗΠΑ στην περίοδο των βομβαρδισμών.

Παρά τη συντριπτική υπεροπλία τους και τη βαρβαρότητά τους, οι νατοϊκοί δεν κατάφεραν να κάμψουν την αντίσταση και το φρόνημα του λαού της Γιουγκοσλαβίας. Επέβαλλαν την παρουσία/κατοχή τους στο Κόσοβο, που έγινε ένα καταρακωμένο προτεκτοράτο (στο Ουρόσεβατας βρίσκεται το μεγαθήριο Bondsteel, πιθανόν η μεγαλύτερη αμερικάνικη βάση στον κόσμο), συνέχισαν την αποδυνάμωση της Σερβίας (με την απόσχιση Μαυροβουνίου). Ο Μίλόσεβιτς σύρθηκε αργότερα στο ιμπεριαλιστικό Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης: η «δίκη», στημένη για την ταπείνωση του σερβικού λαού, έγινε μπουμερανγκ για τους ιμπεριαλιστές, καθώς αναδείχτηκαν τα δικά τους εγκλήματα, ενώ ο Μίλόσεβιτς πέθανε πριν ολοκληρωθεί με την καταδίκη του.

Οι ιμπεριαλιστές «στρατασορίστηκαν» αρκετά, αποτυγχάνοντας να επιβάλλουν μια άνευ όρων παράδοση της Σερβίας. Η πολιτική τους δεν έφερε καμία σταθερότητα. Η αντιπαράθεση Κοσόβου-Σερβίας αναζωπυρώνεται μέχρι σήμερα (διαχεόμενη σε Βόρεια Μακεδονία, Βουλγαρία, Αλβανία) και διαπλέκεται με την τιτάνια σύγκρουσή τους με τη Ρωσία.

Οι βομβαρδισμοί ξεσήκωσαν κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο. Αυτές αποτέλεσαν σημαντικό σταθμό στην αφύπνιση των λαϊκών αγώνων από τα μέσα της δεκαετίας του 1990. Στην καλλιέργεια του αντιπολεμικού αισθήματος, που θα φούντωνε τα επόμενα χρόνια (εισβολή ΗΠΑ στο Ιράκ το 2003 κ.λπ.).

Το αντίκτυπο ήταν πολύ μεγάλο και στην Ελλάδα. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η «χοχόντα των εκσυγχρονιστών» του Σημίτη, ενώ στρίγγλιζε ότι «είμαστε μέρος της λύσης, όχι του προβλήματος», είχε συνυπογράψει κάθε ενέργεια των νατοϊκών, παρέιχε λιμάνια, αεροδρόμια κ.λπ. και συμμετείχε στην κατοχή του Κοσόβου. Το σύνθημα «Σημίτη, ρουφιάνε, αμερικάνε» δονούσε τις μεγάλες αντιπολεμικές, αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις - αυτές έγιναν ένα από τα σημεία όπου άρχισε να βγαίνει στο προσκήνιο μια νέα γενιά αγωνιστών, που τα επόμενα χρόνια θα έπαιξε σημαντικό ρόλο στη δημιουργία ενός μαζικού ρεύματος αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό και τον πόλεμο.

Υπόθεση της 12χρονης στα Σεπόλια

Μια ανακουφιστική δικαστική απόφαση

Διαρκής αγώνας για την προστασία των παιδιών

Ενώ γράφεται αυτό το άρθρο, ανακοινώνεται η δικαστική απόφαση για την υπόθεση της 12χρονης στα Σεπόλια. Ο βασικός κατηγορούμενος Ηλίας Μίχος κρίθηκε ένοχος για όλες τις κατηγορίες (βιασμό, μαστροπεία με σκοπό το κέρδος, κατάχρηση ανήλικου σε ασέλγεια, παράνομη κατοχή όπλων και πυρομαχικών), απαλλάχθηκε όμως για την εμπορία ανθρώπων¹. Παράλληλα αθωώθηκε η μητέρα για τα αδικήματα της διακεκριμένης μαστροπείας και πορνογραφίας, αλλά κρίθηκε ένοχη για το αδίκημα της εκβίασης (πλημμέλημα)².

Η απόφαση έγινε δεκτή με ανακούφιση από τη μητέρα και την κόρη, μετά από την ανατριχιαστική πρόταση της εισαγγελέως, που ζητούσε αθώωση του Μίχου και πλήρη ενοχή της μητέρας. Αυτή η σοκαριστική πρόταση, όπως και η «συζήτηση» και τα «επιχειρήματα» στα τηλεδικαστήρια, έφεραν στην επιφάνεια έναν βόρβορο, που προμηνύει ένα ζοφερό μέλλον στα θέματα προστασίας ανήλικων από σεξουαλική εκμετάλλευση και βιασμό.

Πολιτικά στοχευμένη εκστρατεία

Από την πρώτη στιγμή, αστυνομία, υπουργεία, δικαστική εξουσία υποβάθμισαν ποικιλοτρόπως την υπόθεση. Τελικά σε δίκη παρεπέμφθησαν μόνο 26 κατηγορούμενοι, ενώ τα στοιχεία δείχνουν εκμετάλλευση του παιδιού από πολύ περισσότερους! Για βιασμό παραπέμπονταν μόνο ο Μίχος, όλοι οι άλλοι (βιαστές στη λαϊκή συνείδηση) παραπέμφθησαν για γενετήσια πράξη με ανήλικο κάτω των 12 και επ' αμοιβή. Οι καταθέσεις της μητέρας ότι πιθανότατα πρόκειται για μεγάλο κύκλωμα, έπεσαν στο κενό. Το ίδιο και η διασταυρωμένη κατάθεση της 12χρονης ότι ο Μίχος απείλησε με όπλο ότι θα την σκοτώσει, αν δεν υποκύψει στις κτηνώδεις «ορέξεις» του ή την οικογένειά της, αν αποκαλυφτεί η αλήθεια.

Αντί να επικεντρώσουν στην ανάδειξη του κυκλώματος, στόχευσαν την καταγγέλλουσα μητέρα. Η δίκη έγινε κεκλεισμένων των θυρών, υποτίθεται για την προστασία του ανήλικου θύματος, που όμως δικάζεται και καταδικάζεται εδώ και μήνες στα τηλεοπτικά παράθυρα. Εκεί παρήλυναν επί μήνες τηλεεισαγγελείς, αργυρώνητοι δημοσιογράφοι και δικηγόροι υπεράσπισης (εκ των οποίων κάποιοι όλως τυχαίως υπερασπίζονται τον Κασιδιάρη και έχουν στηριχτεί τους Λιγνάδη-Φιλιππίδη). Με ανατριχιαστικούς ισχυρισμούς υπονοούσαν ότι ένα ανήλικο κοριτσάκι έκανε μια συνειδητή επιλογή («υπήρχε συναίνεση της 12χρονης», «το παιδί καθόταν», «οι κατηγορούμενοι δεν γνώριζαν την ηλικία της», «φαινόταν πιο μεγάλη»). Από παντού εκπέμπονταν το επικίνδυνο μήνυμα: η σεξουαλική επαφή ενός 55χρονου και άλλων ενηλίκων με μια 12χρονη δεν είναι από μόνο της αυτονόητα ένα φρικτό έγκλημα («ο Μίχος ήταν ερωτευμένος με την 12χρονη», «η 12χρονη εκδιδοταν» κ.ά.).

Η πρόταση της εισαγγελέως:

Ένοχος ο φτωχός

Η πρόταση της εισαγγελέως σόκαρε την ελληνική κοινωνία. Ζήτησε πλήρη απαλλαγή του Μίχου λόγω αμφιβολιών από τις κατηγορίες του «βιασμού», της «μαστροπείας μέσω εξαναγκασμού, με αποκόμιση πορνικών εσόδων» και της «εμπορίας ανθρώπων». Η εισαγγελέως θεώρησε τον Μίχο ένοχο μόνο για «διακεκριμένη κατάχρηση ανήλικου» και

«κατοχή πορνογραφικού υλικού με ανήλικο κάτω των 12 ετών», αλλά χωρίς εξαναγκασμό και κερδοσκοπία, διευκόλυνση της ανήλικης να εκδίδεται καθώς και οπλοκατοχή. Πρότεινε επίσης την πλήρη ενοχή της μητέρας, για τα αδικήματα της πορνογραφίας (δηλ. ότι διένημε υλικό της κόρης της) και μαστροπείας (δηλ. την εξωθούσε να εκδίδεται για να φέρνει λεφτά).

Δεν ήταν πρόταση-πλάνη ή απόπειρα συγκαλύψης, αλλά **κατάφωρη μεροληψία υπέρ των ισχυρών, καθαρό ταξικό μίσος προς τους αδύναμους**, με ή χωρίς υλικά ανταλλάγματα (δεν αποκλείονται κι αυτά).

Από τη μια ο Μίχος: Βασικό τοπικό στέλεχος της ΝΔ, επιχειρηματίας που συναγελαζόταν με τους Σαμαρά, Πλεύρη, Πατούλη, Προκόπη Παυλόπουλο, αλλά και με παπάδες, μητροπολίτες, αστυνομικούς. Με αναθέσεις προμηθειών από κρατικές υπηρεσίες, Δήμους και Περιφέρεια. Της ΝΔ, όπου έχουν βρει καταφύγιο πλήθος παιδόφιλων και παιδεραστών (π.χ. ο «άριστος» Νίκος Γεωργιάδης, πρώην βουλευτής και στενός συνεργάτης του Μητσοτάκη, που καταδικάστηκε για παιδεραστία στο κύκλωμα της Μολδαβίας, με μάρτυρα υπεράσπισης την ευρωβουλευτή Άννα Μισέλ Ασημακοπούλου, γνωστή και από το σκάνδαλο με τα email σε απόδημους).

Από την άλλη, μια πάμφωτη πολυμελής οικογένεια, με πατέρα τοξικομανή και μια μάνα που παλεύει να τα βγάλει πέρα. Ειδικά στο πρόσωπο της μητέρας επιχειρήθηκε η μετακύλιση της κατηγορίας της μαστροπείας και η κατασκευή ενός ενόχου. Ένω λοιπόν η μητέρα, μόλις έμαθε για τους βιασμούς και τη μαστροπεία της κόρης της, αμέσως το κατάγγειλε στο ΑΤ Κολωνού φέρνοντας στο φως αυτή την ερεβώδη υπόθεση, η ίδια βρέθηκε προφυλακισμένη από τις 12/10/22, την ώρα που οι παιδοβιαστές κυκλοφορούσαν ελεύθεροι. Ενώ το ίδιο το κορίτσι και όλοι όσοι την γνώριζαν επιβεβαίωναν πως έκανε ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατόν για την καλύτερη διαβίωση των παιδιών της, ήταν η μητέρα που διασύρθηκε με άπειρες συκοφαντίες ότι «επέτρεψε τον εκμαυλισμό της κόρης της». Τι υποκρισία! Όλοι όσοι θέλησαν να συγκαλύψουν τους παιδοβιαστές, έδειχναν υποκριτικά με το δάχτυλο τη «μητέρα-τέρα» που είχε δήθεν «πλημμέλη εποπτεία των παιδιών». Τι κι αν αυτή η μητέρα πάλευε για τη στήριξη μιας δεκαμελούς οικογένειας, δουλεύοντας από εδώ και από εκεί, με την καθημερινή αγωνία της επιβίωσης, χωρίς ποτέ καμιά βοήθεια από το ανύπαρκτο κοινωνικό κράτος; Αυτό δεν απασχόλησε τους φαρισαίους εισαγγελείς και δημοσιογράφους, που βρήκαν άλλον ένα φτωχό ως αποδιοπομπαίο τράγο.

Τέλος, η εισαγγελική πρόταση θέλησε να αποτρέψει άλλα θύματα από το να καταγγείλουν τον βιασμό, την εξώθηση στην πορνεία, με την απειλή ότι όχι μόνο δε θα τις προστατέψει κανείς, αλλά θα βρεθούν ένοχες, θα βασανιστούν εκ νέου ψυχικά, θα φυλακιστούν!

Πόρισμα από το μέλλον;

Πάνω από όλα όμως, το πόρισμα της εισαγγελέως ήταν **μια απολύτως συνειδητή πράξη με συγκεκριμένο πολιτικό στόχο και περιεχόμενο, την κανονικοποίηση της σεξουαλικής εκμετάλλευσης ανήλικων**. Έκανε δεκτούς τους φριχτούς ισχυρισμούς των συνηγόρων υπεράσπισης, των αργυρώνητων δημοσιογράφων, των αξιότιμων «κρατικών αρχών» στο σύνολό τους, οδηγώντας τους στο «λογικό» άκρο τους. Και γι' αυτό αποτε-

λεί τομή, άσχετα αν τελικά κατέπεσε στο δικαστήριο.

Οι σκανδαλοθηρικές εκπομπές και τα ανθρωποφαγικά πάνελς άφησαν στο απυρόβλητο τη μόνη μεγάλη αλήθεια, ότι το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται πίσω και από το συγκεκριμένο περιστατικό και από τόσα άλλα, **απότοκα μιας εκμεταλλευτικής κοινωνίας σε σήψη, όπου όλα γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης για το κέρδος**. Η παιδική σεξουαλική εκμετάλλευση και η παιδική πορνογραφία έχουν συγκλονιστικές διαστάσεις, είναι μια βιομηχανία πολλών δισεκατομμυρίων. Εκτιμάται πως 1 στα 4 κορίτσια και 1 στα 6 αγόρια, θα πέσουν θύματα σεξουαλικής κακοποίησης πριν τα 18 τους (Unicef, 2020). Τα μεγέθη της παιδοφιλίας/παιδεραστίας πανευρωπαϊκά είναι τρομερά ανησυχητικά. Κάθε χρόνο στη χώρα μας καταγράφονται περίπου 400 υποθέσεις σεξουαλικής κακοποίησης (ανάμεσα σε αυτές και βιασμοί) ανήλικων και πορνογραφίας, με το φαινόμενο σε έξαρση.

Ενώ εγκαταλείπονται οι κοινωνικές δομές και υποδομές, απαραίτητες για την προστασία ευάλωτων παιδιών και οικογενειών, οι πνευματικοί ταγοί του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού ανοίγουν τον δρόμο για την **αποποινικοποίηση της σεξουαλικής εκμετάλλευσης των παιδιών**. Τα παραδείγματα είναι πάμπολλα: Ακαδημαϊκοί καθηγητές «ηθικής», που δηλώνουν ότι δεν είναι απαραίτητα ανήθικα να έλκονται σεξουαλικά από τα παιδιά οι ενήλικες ή ακόμη ότι η παιδεραστία έχει ευεργετικές ιδιότητες και «εξελικτικά πλεονεκτήματα». Πληθαίνουν οι φωνές των «δικαιωματιστών» για την αποποινικοποίηση της παιδεραστίας στο όνομα της άρσης όλων των «σεξουαλικών ταμπού». Το νόμιμο κόμμα των παιδεραστών στην Ολλανδία είναι ένα μόνο παράδειγμα. Μπορεί προς το παρόν η παιδεραστία να εξαιρείται από τον κατάλογο των σεξουαλικών προσανατολισμών, αλλά η συζήτηση έχει ανοίξει, π.χ. με την προσπάθεια αντικατάστασης της επιβαρυνμένης λέξης παιδεραστία με την φράση «άτομα που προσελκύονται από ανήλικους». Γενικά, μια **επιχείρηση σεξουαλικοποίησης των παιδιών** βρίσκεται σε εξέλιξη, με την ώθησή τους να πειραματιστούν με το φύλο, να έχουν σεξουαλικές σχέσεις όσο το δυνατόν νωρίτερα, με την εισβολή των drag queens (άντρες ντυμένους ως σεξουαλικά προκλητικές γυναίκες) στα σχολεία (ακόμη και στην Ελλάδα). Πίσω από την ατζέντα των «ατομικών δικαιωμάτων» και του «πολέμου ενάντια στις διακρίσεις» κρύβονται οι ακόρεστες επιθυμίες των ελίτ ενάντια σε κάθε φυσικό και ηθικό όριο, που απειλούν να βυθίσουν την ανθρωπότητα στη βαρβαρότητα.

Ένα ανήλικο παιδί δεν μπορεί να συναινέσει σε σεξουαλική πράξη με ενήλικα

Σε ανακοίνωσή της η Παιδοψυχιατρική Εταιρεία Ελλάδος ξεκαθαρίζει ότι είναι «ηθικά απορριπτέα όσο και επιστημονικά αβάσιμη, οποιαδήποτε πρόταση που βασίζεται στο ότι ένα παιδί 12 ετών θα μπορούσε να συναινέσει σε σεξουαλική πράξη με ενήλικα». Για να υπάρχει τέτοια συναίνεση, πρέπει να υπάρχει η απαραίτητη ψυχοσεξουαλική ωρίμανση, καθώς και η δυνατότητα ελεύθερης και συνειδητής έκφρασης. Η ευαλωτότητα της παιδικής ηλικίας δεν μπορεί να εγγυηθεί τίποτα απ' αυτά, επομένως η ηλικία και μόνο του θύματος και των δραστών αρκεί για να αποδειχθεί το έγκλημα του βιασμού (νομικά και ηθικά).

Δεν απαιτείται άλλη απόδειξη, ούτε χρήση βίας ή απειλή (που υπήρχαν στη συγκεκριμένη περίπτωση). Οποιαδήποτε αμφισβήτηση αυτής της βασικής αρχής, είναι εξαιρετικά επικίνδυνη κοινωνικά.

Οι δικαιολογίες ότι «δεν φαινόταν η ηλικία», είναι γνωστό ότι αποτελούν συνήθη υπερασπιστική γραμμή όλων των κατηγορουμένων για αποπλάνηση ανήλικων παιδιών: δεν θα έπρεπε καν να λαμβάνονται υπόψιν.

Κόντρα στη βαρβαρότητα των ελίτ, μόνη ασπίδα η ταξική πάλη

Η διαρκής κινητοποίηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που όλους τους προηγούμενους μήνες στάθηκαν σταθερά στο πλευρό της 12χρονης και της οικογένειάς της, έκαναν τις φωνές τους να ακουστούν. Ειδικά η πρόταση της εισαγγελέως έγινε σωστά αντιληπτή ως κήρυξη πολέμου από το λαϊκό ένστικτο, ξεσηκώνοντας ένα κύμα αντιδράσεων από συλλόγους γονέων, δασκάλων, συλλογικοτήτων και αλληλέγγυων, συμβάλλοντας καθοριστικά στη δικαίωση του θύματος με τη σημερινή δικαστική απόφαση.

Διεδικούμε και παλεύουμε για να μεγαλώνουν τα παιδιά απαλλαγμένα από τη βία, τη σεξουαλική κακοποίηση και εκμετάλλευση. Η προστασία των παιδιών είναι κατάκτηση του εργατικού κινήματος, και υποχρέωση μιας ανθρώπινης κοινωνίας, γι αυτό πρέπει να αποτελεί πρώτιστο μέλημα όλων μας.

Υποσημειώσεις

1. Παρά τις καταθέσεις της 12χρονης, ότι οδηγούταν από τον Μίχο σε οικο ανοχής και σε συγκριμένο «ξενοδοχείο» στο Μεταξουργείο.

2. Παρότι η μητέρα έστειλε το μήνυμα του δήθεν «εκβιασμού», μετά την καταγγελία του βιασμού της κόρης της, ως απτό αποδεικτικό στοιχείο της ενοχής του Μίχου.

■ Θεοδωροπούλου Σοφία

Έφυγε από κοντά μας, στις 28 Μάρτη 2024, ο σύντροφος Νίκος Αδαμόπουλος, από εγκεφαλικό επεισόδιο. Ο σύντροφος υπήρξε ένα συνεπής αγωνιστής τους εργατικού και αριστερού κινήματος από τη δικτατορία ακόμα και από τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης.

Στέλεχος του NAP και της ANTAP-ΣΥΑ, ο σ. Νίκος διετέλεσε επί χρόνια μέλος του Γραφείου της Π.Ε. του NAP, της ΚΣΕ της ANTAPΣΥΑ, περιφερειακός σύμβουλος Αττικής με την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική, καθώς και συνδικαλιστικό στέλεχος στην ΠΟΕ ΟΤΑ και στο Σωματείο Εργαζομένων του Δήμου Νέας Ιωνίας.

Ο σύντροφος Νίκος είχε τη σεμνότητα ενός πραγματικού αγωνιστή του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος και όσοι τον γνωρίσαμε στους κοινούς αγώνες, στους αγώνες της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς θα τον θυμόμαστε για πάντα, για τους αγώνες και την προσφορά του, αλλά και για το κενό που αφήσει σ' αυτή την κρίσιμη περίοδο για τους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα θερμά της συλλυπητήρια στην οικογένειά του, στο NAP, στους συντρόφους και φίλους του.

75 χρόνια NATO

Στις 4 Απρίλη ιδρύθηκε ο «παγκόσμιος τρομοκράτης»

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Στις 4 Απριλίου 1949, με αφορμή την έναρξη του Ψυχρού Πολέμου, δημιουργήθηκε το κύριο όργανο στην υπηρεσία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ο πιο ισχυρός παγκόσμιος τρομοκράτης, το NATO. Δημιουργήθηκε από 12 κράτη: ΗΠΑ, Καναδά, Μ. Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Πορτογαλία, Ισλανδία, Νορβηγία, Δανία. Το 1952 εντάχθηκαν Ελλάδα και Τουρκία, το 1955 η Δυτική Γερμανία και το 1982 η Ισπανία. Κύριο καθήκον της συμμαχίας του NATO ήταν ο στρατιωτικός εξοπλισμός απέναντι στη Σοβιετική Ένωση και οποιασδήποτε απόπειρας ανατροπής του καπιταλισμού, ενισχύοντας τις αστικές τάξεις ενάντια στα εργατικά κινήματα που αναπτύσσονταν μετά τον Β' Π.Π.

Η πρώτη ανάμειξη του ήταν στον πόλεμο της Κορέας το 1950 (η Ελλάδα στα πλαίσια του ΟΗΕ θα στείλει στρατό ξηράς και αεροπορίας), προχώρησε σε αρκετές άμεσες ή έμμεσες επεμβάσεις σε ξένα εδάφη σχεδόν πάντα υπό την μαεστρία των ΗΠΑ και σε συνεργασία με τις μυστικές τους υπηρεσίες. Ο κατάλογος είναι ατελείωτος: στην Αίγυπτο το 1951-1956, το 1952 στην Τυνησία και στο Μαρόκο, το 1953 στο Ιράν με την ανατροπή της κυβέρνησης Μοσαντέκ, το 1954 στην Γουατεμάλα με την βίαιη ανατροπή της κυβέρνησης, στο Λίβανο, το Ιράκ και στα Αραβικά Εμιράτα το 1958, στο Κονγκό το 1960 με την δολοφονία του ηγέτη Λουμούντα. Το 1962 απείλησε τον πλανήτη με πυρηνικό όλεθρο με την κρίση των πυραύλων στην Κούβα. Το 1964 ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός εισβάλλει στο Βιετνάμ και ύστερα από 9 χρόνια ηττήθηκε. Το 1966 στον Παναμά, ξανά στη Γουατεμάλα το 1966-67, στην Ελλάδα το 1967 εμπλέκεται στη χούντα, την ίδια χρονιά στον πόλεμο των έξι ημερών στις αραβικές χώρες, στην Καμπότζη το 1969-1975, στο πραξικόπημα και στην δολοφονία του Αλιέντε στην Χιλή το 1973, το 1973 στην Αίγυπτο και την Συρία, το 1974 με το πραξικόπημα στην Κύπρο, το 1978 στηρίξε την εισβολή του Ισραήλ στον Λίβανο, το 1981-1990 στηρίζοντας τους αντικαθεστωτικούς στη Νικαράγουα, το 1981 προσπαθούν να δολοφονήσουν τον Καντάφι στην Λιβύη, το 1982 εισβάλλουν ξανά στο Λίβανο, το 1983 στη Γρανάδα, το 1987 οι ΗΠΑ παρεμβαί-

νουν στον πόλεμο Ιράκ - Ιράν και το 1989 εισβάλλουν στον Παναμά. Το 1991 εξαπολύουν επίθεση κατά του Ιράκ με τον πόλεμο του Κόλπου.

Έπειτα από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, το NATO όχι μόνο δεν διαλύθηκε, αλλά ισχυροποιήθηκε στον μέγιστο βαθμό με την ένταξη χωρών που ανήκαν στο διαλυμένο πια Σύμφωνο της Βαρσοβίας ή ακόμη και στην ΕΣΣΔ. Το 1999, οι Πολωνία, Τσεχία, Ουγγαρία, έγιναν πλήρη μέλη του NATO. Στη συνέχεια Ρουμανία, Εσθονία, Βουλγαρία, Σλοβακία, Σλοβενία, Λιθουανία και Λετονία (2004), Κροατία και Αλβανία (2009), το Μαυροβούνιο (2017) και η Βόρεια Μακεδονία (2020).

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, ΗΠΑ - NATO προχώρησαν στον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, καθώς το καθεστώς - παρά τα προβλήματά του - δεν έπεσε σαν χάρτινος πύργος όπως στην ΕΣΣΔ. Η εισβολή στην Γιουγκοσλαβία, έγινε με πρόσχημα το σταμάτημα του «εμφυλίου πολέμου» (1992-1995) που οι ίδιοι ΗΠΑ και NATO δημιούργησαν. Το NATO προχώρησε σε εννιαήμερη επιχείρηση αεροπορικών βομβαρδισμών που τελείωσε τον Σεπτέμβριο του 1995. Από την άλλοτε ισχυρή ενωμένη Γιουγκοσλαβία απέμειναν μόνο η Σερβία και το Μαυροβούνιο. Τον Δεκέμβριο, το NATO ανέπτυξε στη χώρα μια πολυεθνική δύναμη 60.000 στρατιωτών και προχώρησε στην δεύτερη και πιο αιματηρή επέμβαση στη Σερβία το 1999. Οι βομβαρδισμοί ξεκίνησαν στις 24 Μαρτίου του 1999 και διήρκεσαν 78 μέρες. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον και άλλοι «δημοκρατικοί» ηγέτες της Δύσης ισχυρίζονταν ότι ο πόλεμος ήταν «ανθρωπιστικός». Οι ιμπεριαλιστές φονιάδες βομβάρδισαν πάνω από 200 γιουγκοσλαβικές πόλεις. Το Βελιγράδι δέχθηκε 212 επιθέσεις και από τις 2.500.000 βόμβες που έπεσαν στη Γιουγκοσλαβία, οι νεκροί υπολογίζονται σε πάνω από 5.000 και σε 10.000 οι τραυματίες.

Έπειτα από τις επιθέσεις στις ΗΠΑ στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, στους Δίδυμους Πύργους και το Πεντάγωνο, NATO και ΗΠΑ εισβάλλουν στο Αφγανιστάν το φθινόπωρο του 2001. Τον Αύγουστο του 2021 τα στρατεύματα αποσύρονται ταπεινωμένα και ηττημένα από τους Ταλιμπάν.

Από το 2014 το NATO προσπαθεί πραξικοπηματικά να εντάξει την Ουκρανία. Εξόπλισε φασιστικές οργανώσεις για να καθαρίσει τον φιλορώσο πρόεδρο. Η Ρωσία αποφάσισε να επέμβει ενισχύοντας τις αποκαλούμενες Λαϊκές Δημοκρατίες του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ και να προσαρτήσει την περιοχή της Κριμαίας. Στις 10/12, με επιστολή του υπουργείου Εξωτερικών της, η Ρωσία κατήγγειλε τη «Δύση» ότι προετοιμάζεται, μέσω του καθεστώτος του Κιέβου, να επι-

τεθεί στρατιωτικά στο Ντονμπάς, τις ανατολικές περιοχές της Ουκρανίας. Το NATO εξαπέλυσε ένα σχέδιο επέκτασής του προς τα σύνορα της Ρωσίας. Είχε ήδη υπάρξει νατοϊκή πρόσκληση ένταξης το 2008 προς τη Γεωργία και την Ουκρανία. Στις 17/12, η Ρωσία παρέδωσε στις ΗΠΑ και στις χώρες-μέλη του NATO δύο σχετικά προσχέδια συνθηκών, ζητώντας «εποικοδομητική απάντηση» σ' αυτές τις «εγγυήσεις ασφαλείας». Στις 26/1, ΗΠΑ και NATO απάντησαν αρνητικά, κατηγορώντας τη Ρωσία ότι ετοιμάζεται να εισβάλει στην Ουκρανία. Στις 29/1, η Ρωσία απάντησε με επιστολή υπενθυμίζοντας τις συμφωνίες της Κωνσταντινούπολης (1999) και Αστάνα (Καζακστάν, 2010) και κατηγορήσε τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, όπως είναι αλήθεια, ότι την εξαπάτησαν καταπατώντας τις προφορικές υποσχέσεις του 1990 ότι δεν θα διευρυνθεί το NATO. Ο Πούτιν, με αντικομμουνιστικά και αντιμπολσεβίκικα συνθήματα, διέταξε την ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας στις 24/02 εγκαινιάζοντας μια νέα ιστορική περίοδο αμφισβήτησης του συσχετισμού των δυνάμεων στην Ευρώπη.

Δύο χρόνια μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία το NATO «γιορτάζει» τα 75 του χρόνια με φρέσκα μέλη την Σουηδία και την Φινλανδία. Στις 23/3 έγινε επίθεση στη Ρωσία - η φονικότερη τρομοκρατική επίθεση των τελευταίων 20 χρόνων όπου τουλάχιστον 143 άνθρωποι σκοτώθηκαν. Παρότι το Ισλαμικό Κράτος ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση στη Μόσχα, όλοι είμαστε βέβαιοι ότι οι ενορχιστρωτές, αν όχι και εκτελεστές της επίθεσης είναι η Δύση και το NATO. Η επίθεση αυτή είναι βέβαιο ότι πυροδοτεί μια νέα όξυνση του πολέμου στο μέτωπο με την Ουκρανία. Δεν είναι τυχαίο ότι μέσα στον Μάρτη πριν την επίθεση ξεκίνησαν να εντείνουν τις πολεμικές προετοιμασίες και να αυξάνουν τις στρατιωτικές δαπάνες τα κράτη του ευρωατλαντικού άξονα λόγω της μακροχρόνιας και σκληρής ιμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης με τη Ρωσία.

Καθόλου τυχαία, η Πολωνία επανέφερε την πρόταση τα μέλη του NATO να δαπανούν τουλάχιστον το 3% του ΑΕΠ τους για την «άμυνα». Η Πολωνία, που θα αυξήσει τα επόμενα χρόνια τις στρατιωτικές δαπάνες της στο 4% του ΑΕΠ, ανανεώνει τα καταφύγια. Όπως ανακοίνωσε ο δήμαρχος της Βαρσοβίας, θα δαπανήσει 27,3 εκατ. ευρώ τα επόμενα 2-3 χρόνια για αντιαεροπορικά καταφύγια και άλλα μέτρα ασφαλείας, καθώς ο πόλεμος στη γειτονική Ουκρανία έχει ήδη εισέλθει στον τρίτο χρόνο. Ο ίδιος πρόσθεσε ότι νοσοκομεία θα προετοιμαστούν για

απειλές και πολίτες θα εκπαιδευτούν σε έκτακτες ανάγκες. Από τη μεριά τους, οι ΗΠΑ ενέκριναν την πώληση προηγμένων πυραύλων στην Πολωνία έναντι 3,5 δισ. δολαρίων, ένα συμβόλαιο που ανακοινώθηκε λίγο πριν τη συνάντηση του αμερικανού προέδρου, Μπάιντεν με τον Ντ. Τουσκ και τον Α. Ντούντα, πρωθυπουργό και πρόεδρο αντίστοιχα της Πολωνίας, στον Λευκό Οίκο, στις 26/3. Η σύμβαση προβλέπει την πώληση έως και 128 πυραύλων εδάφους - αέρος μεγάλου βεληνεκούς αντί 1,77 δισ. και πυραύλων αέρος μεσαίου βεληνεκούς έναντι 1,69 δισ. Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ ενέκρινε επίσης την πιθανή πώληση στην Πολωνία πυραύλων «Sidewinder» έναντι περίπου 219,1 εκατ. δολαρίων.

Η Δανία ανακοίνωσε ότι θα αυξήσει κατά 5,43 δισ. ευρώ τις στρατιωτικές της δαπάνες τα επόμενα 5 χρόνια, επενδύοντας στην ενίσχυση των στρατιωτικών δυνατοτήτων της, στην αύξηση της στρατιωτικής θητείας και σε επιπλέον υποστήριξη στην Ουκρανία. Οι νέες δαπάνες προστίθενται στις 155 δισ. κορόνες που η Δανία δεσμεύθηκε πέρυσι να επενδύσει στην άμυνα τα επόμενα 10 χρόνια. Η Δανία πρόκειται επίσης να επιμηκύνει τη στρατιωτική θητεία από 4 σε 11 μήνες και στο εξής θα περιλαμβάνει και γυναίκες. Στην Γερμανία έγινε σάλος με τις δηλώσεις της υπ. Παιδείας («Τα σχολεία να προετοιμάζουν τους μαθητές για πόλεμο»).

Ταυτόχρονα σε αγαστή συνεργασία με το σιωνιστικό κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ, το NATO, ΗΠΑ και ΕΕ έχουν προβεί σε ένα ασταμάτητο πογκρόμ ενάντια στους Παλαιστίνους εδώ και 6 μήνες, μετρώντας πάνω από 35.000 δολοφονημένους, 75.000 τραυματίες και 2 εκ. εκτοπισμένους. Πρέπει να κάνουμε ξεκάθαρο ότι δεν θα πολεμήσουμε για κανέναν ντόπιο ή ξένο ιμπεριαλιστή. Να πιάσουμε το νήμα από τις μεγαλειώδεις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Με απεργίες και διαδηλώσεις να βάλουμε φρένο στις πολεμικές συρράξεις των ιμπεριαλιστών. Έχουμε χρέος στη ζωή μας να οικοδομήσουμε ένα αντιιμπεριαλιστικό κίνημα για την ανατροπή του καπιταλισμού και την επιβολή των δικών μας αναγκών. Η ΟΚΔΕ συμμετέχει και συνδιοργανώνει τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις που θα πραγματοποιηθούν σε όλη την Ελλάδα στις 4 Απρίλη.

Εκλογές Πορτογαλία

Πολιτική κρίση και ακροδεξιά ενίσχυση

50 χρόνια μετά την πτώση της δικτατορίας του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, η οικονομική και πολιτική κρίση του πορτογαλικού καπιταλισμού επαναφέρει στα πολιτικά πράγματα τους νοσταλγούς της δικτατορίας — περίπου όπως γίνεται και στις περισσότερες χώρες της ΕΕ. Η διαλυμένη ευρωπαϊκή αριστερά, που διάλεξε τη γραμμή της «κυβερνώσας» αριστεράς και στήριξε αστικές ψευτοφιλολαϊκές κυβερνήσεις, απαξιώθηκε και άφησε το πεδίο της λαϊκής διαμαρτυρίας - αντίδρασης, έρμαιο, στην υποτιθέμενα «αντισυστημική» προπαγάνδα των ακροδεξιών.

Το πορτογαλικό «θαύμα»

Η Πορτογαλία θεωρήθηκε από τις χώρες που διέπρεψαν στην αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης και κυρίως της κρίσης χρέους. Αποπληρώνει κανονικά τα χρέη της, αποδεδειγμένα σχετικά γρήγορα από σφιχτά μηνύματα, υποβαθμίζοντας όμως καθολικά τις δημόσιες υπηρεσίες, καθλώνοντας τους μισθούς και ρημάζοντας το βιοτικό επίπεδο. Η μετανάστευση των νέων Πορτογάλων είναι μαζική, σχεδόν όπως και στην Ελλάδα.

Η οικονομία της Πορτογαλίας, ειδικά την τελευταία 5ετία, υποδέχτηκε πληθώρα ξένων κεφαλαίων/επενδυτών που, αφού υφάρπαξαν ιδιωτική και δημόσια περιουσία, επενδύουν τώρα μαζικά στον τουρισμό και το Airbnb. Το αποτέλεσμα είναι οι τιμές των ακινήτων την τελευταία 4ετία να έχουν αυξηθεί 160%, ενώ στα ενοίκια η αύξηση από το 2015 αγγίζει το 150%. Μέση τιμή ενοικίου στη Λισαβόνα είναι τα 2.000 ευρώ! Η στεγαστική κρίση σε συνδυασμό με το κύμα ακρίβειας σε ενέργεια, τρόφιμα κ.λπ. έχει κάνει αφίωτη την κατάσταση για την πορτογαλική εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, αφού το εργατικό εισόδημα είναι από τα πιο χαμηλά της Δυτικής Ευρώπης. Το 30% των εργαζομένων αμείβεται με βασικό μισθό 750 ευρώ, ενώ πάνω από τους μισούς εργαζομένους έχουν μισθό κάτω από 1.000 ευρώ. Αποτέλεσμα, η γενίκευση της φτώχειας και η εκτίναξη των κοινωνικών ανισοτήτων.

Με αυτή την κατάσταση απογοήτευσης και αγανάκτησης των λαϊκών μαζών, η ανάδειξη οικονομικού σκανδάλου που αφορούσε τον αθέμιτο χειρισμό, από την κυβέρνηση των Σοσιαλιστών του Σάντσεζ, συμβάσεων για την εξόρυξη λιθίου και υδρογόνου (διόλου τυχαία πρόκειται για τομέα με σκληρό ανταγωνισμό μεταξύ των ιμπεριαλιστικών επιχειρηματικών κολοσσών), οδήγησε σε παραίτηση της κυβέρνησης που είχε επανεκλεγεί το 2022 και διενεργήθηκαν πρόωρες εκλογές τον Μάρτιο του 2024.

Η «ίδια ιστορία»

Η κυβέρνηση των Σοσιαλιστών του Σάντσεζ κυβερνά την Πορτογαλία από το 2015, εκλεγμένη ως φιλολαϊκό «φάρμακο» για τις πληγές του πορτογαλικού λαού από την κρίση. Είχε εξαρχής την στήριξη του Μπλόκο της Αριστεράς (συμμαχία αντικαπιταλιστικών οργανώσεων της Αριστεράς και της οικολογίας) και του ΚΚ Πορτογαλίας, τα οποία στις εκλογές του 2015 συγκέντρωσαν μαζί 1 εκατ. ψήφους και 36 βουλευτές. Αυτά τα κόμματα ψήφισαν τους προϋπολογισμούς των Σοσιαλιστών που περιείχαν την πλήρη ικανοποίηση κάθε απαίτησης των Δανειστών, ιδιωτικοποιήσεις, ενίσχυση του ΝΑΤΟ κ.ά. Αυτή η επαίσχυντη στήριξη της αστικής διαχείρισης της κρίσης από τους

καπιταλιστές και τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ, με το επιχείρημα «να σωθούμε από τη Δεξιά», οδήγησε στην ακροδεξιά εκτόξευση.

Ενώ οι εκλογές έγιναν με αυξημένη συμμετοχή (66%), η κεντροδεξιά συμμαχία κέρδισε μεν, αλλά με πτώση 1,2% και μακριά από κοινοβουλευτική πλειοψηφία, το Σοσιαλιστικό Κόμμα δεύτερο μεν, αλλά με πτώση 12,8(!), το Μπλόκο παρέμεινε στις ίδιες ψήφους, ενώ αυξήθηκε η συμμετοχή, και έφυγαν εκατοντάδες χιλιάδες ψήφοι από το ΣΚ, ενώ το ΚΚΠ έπεσε κατά 1,3%. Το ακροδεξιό CHEGA (= Αρκετά) σχεδόν τριπλασίασε το ποσοστό του και τετραπλασίασε στους βουλευτές του.

Το CHEGA ξεκίνησε πριν 5 χρόνια με 1,3%, το 2022 πήγε στο 7,8% και τώρα στο 18,6% και 1,1 εκ. ψήφους. Ο ιδρυτής του (Βεντούρα) είναι πρώην στέλεχος του κεντροδεξιού κόμματος. Έχει την στήριξη επιχειρηματικών συμφερόντων από τράπεζες, ταχυδρομεία, αεροπορικές εταιρίες κ.ά., που χρηματοδότησαν την εκστρατεία του. Επένδυσε στην ρητορεία για πάταξη της διαφθοράς και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου με αυξήσεις μισθών για τους πορτογάλους εργάτες, με το σύνθημα «Θεός, πατρίδα, οικογένεια και δουλειά», παρόμοιο με του δικτάτορα Σαλαζάρ. Τις φιλολαϊκές κορώνες του ακολουθούν μύδροι κατά των μεταναστών, των Ρομά, των εκτρώσεων και προτάσεις για επαναφορά θανατικής ποινής, χημικό ευνουχισμό, αφαίρεση ωοθηκών κ.ά.

Αυτή τη στιγμή έχει αναγορευτεί σε ρυθμιστή της πολιτικής ζωής. Η Κεντροδεξιά έχει δηλώσει πως δεν θα συνεργαστεί μαζί τους και θα σχηματίσει κυβέρνηση μειοψηφίας, ζητώντας τη στήριξη των Σοσιαλιστών (για να κρατήσουν έξω τους ακροδεξιούς). Οι Σοσιαλιστές δηλώνουν πως δεν θα στηρίξουν κυβέρνηση κεντροδεξιάς. Οπότε, χωρίς τις ψήφους του CHEGA, η Κεντροδεξιά δεν θα μπορεί να κυβερνήσει. Συνεπώς, ή θα «πάρει» την στήριξη τους ή πιθανόν να έχουμε και νέες εκλογές.

Η ακροδεξιά άνοδος στην Ευρώπη συνεχίζεται με 15 από τις 27 χώρες της ΕΕ να έχουν ακροδεξιά κόμματα με διψήφια ποσοστά. Αυτή η τάση δεν μπορεί να ανακοπεί αν δεν οικοδομηθεί μια ευρωπαϊκή επαναστατική Αριστερά, που να ανακτήσει με τη δράση και τους αγώνες της την εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης.

Τα αποτελέσματα

Η συμμετοχή ήταν η μεγαλύτερη των τελευταίων 30 χρόνων: 66% και 6.140.000 ψηφοφόροι.

- Η κεντροδεξιά συμμαχία πρώτη με 29,5% (-1,3%) (80 έδρες - απαιτούνται 117 για πλειοψηφία).

- Οι Σοσιαλιστές 28,6% (-13%) (77 έδρες από 117).

- το CHEGA 18,6% (+10,9%) (48 έδρες από 12).

- Οι Φιλελεύθεροι 5,08% (8 έδρες από 8).

- Το Μπλόκο της Αριστεράς 4,46% (5 έδρες από 5).

- Η συμμαχία ΚΚΠ με Πράσινους 3,3% (-1,1%) (4 έδρες από 6).

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

Γερμανία

Πάνω από 25.000 εργαζόμενοι της Bosch διαδήλωσαν σε όλη τη Γερμανία την 3η εβδομάδα του Μαρτίου ενάντια στις μαζικές απολύσεις εργαζομένων στην εταιρεία. Περισσότεροι από 10.000 συγκεντρώθηκαν έξω από τα κεντρικά γραφεία της εταιρείας στο Schillerhöhe, κοντά στη Στουτγκάρδη, πραγματοποιώντας τη μεγαλύτερη διαμαρτυρία στη Bosch τα τελευταία τριάντα χρόνια. Εργαζόμενοι από τα γειτονικά εργοστάσια της Mercedes-Benz στο Untertürkheim, στο Sindelfingen, στη Mahle και άλλες εταιρείες συμμετείχαν επίσης σε ένδειξη αλληλεγγύης.

Οι διαμαρτυρίες πυροδοτήθηκαν από τις ανακοινώσεις της διοίκησης της Bosch ότι θα απολυθούν 3.500 εργαζόμενοι από τη θυγατρική BSH μέχρι τα τέλη του 2027. Η θυγατρική της Bosch απασχολεί 60.000 ανθρώπους σε όλο τον κόσμο, εκ των οποίων 17.000 στη Γερμανία, ενώ συνολικά ο όμιλος απασχολεί 427.000 υπαλλήλους. Για το οικονομικό έτος 2023, η εταιρεία αύξησε τις πωλήσεις της κατά 8% στα 91,6 δισ. ευρώ κι έτσι αύξησε τα λειτουργικά της κέρδη από 3,8 δισ. σε 4,6 δισ. ευρώ. Παρόλ' αυτά, ο όμιλος αιτιολογεί τις απολύσεις με πρόφαση τη μείωση της ανταγωνιστικότητας και ότι είναι απαραίτητες για μελλοντικές επενδύσεις. Μάλιστα τα τελευταία τέσσερα χρόνια, 4.000 εργαζόμενοι σε ολόκληρο τον όμιλο είχαν χάσει ήδη τη δουλειά τους.

Την ίδια στιγμή που φουντώνει ο αγώνας για καλύτερες συλλογικές συμβάσεις σε σημαντικούς κλάδους (σιδηρόδρομοι, αεροδρόμια κ.λπ.), φουντώνουν και οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων στην αυτοκινητοβιομηχανία. Μπροστά στην νεοφιλελεύθερη επέλαση στα εργατικά δικαιώματα, οι γερμανοί εργαζόμενοι πρέπει να ενωθούν μέσω μιας παγγερμανικής απεργίας διαρκείας που θα δείξει τον δρόμο για ολόκληρη την εργατική τάξη.

Αϊτή

Την παραίτηση του πρωθυπουργού της Αϊτής Αριέλ Ανρί ανακοίνωσε στις 12/3 ο πρόεδρος της κοινότητας των κρατών της Καραϊβικής (CARICOM) Ιρφάν Αλί. Η παραίτηση αυτή λαμβάνει χώρα εν μέσω πραξικοπήματος από εκατοντάδες συμμορίες που έχουν μετατρέψει τη χώρα σε εμπόλεμη ζώνη. Βέβαια, αυτό δεν είναι πρωτόγνωρο φαινόμενο για την Αϊτή. Εδώ και δεκαετίες διαφθοράς των αστικών επιτελείων και λόγω της υποταγή τους στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, έχουν εγκαθιδρύσει τις μαφιόζικες συμμορίες ως καθεστώς. Πρωθυπουργοί, πολιτικοί, επιχειρηματίες έχουν συμβάλλει στην ενίσχυση της μαφίας, ενώ την καταστολή επέλεξαν να την εξαπολύσουν όχι στις συμμορίες, αλλά στα λαϊκά κινήματα (βλ. κινητοποιήσεις ενάντια στην αύξηση των τιμών το 2022).

Βέβαια, ο Ανρί δεν ήταν καν εκλεγμένος, αφού είχε διοριστεί από τον πρόεδρο Ζοβενέλ Μοϊζ λίγο πριν τη δολοφονία του το 2021 και παρέμεινε ως άτυπος δικτάτορας. Κιόλας, το Core Group, ένα είδος αποικιακού εποπτικού οργάνου που απαρτίζεται από ΗΠΑ, Καναδά, Γαλλία, Γερμανία, Ισπανία και Βραζιλία στην Αϊτή, είχε αποφασίσει υπέρ του Ανρί. Σήμερα, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές προσπαθούν να ανακτήσουν τον έλεγχο της κατάστασης με τη δημιουργία μεταβατικού «προεδρικού συμβουλίου» που θα οδηγήσει την χώρα σε εκλογές (ενώ είναι οι κύριοι υπεύθυνοι για το ότι έχουν να διεξαχθούν από το 2016!). Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ έχει επίσης αποφασίσει την ανάπτυξη διεθνούς οπλισμένης δύναμης στην Αϊτή, με ευθύνη της Κέννας, ώστε να μην εμπλακούν άμεσα με στρατιωτικά μέσα οι ΗΠΑ.

Ο λαός της Αϊτής βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο. Μπροστά στις συμμορίες, κρατικές και μη, έχει δείξει σθένος στο παρελθόν, από την εξέγερση ενάντια στους αποικιοκράτες μέχρι το κίνημα Bwa Kale. Καθήκον των εργαζομένων και των φτωχών της χώρας είναι να ξεγερθούν ενάντια σε κάθε καταπιεστή, εσωτερικό και εξωτερικό.

Μεταξύ 15 και 17 Μαρτίου διεξήχθησαν στη Ρωσική Ομοσπονδία (Ρ.Ο.) οι όγδοες κατά σειρά προεδρικές εκλογές μετά την διάλυση της ΕΣΣΔ, οι οποίες είχαν μάλιστα μια σημαντική αύξηση της συμμετοχής — έφθασε το 77,49%, στο ανώτερο επίπεδο από την ίδρυση της Ρ.Ο.

Ο Βλαντιμίρ Πούτιν κέρδισε πάνω από 76 εκατ. ψήφους με 87,28% των ψήφων, το υψηλότερο ποσοστό σε προεδρικές εκλογές στη μετασοβιετική Ρωσία, εξασφαλίζοντας μια πέμπτη, εξάχρονη θητεία.

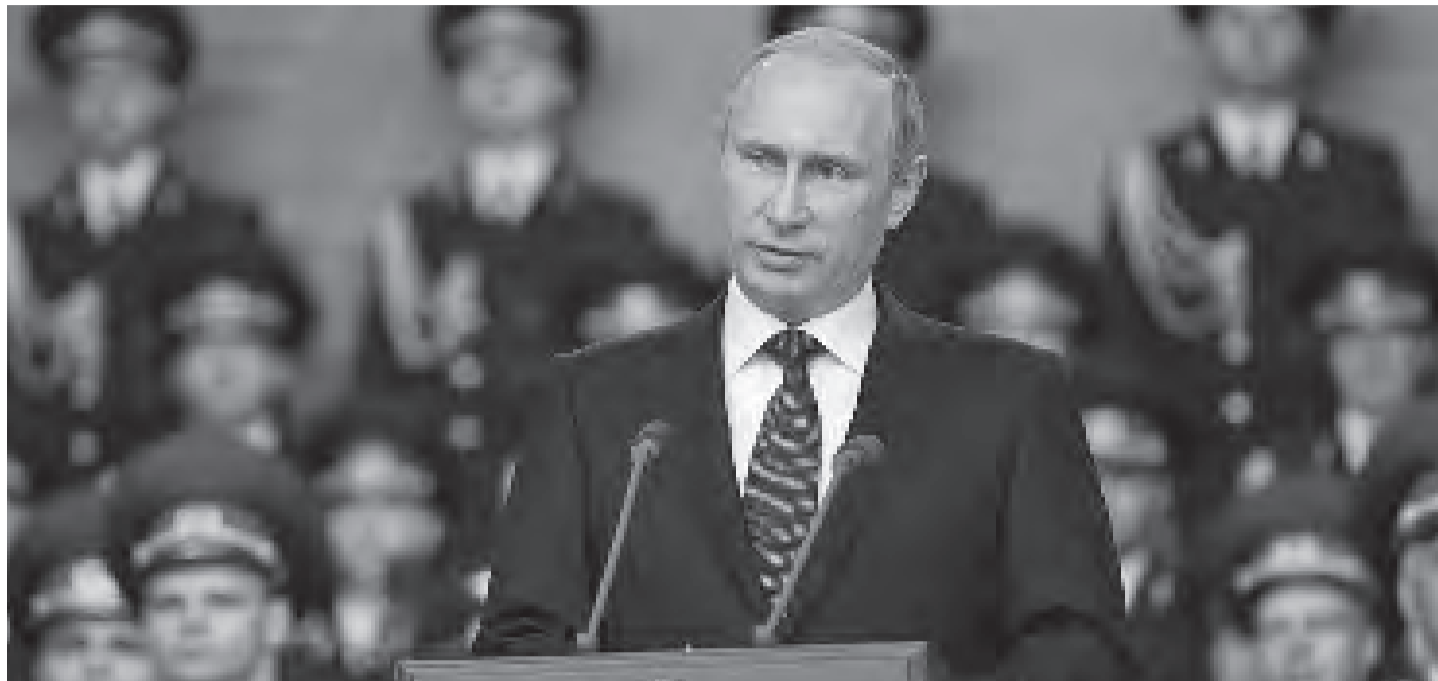
Πέρα από τον Πούτιν συμμετείχαν άλλοι τρεις υποψήφιοι. Ο Α. Σλούτσκι από το Φιλελεύθερο Δημοκρατικό Κόμμα με 3%, ο Ν. Χαριτόνοφ από το ΚΚ Ρωσικής Ομοσπονδίας με 4% και ο Βλ. Νταβάνκοφ από το «Νέος Λαός» με 3,85%. Άλλοι δύο υποψήφιοι, ο Μπ. Ναντέζντιν και η Γ. Ντάντσοβα, αποκλείστηκαν από την Εκλογική Επιτροπή η οποία επικαλέστηκε «παράτυπες» στις υποψηφιότητές τους.

Η ΕΕ αμφισβήτησε τον «δημοκρατικό και ελεύθερο χαρακτήρα των εκλογών» και ανακοίνωσε πως δεν θα αναγνωρίσει τις ρωσικές εκλογές στα «προσωρινά κατεχόμενα ουκρανικά εδάφη» ενώ στο ίδιο μήκος κύματος ο γγ του ΝΑΤΟ, Γ. Στόλτενμπεργκ, χαρακτήρισε «εντελώς παράνομη» την προσπάθεια διεξαγωγής εκλογών «στις κατεχόμενες περιοχές της Ουκρανίας».

Τα δύο χρόνια πολέμου μεταξύ Δύσης και Ρωσίας στο έδαφος της Ουκρανίας, οι σκληρότατες οικονομικές κυρώσεις, οι πολλαπλές και αυξανόμενες απειλές υπαρκτού χαρακτήρα και το βαρύ φορτίο αίματος που πληρώνει η ρωσική κοινωνία την έχουν συσπειρώσει πολιτικά γύρω από το κόμμα και κυρίως τον ίδιο τον Πούτιν. Η πολιτική του Πούτιν, ο οποίος έχει ήδη ολοκληρώσει τέσσερις θητείες (δύο τετραετείς, δύο εξαετείς στις οποίες μεσολάβησε διάλειμμα κατά το οποίο ήταν πρωθυπουργός), κατάφερε να αποκαταστήσει την τσαλαπατημένη αξιοπρέπεια του ρωσικού λαού που την δεκαετία του 1990 βυθίστηκε σε μια ανείπωτη παρακμή φτώχειας, διαφθοράς και εγκληματικότητας από τις δουλοπρεπείς στους μπερλιαριστές ηγεσίες των σταλινικών γραφειοκρατών Γκορμπατσόφ και κυρίως του μέθυσου Πέλτσιν, που ήταν κι αυτοί οι οποίοι διέλυσαν την ΕΣΣΔ τον Δεκέμβριο του 1991.

Από την πρώτη του θητεία και, εκμεταλλεύόμενος τις υψηλές παγκόσμιες τιμές των πρώτων υλών και της ενέργειας (οι τιμές πετρελαίου από 10 δολ. το βαρέλι στην κρίση του 1998 σκαρφάλωσαν έως τα 150 δολ. την δεκαετία 2000-2010), ο Πούτιν έβγαλε σταδιακά την οικονομία της Ρωσίας από την αποκλειστική σχέση εξάρτησης με τους δυτικούς μπερλιαριστές και την έστρεψε προς την Κίνα και την ανερχόμενη αγορά της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Επενδύοντας στη στρατηγική σχέση με την Κίνα, την Ινδία και την Βραζιλία, η Ρωσία πρωτοστάτησε στη συγκρότηση των BRICS το 2009 που έκτοτε αποτελούν ένα ξεχωριστό γεωστρατηγικό μπλοκ το οποίο αμφισβητεί οικονομικά και πολιτικά την παγκόσμια ηγεμονία των δυτικών μπερλιαριστών. Η αυτόνομη γεωστρατηγική πορεία της Ρωσίας την κατέστησε ικανή να κυριαρχήσει οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά σε όλη την αχανή έκταση της πρώην ΕΣΣΔ μέσω της Κοινοπολιτείας Ανεξάρτητων Κρατών (ακολούθησε τη διάλυση της ΕΣΣΔ το 1991 και αποτελείται από τις Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Λευκορωσία, Καζακστάν, Κιργιζία, Μολδαβία, Τατζι-

Προεδρικές εκλογές στη Ρωσία

κιστάν, Ουζμπεκιστάν) και να αναδειχθεί ως ανερχόμενη μπερλιαριστική δύναμη.

Την δεκαετία 1999-2008, το ρωσικό ΑΕΠ αυξήθηκε κατά 94% και το κατά κεφαλήν ΑΕΠ διπλασιάστηκε. Από την τρομακτική ύφεση της δεκαετίας του 1990 (-13,5% το 1992, -13% το 1995) οι ρυθμοί ανάπτυξης εκτοξεύτηκαν (8,5% το 1999, 8,5% το 2007) σε όλη την δεκαετία του 2000 με επακόλουθο την ανασυγκρότηση της βιομηχανίας ενέργειας, του κρατικού μηχανισμού και των υποδομών και, ιδιαίτερα, της στρατιωτικής βιομηχανίας.

Λόγω της σημαντικής αύξησης στην εσωτερική ζήτηση για ηλεκτρική ενέργεια μετά το 2010 και ταυτόχρονα των σημαντικών κερδών από την εξαγωγή του φυσικού αερίου στην Ευρώπη (πάνω από το 30% του ευρωπαϊκού φυσικού αερίου στην ΕΕ προερχόταν από την Ρωσία) αυξήθηκε κατακόρυφα η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας μέσω πυρηνικών εργοστασίων και η Ρωσία ενίσχυσε συνολικά τον τομέα της πυρηνικής ενέργειας και την τεχνολογία πάνω σε αυτήν.

Η Ρωσία διαθέτει 36 ενεργούς πυρηνικούς αντιδραστήρες ενώ είναι παγκόσμιος ηγέτης στην τεχνολογία των αντιδραστήρων ταχέων νετρονίων. Ομοίως, διαθέτει πάνω από 4.380 πυρηνικές κεφαλές που προορίζονται για χρήση από στρατηγικούς εκτοξευτές μεγάλης εμβέλειας και τακτικές πυρηνικές δυνάμεις μικρότερης εμβέλειας.

Οι γεωστρατηγικές επιλογές της ρωσικής ηγεσίας και η ντε φάκτο εδραίωσή της ως μια νέα ανερχόμενη μπερλιαριστική δύναμη (δεύτερης σε σειρά λόγω του σχετικά μικρού οικονομικού της βάρους, 11η σε ΑΕΠ το 2023, αλλά μεγάλου στρατιωτικά, δεύτερος παγκόσμιος εξαγωγέας όπλων μετά τις ΗΠΑ) την έφερε σταδιακά σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ οι οποίες άρχισαν να οργανώνουν σειρά «πολύχρωμων επαναστάσεων» (Επανάσταση των Ρόδων στη Γεωργία το 2003, Πορτοκαλί Επανάσταση στην Ουκρανία το 2004 και 2014, Βελούδινη Επανάσταση το 2018 στην Αρμενία) για την αποδυνάμωσή της. Οι Ρώσοι «σήκωσαν το γάντι» και ενεπλάκησαν ενεργά το 2011 στην Συρία, αρχικά πολιτικά και οικονομικά υποστηρίζοντας την κυβέρνηση του Μπασάρ αλ Άσαντ, και από το 2015 με άμεση στρατιωτική εμπλοκή. Η ρωσική εμπλοκή ήταν και καθοριστική για την διάλυση του Ισλαμικού Κράτους και του τεράστιου χάους που δημιουργήσε η μπερλιαριστική ληστρική επιδρομή των ΗΠΑ, Γαλλίας και

Βρετανίας στην Συρία. Η Ρωσία ενίσχυσε τη θέση της στην Μ. Ανατολή (ναυτική βάση στην Ταρτούς στην Συρία) και στην Αφρική όπου δημιουργούνται στρατιωτικές βάσεις σε 6 χώρες (Αίγυπτος, Ερυθρά, Κεντρική Αφρικανική Δημοκρατία, Μαδαγασκάρη, Μοζαμβίκη, Σουδάν) ενώ η ρωσική στρατιωτική παρουσία συμβάλει έμμεσα και στο ξήλωμα της γαλλικής νεοαποικιοκρατίας από τις χώρες του Σαχέλ, όπου οι Γάλλοι διώχονται κακώς (Μάλι, Τσαντ, Μπουρκίνα Φάσο, Νίγηρας, Γκαμπόν) χάνοντας την κυριότερη πηγή των ληστρικών κερδών τους, τον έλεγχο των νομισμάτων και των αποθεματικών των αφρικανικών χωρών μέσω του αποικιακού γαλλικού φράγκου CFA (Colonies Françaises d'Afrique). Μέσω του φράγκου CFA, η Γαλλία εξακολουθεί να διατηρεί τον έλεγχο των νομισμάτων 14 αφρικανικών χωρών, τα οποία είναι πλήρως συνδεδεμένα με το ευρώ, και μέρος των εθνικών νομισματικών αποθεμάτων αυτών των χωρών (έως το 2022 ήταν υποχρεωτικά το 50%!) βρίσκεται στο Παρίσι. Εξού και οι κραυγές του Μακρόν για άμεση συμμετοχή ευρωπαϊκών στρατευμάτων στον πόλεμο της Ουκρανίας και η συνολική μιλιταριστική και αντιρωσική υστερία στην Γαλλία.

Τον Φεβρουάριο του 2023, η Ρωσία ανέστειλε την συμμετοχή της στη Νέα Συνθήκη Μείωσης Στρατηγικών Όπλων, η οποία περιορίζει τον αριθμό στρατηγικών κεφαλών και εκτοξευτών που μπορούν να αναπτύξουν Ρωσία και ΗΠΑ επικαλούμενοι τους ξέφρενους επαναεξοπλισμούς του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη και ιδιαίτερα της Γαλλίας, Βρετανίας και Γερμανίας.

Παρά τις κραυγές αμερικανών και ευρωπαϊκών μπερλιαριστών για τις «πυρηνικές απειλές» της Μόσχας το επίσημο στρατιωτικό αποτρεπτικό δόγμα του Κρεμλίνου παραμένει αμετάβλητο από το 2000, εποχή κατά την οποία οι Ρώσοι επεδίωκαν με κάθε τρόπο να γίνουν «αποδοκτοί» ως ισότιμοι εταίροι από το διεθνές μπερλιαριστικό σύστημα. Ακόμη και το 2018, όταν το ρήγμα μεταξύ Δύσης - Ρωσίας ήταν ήδη πολύ μεγάλο, ο Πούτιν δήλωνε σε ρωσικό think tank ότι το «δόγμα των πυρηνικών όπλων της Ρωσίας δεν προβλέπει ένα προληπτικό χτύπημα».

Στην φετινή ετήσια ομιλία του στο ρωσικό κοινοβούλιο, ο Πούτιν υπενθύμισε στη Δύση τη μοίρα των εισβολών του Ναπολέοντα και του Χίτλερ στη Ρωσία περιγράφοντας τις ρωσικές προόδους στον

τομέα των στρατηγικών πυρηνικών όπλων. Όσο δεν επιτίθενται στο ρωσικό έδαφος, ήταν το μήνυμα, η Ρωσία θα περιοριστεί στη χρήση συμβατικών όπλων. Αλλά εάν η Ρωσία αντιμετωπίσει τον κίνδυνο στρατιωτικής ήττας στην Ουκρανία από το ΝΑΤΟ, το ζήτημα της χρήσης πυρηνικών όπλων παραμένει ανοιχτό. Προειδοποίησε ότι όσοι «εφευρίσκουν» και «τρομάζουν τον κόσμο» με την απειλή μιας πυρηνικής σύγκρουσης «πρέπει να καταλάβουν ότι έχουμε όπλα ικανά να χτυπήσουν στόχους στο έδαφός τους».

Ταυτόχρονα με την αποικιοποίηση και την ολοκληρωτική καταστροφή της Ουκρανίας οι δυτικοί μπερλιαριστές κατάφεραν να αλληλοσπαραχθούν δύο αδερφικοί λαοί με αιώνες κοινής ιστορίας και αγώνων. Η δαιμονοποίηση του ρωσικού λαού στη Δύση (ενός λαού με υπέρμετρη καλλιτεχνική, ανθρωπιστική, επιστημονική και πολιτική συνεισφορά στην ιστορία της ανθρωπότητας) και η χωρίς όρια και έλεος επιθετικότητα των δυτικών μπερλιαριστών (βλ. τα εύλογα ερωτηματικά για την τρομοκρατική επίθεση στη Μόσχα, χρήση κατασχεμένων ρωσικών περιουσιακών στοιχείων για αποστολή όπλων στην Ουκρανία κ.ά.) δυναμώνουν και σκληραίνουν ακόμη περισσότερο τον ρωσικό εθνικισμό (έναν πληγωμένο και επικίνδυνο εθνικισμό), του οποίου οι πιο ένθερμοι εκπρόσωποι (Μεντβέντεφ) ζητούν άμεσα την επαναφορά της θανατικής ποινής και «μεγαλύτερη αποφασιστικότητα». Αυτό το στοιχείο μεγαλώνει ακόμη περισσότερο τον κίνδυνο η αδιάστακτη και κυνική πολιτική των δυτικών μπερλιαριστών να φέρει την ανθρωπότητα στο χείλος του πυρηνικού ολέθρου, εάν δεν τους σταματήσει το εργατικό κίνημα.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

...οι πολλαπλές και αυξανόμενες απειλές υπαρκτού χαρακτήρα και το βαρύ φορτίο αίματος που πληρώνει η ρωσική κοινωνία την έχουν συσπειρώσει πολιτικά γύρω από το κόμμα και κυρίως τον ίδιο τον Πούτιν.

Παρισινή Κομμούνια: Οι Κομμουνάροι εμπνέουν τους αγωνιστές του σήμερα

«**Η** Κομμούνια ήταν η πρώτη επανάσταση με την οποία η εργατική τάξη αναγνωρίστηκε ανοιχτά σαν η μόνη τάξη που ήταν ακόμα ικανή για κοινωνική πρωτοβουλία».

Καρλ Μαρξ

Το 1789 η γαλλική επανάσταση αποτέλεσε την αφετηρία μιας ταραχώδους περιόδου, τόσο στη Γαλλία όσο και πανευρωπαϊκά, γεμάτη μοναρχίες, πολέμους, εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Η περίοδος μετά τη γαλλική επανάσταση ταυτίζεται και με μια όξυνση της ταξικής πάλης. Ορόσημο καθίσταται το έτος του 1848, μια από τις πιο σημαδιακές χρονιές του 19ου αιώνα, κατά την οποία ξέσπασαν επαναστάσεις σε όλες τις μητροπόλεις του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, με καρδιά το Παρίσι. Από τις στάχτες της εξέγερσης του 1848 δημιουργήθηκε η δεύτερη αυτοκρατορία κάτω από τον έλεγχο του Λουδοβίκου Βοναπάρτη. Επρόκειτο για ένα καθεστώς επί της ουσίας δικτατορικό, με γιγάντια συγκέντρωση εξουσιών στα χέρια του Λουδοβίκου. Η εξέγερση του 1848, παρά το γεγονός ότι συντρίφτηκε βάνουσα από την αστική δημοκρατία, κατάφερε να προλείπει το έδα-

φος και να οπλίσει το γαλλικό προλεταριάτο με εμπειρίες απαραίτητες για την επανάσταση του 1971.

Τον Ιούλιο του 1870 ξεκινάει ο γαλλοπρωσικός πόλεμος. Ο πόλεμος εξελίσσεται ραγδαία και μέχρι τον Σεπτέμβριο οι 2 κύριες γαλλικές στρατιές είχαν βρεθεί περικυκλωμένες από τα τάγματα του πρωσικού στρατού. Στη Γαλλία ξεσπούν τεράστιες διαδηλώσεις λόγω των στρατιωτικών ηττών. Στις αρχές Σεπτεμβρίου έρχεται η συντριβή. Την κατάρρευση του μετώπου ακολουθεί η κατάρρευση του καθεστώτος. Την εξουσία λαμβάνει η λεγόμενη 3η δημοκρατία, η κυβέρνηση «Εθνικής Άμυνας».

Στις 18 Σεπτέμβρη, ξεκινάει η σχεδόν πεντάμηνη πολιορκία του Παρισιού από τον πρωσικό στρατό. Παρόλο που τα πρωσικά στρατεύματα φτάνουν και περικυκλώνουν το Παρίσι στις 19 Σεπτέμβρη, ο φόβος της γαλλικής άρχουσας τάξης δεν είναι πια οι Πρώσοι αλλά οι οπλισμένοι εργάτες του Παρισιού. Στα τέλη του Γενάρη 1871, η γαλλική κυβέρνηση υπογράφει την παράδοση της στους Πρώσους. Η συνθηκολόγηση ήταν η σαφής δήλωση της γαλλικής κυβέρνησης ότι προτιμούσε την κατάληψη του Πα-

ρισίου από τους Πρώσους παρά από τους οπλισμένους εργάτες. Αυτή η συνθηκολόγηση είναι που εγκαινιάζει τον εμφύλιο πόλεμο στη Γαλλία. Οι εργάτες του Παρισιού αρνούνται να παραδώσουν τα όπλα και με αυτόν τον τρόπο τάσσονται απέναντι από την επίσημη γαλλική κυβέρνηση. Στις 18 Μάρτη, τα στρατεύματα της γαλλικής κυβέρνησης αναγκάζονται σε οπισθοχώρηση στις Βερσαλλίες, ενώ τα γερμανικά στρατεύματα περιορίζονται σε μια μικρή περιοχή του Παρισιού, η κόκκινη σημαία υψώνεται στο δημαρχείο της πόλης από τους εργάτες.

Το Παρίσι βρίσκεται οριστικά κάτω από τον έλεγχο των εργατών και η αστική κυβέρνηση είναι απομονωμένη, χωρίς στρατό στις Βερσαλλίες. 10 μέρες μετά ανακηρύσσεται η πρώτη εργατική κυβέρνηση στην ιστορία ή αλλιώς Παρισινή Κομμούνια. Το Παρίσι θα ακολουθήσουν και άλλες πόλεις με παρόμοιες επαναστατικές κινήσεις. Η πρώτη Κυβέρνηση των Εργαζομένων θα κατάφερε να οργανωθεί πολύ γρήγορα και να λάβει μέτρα που μέχρι και σήμερα θεωρούνται πρωτοπόρα. Οι Κομμουνάροι οργάνωσαν τον εφοδιασμό σε τρόφιμα, λειτούργησαν δημόσια ιατρεία και σχολεία για

όλους τους κατοίκους της Κομμούνιας. Προέβησαν στον διαχωρισμό εκκλησίας - κράτους, κατάργησαν την νυχτερινή και παιδική εργασία και αντικατέστησαν την αστυνομία με την πολιτοφυλακή.

Μέσα από την υιοθέτηση και εφαρμογή επαναστατικών μέτρων, η Παρισινή Κομμούνια κατάφερε να δώσει το παράδειγμα ότι η επανάσταση του προλεταριάτου και ένας σοσιαλιστικός κόσμος όχι μόνο είναι εφικτός αλλά και αναγκαίος. Παρά τα πρωτοπόρα μέτρα που έλαβε, η Κομμούνια έκανε και σημαντικά λάθη. Η αδυναμία των Κομμουνάρων να μεταφέρουν το επαναστατικό κλίμα και σε άλλες πόλεις της Γαλλίας, άφησε την Κομμούνια απομονωμένη. Κομβικό λάθος ήταν και η στάση της Κομμούνιας σχετικά με την τράπεζα της Γαλλίας. Το χρυσάφι της τράπεζας έμεινε ανέγγιχτο, με τους Κομμουνάρους να μην προχωρούν σε κατάληψη της τράπεζας, κίνηση που θα παρέλυε και θα ασκούσε τεράστια πίεση στην κυβέρνηση των Βερσαλλιών. Αυτά τα λάθη, οφείλονται εν μέρει στην πολιτική απειρία του εργατικού κινήματος και στην έλλειψη πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου. Βέβαια, ο πιο σημα-

ντικός παράγοντας ήταν η έλλειψη χρόνου. Η Κομμούνια, μέσα σε συνθήκες εμφύλιου πολέμου, δεν κατάφερε να οργανώσει την άμυνά της, να εξετάσει προσεκτικά τις συνθήκες και τα επόμενα αναγκαία μέτρα που έπρεπε να ληφθούν.

Η ζωή της Κομμούνιας είχε σύντομη διάρκεια μέχρι την ηρωική της αντίσταση στις 28 Μαΐου ενάντια στην εισβολή των στρατευμάτων των Βερσαλλιών στην πόλη. Στις 28 Μαΐου εκτελούν τους τελευταίους 147 επαναστάτες κομμουνάρους του Παρισιού ύστερα από σκληρή μάχη μιας εβδομάδας. Με αυτό τον τρόπο μπαίνει η ταφόπλακα της Κομμούνιας του Παρισιού.

Μπορεί η Κομμούνια να κράτησε μόνο 2 μήνες, αλλά οι εμπειρίες και τα συμπεράσματα με τα οποία όπλιζε το παγκόσμιο προλεταριάτο είναι τεράστια. Οι τομές της καθοδήγησαν τη σκέψη των μεγάλων επαναστατών του 19ου και 20ού αιώνα και παραμένουν μέχρι και σήμερα σημεία αναφοράς. Αυτή ήταν που έδωσε σάρκα και οστά στην θεωρία της δικτατορίας του προλεταριάτου του Μαρξ και μετέπειτα χρησιμοποιήθηκε από τον Λένιν για να δημιουργήσει το πρόγραμμα των Μπολσεβίκων. Έτσι, η Κομμούνια, αποτελώντας ένα λαμπρό παράδειγμα για το πώς η εργατική τάξη μπορεί να πάρει την εξουσία στα χέρια της και να εναντιωθεί στους καταπιεστές της, δίνει μέχρι και σήμερα ελπίδα στο παγκόσμιο προλεταριάτο.

Βρετανία 1984: Ο ιστορικός αγώνας των ανθρακωρύχων

40 χρόνια έχουν περάσει από τη μεγαλειώδη απεργία των ανθρακωρύχων στη Βρετανία, όπου πάνω από 140.000 μέλη της Εθνικής Ένωσης Μεταλλωρύχων (NUM) θα δώσουν μια από τις σημαντικότερες μάχες ενάντια στην κυβέρνηση των συντηρητικών (γνωστών ως «Τόρηδων») της Μάργκαρετ Θάτσερ, που είχε κηρύξει ανοιχτό πόλεμο στην εργατική τάξη με μια σειρά νεοφιλελεύθερων επιθέσεων. Η απεργία ανέδειξε την αποφασιστικότητα των εργαζομένων να μην υποχωρήσουν, αλλά και την προδοτική πολιτική της γραφειοκρατικής συνδικαλιστικής ηγεσίας και τον κάθeto τρόπο με τον οποίο οι νεοφιλελεύθεροι επιδιώκουν να επιβάλλονται, προσπαθώντας να αγνοούν το «πολιτικό κόστος».

Η Θάτσερ επεδίωκε την αντιστροφή της πτωτικής πορείας της οικονομίας και την αύξηση της ανταγωνιστικότητας του Ηνωμένου Βασιλείου, με τις ιδιωτικοποιήσεις ως βασικό πυλώνα της επίθεσής της. Η κυβέρνηση ήξερε ότι οι ανθρακωρύχοι δεν θα υποχωρούσαν εύκολα: η NUM είχε επιφέρει σημαντικές ήττες στους Τόρηδες το 1972 και 1974 και είχε ρίξει τον πρωθυπουργό Έντουαρντ Χιθ. Γι'

αυτό η άρχουσα τάξη σχεδίασε καλά τα βήματά της, έκανε ό,τι μπορούσε για να αποδυναμώσει τους ανθρακωρύχους και να ξεμπερδέψει για τα καλά μαζί τους. Στις αρχές του Μάρτη 1984 ανακοίνωσε την ιδιωτικοποίηση των κερδοφόρων ανθρακωρυχείων (μέχρι τότε ήταν εθνικοποιημένα) και κλείσιμο των λιγότερο αποδοτικών.

Την 1η Μαρτίου, το NCB (Εθνικό Συμβούλιο Άνθρακα) ανακοίνωσε ότι το ανθρακωρυχείο Cortonwood στο Γιόρκσαϊρ θα κλείσει, καθώς και άλλα 20 ορυχεία, και ότι 20.000 θέσεις εργασίας θα χαθούν. Οι αντιδράσεις θα είναι άμεσες, οι ανθρακωρύχοι του Γιόρκσαϊρ θα κηρύξουν απεργία, που μέσα σε έξι μέρες θα εξαπλωθεί πανεθνικά. Στη Σκωτία, στις 8/3 θα κατέβουν επίσης στην απεργία και θα ακολουθήσουν οι περιοχές Ντάραμ, Κέντ και αργότερα η Ουαλία. Στις 12/3, οι εργάτες κατεβαίνουν σε πανεθνική απεργία, ενώ μέχρι τις 15/3 από τα 170 ορυχεία που ανήκουν στη δύναμη της NUM έχουν νεκρώσει τα 140. Πέρα από το ορυχείο Γιόρκσαϊρ, πολύ δυνατή απεργιακή εστία ήταν και αυτό του Νότιγγαμ. Κύριο αίτημα των απεργών, πέρα από τα οικονομικά, ήταν η υπεράσπιση του δικαιώματος στην εργασία.

Σχεδόν αμέσως δημιουργήθηκαν παντού φρουρές εργαζομένων, που περιφρουρούσαν τα ορυχεία και πολλές φορές συγκρούονταν με τις δυνάμεις καταστολής: η Θάτσερ είχε κινητοποιήσει μια στρατιά 10.000 αστυνομικών, που κατέλαβαν σημαντικές θέσεις σε πολλά ορυχεία. Την 17η βδομάδα της απεργίας, ως ένδειξη συμπάραστασης, θα κηρύξουν απεργία οι λιμενεργάτες και οι σιδηροδρομικοί. Ήταν τόσο μεγαλειώδης η απεργία, ώστε σύμφωνα με έγγραφο η Θάτσερ σκόπευε να στείλει τον στρατό για να μεταφέρει τα αποθέματα του άνθρακα αλλά και για να αντικαταστήσει τους απεργούς στην εξόρυξη, καθώς τα αποθέματα έφταναν μέχρι τον Ιανουάριο του 1985.

Σύντομα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία θα δείξει το αληθινό της πρόσωπο και θα προδώσει τους ανθρακωρύχους. Για παράδειγμα, όταν η NACODS (συνδικάτο του τεχνικού και εποπτικού προσωπικού της εξορυκτικής βιομηχανίας) κάλεσε εθνική απεργία με 82,5% υπέρ στην ψηφοφορία, η ηγεσία ματαίωσε την απεργία μετά από μικρές παραχωρήσεις της Εθνικής Κεντρικής Τράπεζας. Η TUC (συννομοσπονδία αντίστοιχη της ΓΣΕΕ) συζήτησε για την απεργία

των ανθρακωρύχων πρώτη φορά μόλις τον Αύγουστο, υποσχέθηκε στήριξη αλλά δεν το έκανε ποτέ. Ένα άλλο παράδειγμα είναι όταν η NUM της Νότιας Ουαλίας τιμωρήθηκε με πρόστιμο 500.000 λίρων και χιλιάδες ανθρακωρύχοι και υποστηρικτές τους συγκεντρώθηκαν έξω από το κεντρικό κτήριο: η ηγεσία δεν κάλεσε γενική απεργία, όπως θα έπρεπε — μια από τις εγκληματικές «παραλείψεις» των γραφειοκρατών.

Έτσι η Θάτσερ και η αστική τάξη βρήκαν κάμποσο χώρο να αποδυναμώσουν τις απεργίες. Οι εργάτες, χωρίς μια διορατική και τολμηρή ηγεσία, η οποία θα επένδυε στην κλιμάκωση και γενίκευση του αγώνα, δυσκολεύονταν να ανοίξουν ρήγματα σε έναν αντίπαλο αποφασισμένο να μην υποχωρήσει, μετενομισμένο γύρω από τα νεοφιλελεύθερα δόγματα ΤΙΝΑ (There is No Alternative = δεν υπάρχει εναλλακτική) και «δεν υπάρχει κοινωνία, μόνο άτομα» (φράση της Θάτσερ). Η κυβέρνηση προσπάθησε να δελεάσει τους ανθρακωρύχους δίνοντας το δώρο Χριστουγέννων. Τον Ιανουάριο και Φεβρουάριο του 1985, οι απεργιοί αρχίσαν να επιστρέφουν στη δουλειά, ενώ στις 3 Μαρτίου η εθνική συνέλευσή τους αποφάσισε (με μικρή πλειοψηφία) την επιστροφή στην εργασία. Χωρίς καμία παραχώρηση και κανένα συμβιβασμό από την πλευρά της κυβέρνησης, η απεργία είχε λήξει.

Η απεργία κράτησε δώδεκα μήνες (Μάρτιος 1984 - Μάρτιος 1985) και ονομάστηκε «εμφύλιος πόλεμος χωρίς όπλα». Οι απεργιοί συγκρούστηκαν πολλές φορές με την αστυνομία. Η πιο μεγάλη σύγκρουση έγινε στις 18 Ιουνίου 1984, στη «Μάχη του Όργκριντ», όπου συμμετείχαν 5.000 αστυνομικοί και 10.000 απεργιοί. Συνολικά εννιά εργάτες σκοτώθηκαν, εκατοντάδες τραυματίστηκαν, 11.291 συνελήφθησαν με διάφορες κατηγορίες. Τελικά η κυβέρνηση έκλεισε 25 ορυχεία. Αυτή η ήττα των εργατών εδραίωσε τη Θάτσερ και τον νεοφιλελευθερισμό, άνοιξε τον δρόμο για μαζικές ιδιωτικοποιήσεις, δραστηκή περικοπή των δημόσιων δαπανών κ.λπ. Ολόκληρες πόλεις θα μετατραπούν σε «βιομηχανικά ερείπια» και η ανεργία σε ορισμένες περιοχές έφτανε το 60-70%.

Η απεργία των ανθρακωρύχων είναι μια από τις σημαντικότερες μάχες της εργατικής τάξης στη Βρετανία και σε όλη την Ευρώπη. Πάρα την ήττα της, εμπνέει ακόμα και σήμερα. Απ' αυτήν μπορούμε να αντλήσουμε πολύτιμα διδάγματα, ιδιαίτερα για το πόσο εγκληματικές είναι οι πολιτικές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας: στις πιο κρίσιμες στιγμές, η κύρια δουλειά της είναι να προδώσει την εργατική τάξη. Ένα μάθημα που όλο το προλεταριάτο πρέπει να γνωρίζει καλά και να μην εμπιστεύεται τέτοιες ηγεσίες.

Επανάσταση των Γαρυφάλλων: 50 χρόνια από την τελευταία επανάσταση στην Ευρώπη

Το υπόβαθρο

Η Πορτογαλία ήταν μια παρρηκμασμένη αποικιοκρατική δύναμη, ένας καπιταλισμός με καθυστερημένα χαρακτηριστικά. Παρότι ήταν η τελευταία χώρα που κρατούσε αποικίες, αυτό οφείλονταν κυρίως στη στενή σχέση της με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό. Το καθεστώς «Estado Novo» του Σαλαζάρ ήταν μια σκληρή δικτατορία, εκφραστής του αποικιακού, εμπορικού κεφαλαίου και των γαιοκτημόνων, ένα στρατιωτικό καθεστώς που θα εκπορευόταν η αστική τάξη για δεκαετίες.

Περίπου στις αρχές του '70 άρχισαν να συσσωρεύονται πολλά προβλήματα με το χτύπημα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Οι στρατιωτικές δαπάνες «μάτων» την πορτογαλική οικονομία: στις αρχές του 1970 είχαν φτάσει να ξεδεδύονται το 1/2 του προϋπολογισμού για τον στρατό! 150.000 ζούσαν στις παρακουπόλεις, το 1/6 του πληθυσμού είχε μεταναστεύσει και πάνω από 300.000 στρατιώτες σακατεύονταν μέσα σε 4 χρόνια υποχρεωτικής θητείας στην κρεατομηχανή του «Estado Novo».

Μετά από τους πρώτους εργατικούς αγώνες, στάσεις στο στρατό, φοιτητικές διαδηλώσεις κ.λπ., ο Σαλαζάρ και ο συνεχιστής του Καετάνο επιχειρούν την «φιλελευθεροποίηση», με αποτυχημένο τρόπο. Η αστι-

κή τάξη προετοιμάζεται για πολιτική μετάβαση. Ο στρατός κάνει πρόβες, καθώς στους κόλπους του θα δημιουργηθεί το Κίνημα των Ενόπλων Δυνάμεων (ΜΕΑ), ένα συνονθύλευμα που περιλαμβάνει από όψιμους «δημοκράτες» μέχρι ακροαριστερούς στρατιωτικούς. Στις 25 Απρίλη, όταν και ανέλαβε ο στρατηγός Σπίνολα ως προσωρινός πρόεδρος, μπορεί πολλοί να φαντάζονταν μια «ομαλή» αλλαγή ή το πολύ μια «προοδευτική» παρέμβαση του στρατού στις πολιτικές εξελίξεις. Τελικά αποδείχθηκε το φυτό για να εκραγεί η μαχητικότητα και η συλλογική - πολιτική δράση των εργατικών μαζών, που θα οδηγούσε σε μια ανοιχτή αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας την διετία 1974-75.

Οι μάζες στο προσκήνιο

Τεράστιοι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες διαπέρασαν σαν ωστικό κύμα την πορτογαλική κοινωνία. Σε κάθε γειτονιά και χώρο δουλειάς στήνονταν γενικές συνελεύσεις και επιτροπές, οι εργαζόμενοι προχωρούσαν σε αυτοδιαχείριση. Τα πολιτικά και οικονομικά αιτήματα ήταν πάντα μαζί στους χώρους εργασίας: από τις αυξήσεις στους μισθούς, μέχρι εκκαθάριση όλων των σαλαζαριανών διευθυντών κ.ά. Όλο και περισσότερα κομμάτια της εργατικής τάξης έβριζαν σαν αιτήματα την κατάρρευση της υπεραξίας και του καπιταλισμού.

Οι αγρότες στην ύπαιθρο εφαρμόζαν αναδιανομή της γης, με κατάληψη των λατιφούντων. Μέσα σε ένα μήνα, η χώρα με την μακροβιότερη δικτατορία στην Ευρώπη βρισκόταν σε επαναστατική κατάσταση.

Τα κόμματα

Τα δεξιά αστικά κόμματα ήταν αποδιοργανωμένα και αδύναμα. Η μπουρζουαζία δεν μπορούσε να βασιστεί πάνω τους, γι' αυτό είχαν και ανύπαρκτο ρόλο μέσα στις προσωρινές κυβερνήσεις.

Δεν ισχύει το ίδιο για το ΣΚ. Αναπτύχθηκε κυρίως με την στήριξη της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και των ιμπεριαλιστών. Ο βασικός του στόχος δεν παρέκκλιε ποτέ: «ομαλοποίηση» του πορτογαλικού καπιταλισμού, αποπλισμός των ακροαριστερών στρατιωτικών μονάδων, διάλυση των συμβουλίων στους χώρους εργασίας.

Ο αντεπαναστατικός ρόλος του ΚΚΠ ήταν πολύ αδύναμος και γι' αυτό αναγκαζόταν να πατάει σε δύο βάρκες: από την μία διακήρυσσε τις απεργίες ως «επικίνδυνες για την εθνική οικονομία», από την άλλη συμμετείχε σε στιγμές αυτοάμυνας του κινήματος. Στην ουσία προσπαθούσε να είναι μέσα στην ορμή των γεγονότων για να ικανοποιεί τις ίδιες επιδιώξεις με το ΣΚ.

Όπως στον Μάη του '68, στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου κ.ά., έτσι

κι εδώ, το πρόγραμμα και η δράση της άκρας αριστεράς (τροτσκιστές, γκεβαρικοί, μαοϊκοί κ.ά.), ήταν αυτό που εξέφραζε πιο κατάλληλα τους πόθους και τις ανάγκες των εργαζομένων. Οργάνωσε κομμάτια της εργατικής τάξης, έπαξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην επαναστατική διαδικασία, στην εφαρμογή της αυτοδιαχείρισης, στο ρήγμα μέσα στον στρατό.

Οι τρεις ευκαιρίες

Γρήγορα οι αυταπάτες των μαζών για τον Σπίνολα θα καταρρεύσουν, όταν αυτός εντείνει τα μέτρα καταστολής. Εξαγγέλει για τις 28/9 διαδήλωση της «σιωπηρής πλειοψηφίας» όπως την χαρακτήριζε που «έπρεπε να αυψυνιστεί και να αμυνθεί εναντίον του εξτρεμιστικού ολοκληρωτισμού». Το πραξικόπημα είχε ανακοινωθεί. Εκείνη τη μέρα χιλιάδες εργάτες, νέοι και φαντάροι πλημμύρισαν με αντισυγκεντρώσεις το κέντρο της Λισσαβώνας. Οδοφράγματα είχαν στήσει σε όλη την πόλη. Τελικά, η «σιωπηρή πλειοψηφία» δεν εμφανίστηκε ποτέ. Ο Σπίνολα παραιτείται δηλώνοντας ηττημένος από την «αναρχία». Ακόμα μια απόπειρα πραξικοπήματος θα αναχαιτιστεί στις 11 Μαρτίου 1975.

Μετά την δεύτερη αποτροπή πραξικοπήματος, όλα τα κόμματα, οι επιτροπές, οι ακροαριστερές στρατιωτικές ομάδες συζητούσαν πώς θα πραγματοποιήσουν τον σοσιαλισμό. Θα φουντώσουν οι στιγμές κυβερνητικής κατάρρευσης όπως όταν το υπουργικό συμβούλιο θα περικυλωθεί για δύο μέρες από τον κλοιό των οικοδόμων. Η «κερενσκιάδα»

βρίσκεται σε βαθιά κρίση, αναμένει τον θάνατό της από τον τιμωρό της, από τα ένοπλα και επαναστατημένα σοβιέτ.

Αυτό εντέλει δεν θα γίνει ποτέ, με το προλεταριάτο και την ηγεσία του να δείχνει αναποφασιστικότητα την πιο κρίσιμη στιγμή. Δύο είναι οι βασικοί λόγοι: α) η δυαδική εξουσία ήταν αδύναμη και η ένωση όλων των εργατικών συμβουλίων σε πανεθνική κλίμακα ήταν μόνο σε εμβρυακή μορφή, β) η υπερεκτίμηση του ρόλου του ΜΕΑ που σχεδόν από όλες τις οργανώσεις (και τις ακροαριστερές) φαντάζονταν ως το «νέο υποκείμενο» της σοσιαλιστικής επανάστασης. Ωστόσο, ο στρατός, ακόμα και στις πιο ευνοϊκές συνθήκες για το εργατικό κίνημα, παραμένει μηχανισμός του αστικού κράτους που πρέπει να καταλυθεί. Το αστικό μπλοκ ανασυγκροτείται και ετοιμάζεται για μια αποφασιστική επίθεση. Στις 25 Νοέμβρη αναιμάκτα αποπλίζονται από την αντίδραση όλες οι ριζοσπαστικές στρατιωτικές μονάδες. Η πορτογαλική επανάσταση μένει ανολοκλήρωτη.

Το διδάγμα της Επανάστασης των Γαρυφάλλων είναι πολύτιμο για κάθε επαναστάτη. Επιβεβαιώνουν τους επαναστάτες μαρξιστές για την θέση της Διαρκούς Επανάστασης: μια επανάσταση πρέπει να μετατραπεί σε σοσιαλιστική για να ολοκληρώσει και τα αστικοδημοκρατικά της καθήκοντα, με επικεφαλής την εργατική τάξη. Η σημερινή κατάσταση στην Πορτογαλία όπου ξαναζωντανεύουν τα φαντάσματα (βλ. σχετικό άρθρο) είναι χαρακτηριστική.

(Ολόκληρο το άρθρο στο *okde.gr*)

Η μαύρη επέτειος από την επιβολή της χούντας της 21ης Απρίλη 1967

Τα ξημερώματα της 21ης Απρίλη του 1967, το κέντρο της Αθήνας καταλαμβάνεται από στρατιωτικά άρματα και ένα τμήμα του στρατού αρπάζει την εξουσία με πρόφαση τον «κομμουνιστικό κίνδυνο». Η εργατική τάξη, για να βγει από αυτά τα 7 πέτρινα χρόνια που ακολούθησαν, χρειάστηκε να πραγματοποιήσει τη μεγαλύτερη εξέγερση στην σύγχρονη ιστορία του εργατικού κινήματος που συγκρούστηκε τόσο με το ίδιο το καθεστώς όσο και με το αστικό πολιτικό σκηνικό που το ανέθρεψε.

Η ελληνική αστική τάξη και οι εκπρόσωποί της πασχίζουν να διαχωριστούν από την χούντα, την παρουσιάζουν ως προϊόν ορισμένων «παρανοϊκών» για να κρύψουν τον δικό τους «βρώμικο» ρόλο και να εμφανίζονται ως οι μοναδικοί ιεροκήρυκες της «ομαλής δημοκρατικής διακυβέρνησης». Στην πραγματικότητα, η επιβολή της χούντας δεν ήρθε σαν «κεραυνός εν αιθρία». Τόσο αυτή η δικτατορία όσο και οι προηγούμενες που συνόδευαν από πάντα το πολιτικό σκηνικό, στήθηκαν πάνω στις ανάγκες της ελληνικής αστικής τάξης και των δυτικών ιμπεριαλιστών «συμμάχων».

Οι συχνές επεμβάσεις του στρατού στην πολιτική σκηνή, όπως και οι

αναχρονιστικοί θεσμοί (βασιλεία) και ιδεολογήματα (αμάλυγμα χριστιανισμού - αρχαιότητας - πατριωτισμού) που τη συνόδευαν, έχουν τις ρίζες τους στον ιδιόμορφο χαρακτήρα του ελληνικού καπιταλισμού, του αστικού κράτους και των πολιτικών κομμάτων που συγκροτήθηκαν παρρηκμασμένα και αντιδραστικά. Η βιασύνη του ελληνικού κεφαλαίου να συμβαδίσει με την ιμπεριαλιστική Δύση, το ανάγκαζε να εφευρίσκει συνεχώς «δικλίδες ασφαλείας» για να παγιώσει την υπερεκμετάλλευση, τη στέρηση βασικών δικαιωμάτων, την φτώχεια και τη συμμετοχή σε πολέμους. Την ίδια στιγμή η ελληνική αστική τάξη και τα κόμματά της ποτέ δεν μπόρεσαν να ριζώσουν πραγματικά με ισχυρές ιδεολογίες, παραχωρήσεις και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου. Τα κενά αυτής της μεγάλης αντίφασης ήρθε να καλύψει και η χούντα των Συνταγματαρχών.

Μετά την ήττα και την προδοσία του εμφυλίου, η εργατική τάξη βίωσε μια συντριβή και οι αγώνες μπήκαν στον «γύψο». Το αστυνομοκρατούμενο μετεμφυλιακό καθεστώς που οικοδομήθηκε, πολιτικοποίησε τους αγώνες, βύθισε την κοινωνία όλο πιο βαθιά στην απογοήτευση. Οι αγωνιστές βασανίζονταν, εκτελούνταν ή οδηγούνταν στην εξορία, οι ορ-

γανώσεις κηρύσσονταν παράνομες, και όλη η κοινωνία ζούσε μέσα στον τρόμο. Με την ένταξη του ελληνικού καπιταλισμού στην λεγόμενη «χρυσή εικοσαετία» το 1950, ξεκίνησε μια μεγάλη οικονομική ανάπτυξη, η σύνθεση του ΑΕΠ άλλαξε, άνοιξαν βιομηχανίες, επιχειρήσεις και δημόσιες υπηρεσίες (Ολυμπιακή, Χαλυβουργική, ΔΕΗ, ΟΤΕ), οδηγώντας σε πολλαπλασιασμό των κερδών της αστικής τάξης. Η οικονομική ανάπτυξη δεν αγγίζει τους μισθούς, τις συντάξεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Η ελληνική ελίτ δεν ήταν διατεθειμένη να μοιραστεί ούτε δεκάρα από τα υπερκέρδη, αντίθετα συνέχιζε να στραγγίζει το προλεταριάτο για να βγάλει ακόμα περισσότερα. Άλλωστε μια άνοδος του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων κινδύνευε να «ανοίξει την όρεξη» για μια σειρά από αγώνες και κατακτήσεις που θα έβγαζαν από τον γύψο το εργατικό κίνημα.

Η εξαθλίωση που επικρατούσε στην επαρχία έφερε μεγάλα κύματα αστικοποίησης και ένα μεγάλο τμήμα της αγροτιάς προλεταριοποιήθηκε. Η νέα γενιά αγωνιστών που δεν είχε βιώσει τόσο έντονα την ήττα του εμφυλίου εμφάνιζε νέα, μαχητικά χαρακτηριστικά και ήταν απαλλαγμένη από τα σταλινικά καρκινώματα (ο

σταλινισμός είχε μπει σε μια διεθνή κρίση), ενώ ταυτόχρονα το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ήταν σε μια άνοδο με την εμφάνιση των δυνάμεων της Άκρας Αριστεράς. Οι εργαζόμενοι, βλέποντας την κοινωνία γύρω τους να αλλάζει, ξεκίνησαν να διεκδικούν. Από το 1955 και μετά ξέσπασαν μαζικά απεργίες και εργατικοί αγώνες (συγκρούσεις των οικοδόμων, αγώνες της νεολαίας για τον προϋπολογισμό για την παιδεία, κίνημα του 1-1-4 κ.ά). Αποκορύφωμα αποτέλεσαν τα Ιουλιανά το 1965 που παρά την ήττα, κλόνισαν και αμφισβήτησαν το αυταρχικό καθεστώς. Αποδείχτηκε ότι κυριαρχούσε πάνω στις αδυναμίες του εργατικού κινήματος και όχι σε μια δικιά του παντοδυναμία.

Τα αστικά κόμματα βρίσκονταν σε μεγάλη πολιτική κρίση: Η δεξιά ΕΡΕ είχε ταυτιστεί με τα εγκλήματα της μαύρης περιόδου που είχε προηγηθεί και περιθωριοποιούνταν. Η Ένωση Κέντρου που εκλέχτηκε κυβέρνηση, αν και είχε μια αντεργατική και αντικομμουνιστική πολιτική, εγκόλπωνε την αγανάκτηση ενός μεγάλου προοδευτικού τμήματος της κοινωνίας που ζητούσε όλο και περισσότερα. Το ποσοστό της ΕΔΑ/ΚΚΕ, που αποτελούσε και τη μόνη νόμιμη έκφραση της Αριστεράς εκτοξεύτηκε στο 24%. Οι εκφραστές του μετεμφυλιακού καθεστώτος δεν ήταν αξιόπιστοι.

Την ίδια στιγμή, η γεωστρατηγική θέση της χώρας και ο ακολουθισμός του κεφαλαίου προς τα συμφέροντα των ΗΠΑ, έθετε στην

ελληνική αστική τάξη νέα καθήκοντα. Η ανάγκη των ΗΠΑ να προετοιμάσουν τον πόλεμο στη Μ. Ανατολή, να καταπνίξουν την Αραβική Άνοιξη, να λύσουν το Κυπριακό και να εμποδίσουν την σοβιετική εξάπλωση, προϋπέθεταν ότι το ορμητήριο με όνομα «ελληνικός καπιταλισμός» έχει διευθετήσει τις εσωτερικές του υποθέσεις και αποτελεί σταθερό στήριγμα σε αυτό το βάρβαρο έργο. Έτσι, οι ΗΠΑ έδωσαν το τελικό πράσινο φως για την επιβολή της δικτατορίας, τον συνεχιστή δηλαδή του μετεμφυλιακού κράτους.

Το πραξικόπημα πραγματοποιήθηκε ανεμπόδιστα. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες, τα συνδικάτα και οι οργανώσεις. Καταργήθηκε ο κορμός όλων των εργατικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Τα βασανιστήρια, οι δολοφονίες, οι φυλακίσεις εκτοξευτήκαν, και η χούντα κατάφερε και εφάρμοσε τα σχέδια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Την ίδια στιγμή όμως, μέσα στο σκληρό καθεστώς αυτή η νέα γενιά αγωνιστών συγκροτήθηκε, ανέπτυξε νέες μορφές πάλης και δομές αυτοοργάνωσης. Η Άκρα και Επαναστατική Αριστερά μπόρεσε για πρώτη φορά να εφαρμόσει κομμάτι του προγράμματός της και πέτυχε μαζί με την υπόλοιπη κοινωνία την εξέγερση του Πολυτεχνείου, κεκτημένα της οποίας καλούμαστε σήμερα να υπερασπιστούμε.

■ Σοφία Καζλάρη

Η Παλαιστίνη, αντιμέτωπη με τον λιμό και τη διεθνή υποκρισία, συνεχίζει να αντιστέκεται

Πεντέμισι μήνες μετά την ισραηλινή εισβολή στη Γάζα, η εξόντωση του παλαιστινιακού λαού από το φασιστικό σιωνιστικό καθεστώς συνεχίζεται αμείωτη και πιο απάνθρωπη. Η Δύση, αδυνατώντας πια να κλείνει τα μάτια στην ανείπωτη βαρβαρότητα, καταφεύγει σε ανέξοδες διπλωματικές «πιέσεις» και επικλήσεις ανθρωπισμού στο τέρας που εξέθρεψε και εξακολουθεί να στηρίζει και να εξοπλίζει.

Βομβαρδισμοί, δολοφονίες, λιμός

Κατά μέσο όρο, χίλιους πεντακόσιους νεκρούς Παλαιστίνιους, στην πλειοψηφία τους γυνακόπαιδα, αφήνουν πίσω τους κάθε βδομάδα οι βομβαρδισμοί, οι εν ψυχρώ εκτελέσεις, οι επιθέσεις στα νοσοκομεία, στα κονβόι ανθρωπιστικής βοήθειας. Υπερδιπλάσιο είναι το νούμερο των τραυματιών και άγνωστος ο αριθμός των αγνοουμένων ή θαμμένων κάτω από τα χαλάσματα. Το ποσοστό των νεκρών αυτής της απροκάλυπτης γενοκτονίας είναι υψηλότερο απ' ό,τι στους περισσότερους πολέμους του αιώνα μας.

Μεγαλύτερα θύματα, αναμφισβήτητα, είναι τα παιδιά με τουλάχιστον 17.000 να έχουν μείνει «ασυνόδευτα ή χωρισμένα από τις οικογένειές τους» και 12.300 να έχουν σκοτωθεί το διάστημα Οκτωβρίου - Μαρτίου. Σε δεκάδες ανέρχονται τα παιδιά και τα βρέφη που πεθαίνουν πλέον από αστία, ιδιαίτερα στη βόρεια Γάζα. Ο αριθμός των παιδιών που σκοτώθηκαν σε μόλις 4 μήνες στη Γάζα είναι μεγαλύτερος από τον αριθμό των παιδιών που σκοτώθηκαν σε 4 χρόνια σε όλες τις συγκρούσεις ανά τον κόσμο.

7.000 φορτηγά ανθρωπιστικής βοήθειας περιμένουν στα σύνορα με την Αίγυπτο, αλλά το ισραηλινό καθεστώς εμποδίζει την είσοδό τους στη Γάζα γιατί έτσι θέλει και μπορεί και γιατί η διεθνής κοινότητα το επιτρέπει. Μετά την έλλειψη νερού και τις μολυσματικές αρρώστιες που θερίζουν τους 2,5 εκατομμύρια Παλαιστίνιους, η πείνα είναι το νέο όπλο εξολόθρευσης. Ήδη ένας στους δύο κατοίκους της Γάζας (1,1 εκατ. άνθρωποι) βιώνει «καταστροφική» επισιτιστική κατάσταση, ειδικά στο βόρειο τμήμα

όπου ένα στα τρία παιδιά κάτω των δύο αντιμετωπίζει οξύ υποσιτισμό και όπου μόλις πρόσφατα επιτράπηκε, για πρώτη φορά αυτούς τους 5,5 μήνες, η είσοδος ανθρωπιστικής βοήθειας. Η Γάζα έχει το υψηλότερο ποσοστό ανθρώπων που αντιμετωπίζουν την οξύτερη επισιτιστική ανασφάλεια που έχει καταγραφεί ποτέ.

Το ποσοστό των κτιρίων που έχουν καταστραφεί στη Γάζα (35% του συνόλου) πλησιάζει αυτό της Γκουέρνικα και της Χιροσίμα, αποκαλύπτοντας τα σχέδια του ακροδεξιού ισραηλινού καθεστώτος να καταστήσει αδύνατη την παραμονή στη Γάζα και να εξωθήσει τους 300.000 εναπομείντες Παλαιστίνιους σε φυγή. Στην ίδια λογική εντάσσεται ο εντεινόμενος εποικισμός στη Δ. Όχθη, όπως και η πρόσφατη κατάσχεση 8.000 στρεμμάτων γης στην κοιλάδα του Ιορδάνη (η μεγαλύτερη από το 1993).

Τα τελευταία επεισόδια της συστηματικής και οργανωμένης εθνοκάθαρσης που παρακολουθούμε σε ζωντανή μετάδοση, αφορούν κυρίως τα νοσοκομεία: Χαρακτηριστικός, ο βομβαρδισμός στο νοσοκομείο Αλ Σίφα - το μοναδικό εναπομείναν στη βόρεια Γάζα, που αποτελούσε καταφύγιο 30.000 ανθρώπων - με τη γνωστή αναπόδεικτη δικαιολογία ότι είχε μετατραπεί σε άντρο της Χαμάς. Συνοδεύτηκε από μαζικές δολοφονίες, συλλήψεις αμάχων και ιατρικού προσωπικού, βασανιστήρια, και φυλάκιση των υποτιθέμενων τρομοκρατών. Ταυτόχρονα απαγορεύτηκε οποιαδήποτε είσοδος ανθρωπιστικής βοήθειας από τον ΟΗΕ (την UNRWA) στη βόρεια Γάζα. Λίγες μέρες μετά, το σκηνικό επαναλήφθηκε στα νοσοκομεία Αλ Αμάλ και Νασέρ της Χαν Γιουνίς.

Φύλλο συκής οι διεθνείς πιέσεις

Καθώς καμιά προπαγάνδα δεν μπορεί πια να κρύψει την εξελισσόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και καθώς το κλίμα αλληλεγγύης και οι κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο δεν καταλαγιάζουν παρά την τρομοκρατία, οι μέχρι πρότινος ένθερμοι υποστηρικτές του σιωνιστικού καθεστώτος αναγκάζονται να σκληρύνουν τη ρητορική τους. Τον γύρο των ΜΜΕ κάνει τον τελευταίο καιρό η δυσaráσκεια ή ακόμα και η αγανάκτηση διαφόρων διεθνών παραγόντων - από τον γ.γ του ΟΗΕ Γκουντέρες, τον εκπρόσωπο της ΕΕ Ζοζέπ Μπορέλ και τον βρετανό πρωθυπουργό Κάμερον μέχρι τον αμερικανό πρόεδρο Μπάιντεν - για την αδιαλλαξία και την «ξεροκεφαλία» του Νετανιάχου. Οι 27 της ΕΕ προχώρησαν στην επιβολή κυρώσεων κατά των βίαιων εποίκων του Ισραήλ (!), ο Καναδάς και η Ολλανδία ανακοίνωσαν τη διακοπή αποστολής όπλων και πολεμοφοδίων στο Ισραήλ, μέχρι και ο πρωθυπουργός της Βρετανίας απείλησε πως θα μπλοκάρει τις εξαγωγές όπλων και πυρομαχικών. Απε-

σταλμένοι και διαπραγματευτές πάνε κι έρχονται - ο Μπλίνκεν ολοκλήρωσε την έκρηξη άκαρπη επίσκεψή του στον αραβικό κόσμο - αλλά ο Νετανιάχου γίνεται όλο και πιο αδιάλλακτος: δηλώνει ότι θα προχωρήσει στην εισβολή στη Ράφα, ακόμα και χωρίς τη στήριξη των ΗΠΑ και αρνείται οποιαδήποτε διαπραγμάτευση με τη Χαμάς που δεν θα μεταφράζεται σε παράδοση άνευ όρων.

Στην ίδια λογική έχει ανοίξει στις τάξεις των Δημοκρατικών μια συζήτηση για κυβερνητική αλλαγή στο Ισραήλ με κάποιον πιο μετριοπαθή στην ηγεσία (πρόσφατη είναι η επίσκεψη στην Ουάσινγκτον του Μπένι Γκαντζ, ηγέτη της αντιπολίτευσης). Φτιασίδωσαν το ανθρωπιστικό τους προφίλ ρίχνοντας ανθρωπιστική βοήθεια από αέρος (σταγόνα στον ωκεανό των αναγκών) και εκπονώντας σχέδια για δημιουργία προσωρινού λιμανιού στη Γάζα για τον ίδιο σκοπό (εγχείρημα που χρειάζεται πολύ περισσότερο χρόνο από όσο διαθέτουν οι λιμοκτονούντες Παλαιστίνιοι). Αυτά αντί να επιβάλλουν τη χρήση του υπάρχοντος λιμανιού της Ασντότ και το άνοιγμα των περασμάτων από την Αίγυπτο.

Παρόλ' αυτά είναι φανερό πως η διαφανόμενη εκλογική αποτυχία των Δημοκρατικών στις προσεχείς αμερικανικές εκλογές δημιουργεί αναταράξεις στο εσωτερικό τους, αναγκάζοντας τον Μπάιντεν να σκηνοθετεί την όξυνση των σχέσεών του με το σιωνιστικό καθεστώς - που δεν κινδυνεύουν αν και αναμφισβήτητα θα προτιμούσε κάποιον άλλο στη θέση του Νετανιάχου. Σε αυτό τον καμβά πρέπει να δούμε την τελευταία κωλοτούμπα των ΗΠΑ, που ως τώρα έβαζαν βέτο σε όλα τα ψηφίσματα για άμεση κατάπαυση του πυρός στον ΟΗΕ. Αυτή τη φορά επέτρεψαν να περάσει, απέχοντας από την ψηφοφορία, το πρώτο ψήφισμα από την έναρξη αυτού του ασύλληπτου πολέμου που καλεί το Ισραήλ σε άμεση κατάπαυση πυρός τεσσάρων εβδομάδων και εξασφάλιση επαρκούς ανθρωπιστικής βοήθειας με αντάλλαγμα την απελευθέρωση όλων των ομήρων. Η συγκρατημένη υποδοχή από τη Χαμάς και η εμπειρία από την τύχη όλων των προηγούμενων ψηφισμάτων και αποφάσεων του ΟΗΕ για την Παλαιστίνη δεν αφήνει ιδιαίτερες ελπίδες για κάποια αλλαγή στάσης του Ισραήλ ή ουσιαστικής πίεσης από τις ΗΠΑ και τους ιμπεριαλιστές. Άλλωστε την επόμενη ακριβώς οι βομβαρδισμοί στη Γάζα συνεχίστηκαν ως συνήθως.

Αν οι Αμερικανοί ήθελαν να ασκήσουν πίεση στην ισραηλινή κυβέρνηση, θα μπορούσαν να κόψουν ή έστω να περιορίσουν την στρατιωτική και οικονομική τους βοήθεια. Αντίθετα, η έκτακτη βοήθεια των 14,5 δισ. ρέει κανονικά, οι ισραηλινές στρατιωτικές αποθήκες ανεφοδιάζονται απρόσκοπτα και ο Λευκός Οίκος έχει εγκρίνει άρση όλων των περιορισμών στην πρόσβαση του Ισραήλ σε πυρομαχικά. Ούτε καν επα-

νέφεραν τη χρηματοδότηση της UNRWA της οποίας αποτελούσαν βασικό χορηγό μαζί με τη Γερμανία (που επίσης ανέστειλε τη χρηματοδότησή της) με δικαιολογία τις ανυπόστατες και κατασκευασμένες κατηγορίες της ισραηλινής κυβέρνησης για συμμετοχή υπαλλήλων της στις επιχειρήσεις της Χαμάς.

Η στάση των αραβικών καθεστώτων δεν απέχει στην πραγματικότητα πολύ. Κανένας δεν θέλει να εμπλακεί σε πόλεμο με το Ισραήλ. Η Σαουδική Αραβία περιμένει να τελειώσει ο πόλεμος για να συνεχίσει την αποκατάσταση των σχέσεών της με το Ισραήλ, η Αίγυπτος που έχει υποστεί τεράστιο οικονομικό πλήγμα με τη δράση των Χούθι και τις εχθροπραξίες στην Ερυθρά θάλασσα, ετοιμάζεται να αντιμετωπίσει την εισβολή των Ισραηλινών στη Ράφα και τις ορδές των εκτοπισμένων Παλαιστίνιων. Από την άλλη, η Χεζμπολάχ του Λιβάνου και το Ιράν έχουν δείξει αξιοθαύμαστη αυτοσυγκράτηση στην ισραηλινή επιθετικότητα, αποφεύγοντας την ουσιαστικότερη εμπλοκή τους. Κανένα από τα καθεστώτα που είχε εμπορικές και οικονομικές σχέσεις με το Ισραήλ δεν τις έχει διακόψει.

Η αντίσταση συνεχίζεται

Ο Μαχμούντ Αμιάς και η Παλαιστινιακή Αρχή προχώρησαν πρόσφατα στην παραίτηση της κυβέρνησης του Μοχάμεντ Στάγιεχ δίνοντας την εντύπωση ότι εξέταζαν την συνεργασία όλων των παλαιστινιακών οργανώσεων απέναντι στο σφαγιασμό του λαού τους. Ο διορισμός του Μοχάμεντ Μουστάφα, αμερικανόθρεφτου οικονομολόγου και πρώην στελέχους της Παγκόσμιας Τράπεζας, απέδειξε ότι έγινε για επικοινωνιακούς λόγους και επιβεβαίωσε την υποταγή της Παλαιστινιακής Αρχής στις ΗΠΑ.

Η παλαιστινιακή αντίσταση παρά το τεράστιο ανθρώπινο κόστος δεν έχει ηττηθεί ούτε καν στις περιοχές που ελέγχονται πλέον από τον ισραηλινό στρατό. Στήνουν ενέδρες και ανατινάζουν κτίρια την ώρα που μπαίνουν οι ισραηλινοί στρατιώτες, πλήττουν με όλμους και αντιαρματικά τα ισραηλινά τεθωρακισμένα, συνοδεύουν την ανθρωπιστική βοήθεια για να προστατεύσουν τους αμάχους. Μόνο δύο σημαντικά στελέχη τους έχουν καταφέρει να δολοφονήσουν οι Ισραηλινοί, τον Σαλέ αλ Αρούρι, υπαρχηγό της Χαμάς και πρόσφατα τον Μαρουάν Ίσα, υποδιοικητή της Χαμάς, σε επιδρομή στη Γάζα. Όσον αφορά στους μαχητές, τα θύματα ανέρχονται σε μερικές χιλιάδες που όμως δεν μειώνουν το συνολικό δυναμικό και αντικαθίστανται άμεσα από νέους. Η ηρωική αντίσταση του περήφανου παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται με αρωγό και πραγματικό μοχλό πίεσης την αλληλεγγύη των λαών.

■ Μαρία Κτιστάκη

...καθώς το κλίμα αλληλεγγύης και οι κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο δεν καταλαγιάζουν παρά την τρομοκρατία, οι μέχρι πρότινος ένθερμοι υποστηρικτές του σιωνιστικού καθεστώτος αναγκάζονται να σκληρύνουν τη ρητορική τους.